

N A T S U K I

M A M I Y A

Ảnh trắng

(minh họa)
MISO SHIRO

[tiểu thuyết]

Phạm Tiết Nguyên
Đỗ Văn Thanh Nhân dịch

nhà xuất bản
phụ nữ

Ánh trăng

Natsuki Mamiya

Ánh trăng là một light novel được viết bởi Mamiya Natsuki và vẽ minh họa bởi Shiromiso, kể về câu chuyện giữa một chàng trai hay hoài nghi và một cô gái gần như hoàn hảo.

Mối liên kết họ lại với nhau chính là một "công thức sát nhân" đầy bí ẩn.

[Công thức sát nhân]

Chẳng có ngày nào mà tôi không nghe thấy cái tên ấy.

“Tsukimori dễ thương quá chừng...,” Kamogawa, thằng bạn cùng lớp với tôi vừa lẩm bẩm vừa thở dài, và đám con trai quanh đó cũng gật gật đầu.

“Nghe nè, đừng để thân hình mảnh mai đó đánh lừa! Tụi bay không thấy à? Con bé cũng ... “hàng họ” kinh lắm đấy!”

Cả bọn đang nhìn hau háu vào “chủ đề chính” của cuộc tranh luận - Tsukimori, người đang nói chuyện với một nhóm con gái vây quanh. Nếu phải mô tả Tsukimori Youko chỉ trong một từ, có lẽ tôi sẽ nói “hấp dẫn”.

“Ông thầy có đúng không, Nonomiya?”

“Nếu ông nói vậy, ờ thì đúng.”

“Woa, làm gì lạnh lùng thế! Bộ ông không phải đàn ông sao? Đầu đội trời, chân đạp đất, gặp gái xinh cũng phải lất phất! Thế mới đúng là bậc nam nhi chứ!”

Đám con trai, dẫn đầu là Kamogawa, lộ ra đủ loại biểu-hiện-quá-mức khi nghe câu trả lời của tôi.

“Ừm, tôi chỉ thấy cô ta quá hoàn hảo.”

Một gương mặt xinh xắn, hơn nữa còn có thân hình chuẩn và học lực xuất sắc. Ngay cả nếu xét về tính cách, cô ấy cũng được nhiều người mến mộ. Ngoài ra, Tsukimori Youko chơi thể thao rất giỏi. Dường như cô là hình mẫu của loại con gái hoàn hảo mà chẳng có gì để phàn nàn.

“Vậy thì có gì xấu?”

“Tôi có nói nó xấu đâu. Chỉ là tôi thấy không thoải mái khi ở gần cô ta.”

“À à, cũng phải. Sau cùng thì bọn chúng ta làm sao với tới Tsukimori chứ...”

May mắn là, Kamogawa giải nghĩa câu nói của tôi theo ý cậu ta.

Ấn tượng duy nhất tôi thấy ở Tsukimori là cô nàng hoàn hảo đến mức chán ngắt, và ở gần cô ta làm tôi thấy ngọt ngọt. Có lẽ do tính

cách tôi có hơi điên, nhưng quả thực tôi đã âm thầm giữ khoảng cách với Tsukimori vì không tìm ra điểm chung nào giữa hai chúng tôi.

Tuy nhiên, bọn con trai lại có vẻ cực kỳ quan tâm đến cô nàng siêu sao và bắt đầu kể ra đủ thứ tin đồn về Tsukimori như thể cô ta thực sự là ngôi sao vậy.

“Mà tao nghe nói con bé có bạn trai học đại học rồi?”

“Sinh viên “K”, phải không? Cái tên hơn con nhỏ đến ba tuổi?”

“Hể? Tao lại tưởng người yêu của nó là giám đốc một công ty nào chứ...”

“À à, vậy ra đó là lí do mỗi tháng nó được tới 200.000 yên tiền tiêu vặt?”

“Thiệt sao? Nhưng tao nghe có người nói thấy con bé bước ra khỏi nhà nghỉ cùng ông thầy Kumada dạy toán đó!”

Chắc chắn cần nói ví von làm chi mệt — cô nàng giờ đúng là sao thật rồi. Tôi lại một lần nữa nhận ra cô ta đặc biệt đến dường nào.

Nhưng biết đâu, cô nàng không thấy vui vẻ gì với cái địa vị “đặc biệt” của mình. Ít nhất nếu là tôi, tôi sẽ không chịu nổi.

“Toàn mấy tin đồn nhằm không đâu ấy mà.”

Tôi khẽ cười khẩy khi thấy bọn rơm đời này ngồi kể mấy chuyện vô bổ mà lại hăng hái và nghiêm túc như đúng rồi vậy.

“Sao mấy ông không hỏi trực tiếp cô nàng cho rồi?”

Vậy nên tôi đáp trả tụi nó bằng câu hỏi như vậy. Chỉ cho vui thôi. Và như đã tiên đoán, đề nghị của tôi bị phản đối còn hơn đuổi tà. “Ông làm như tụi tôi dám hỏi mấy chuyện đó vậy!!” Bởi vì phản ứng của tụi nó rất buồn cười, tôi quyết định chọc thêm một chút.

“Nếu mấy ông muốn, tôi có thể hỏi thay với tư cách của lớp trưởng, chịu không?”

“Đ-Đợi đợi đã!! Nonomiya! Đừng hấp tấp! Chúng ta sẽ làm sao nếu mấy tin đồn đó là thật?” Kamogawa vội vàng ngăn tôi lại.

“Biết đâu chúng toàn là mấy tin đồn nhằm?”

“Nhưng biết đâu chúng là thật thì sao!”

Mấy tên khác liền gật đầu đồng ý quan điểm của Kamogawa, “Có thể đó. Nếu là Tsukimori, rất có thể đó!”

Tất nhiên Tsukimori Youko nổi bật nhất trong lớp. Có thể nói cô ta ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Chẳng trách mọi người đều có ấn tượng rằng cô nàng đã ném trái một thế giới mà học sinh trung học chưa biết đến. Chỉ nhìn cách xử sự chín chắn của Tsukimori, khó có thể tin cô ta bằng tuổi với chúng tôi.

“Sự thật mãi mãi nằm trong bóng tối, hử.”

Dù sự thật có ra sao, tôi vẫn có thể chấp nhận được, không như Kamogawa sẽ phải đau khổ vì chúng.

“Sự thật không phải lúc nào cũng tuyệt nhất, phải không?”

Nhưng có vẻ bọn con trai không dễ dàng chấp nhận chuyện này, bởi lẽ biết được sự thật sẽ càng làm tội nó khó chịu hơn nữa.

“Mấy ông không thấy làm vậy là công cốc à? Nếu cứ tránh nhìn vào sự thật, chúng ta sẽ không đạt được điều gì cả!”

“Không sao! Vài hôm trước, có thằng ngố nào dám tỏ tình với Tsukimori và bị đá thẳng thùng. Nếu cứ cầm đầu với tới một thứ vượt ngoài khả năng, chúng ta chỉ có té ngã và tự làm đau mình thôi. Tôi thà có mẫu lý tưởng còn hơn biết sự thật. Có thể nói là bọn tôi muốn Tsukimori mãi mãi là nguồn suối cho mộng tưởng của mình đi.”

Hoàn toàn ngạc nhiên trước bọn rởm đời này, tôi chỉ biết cười cười.

“Tuổi trẻ thật là tuyệt vời, ha?”

“Nè, tội tôi mới mười bảy! Cũng phải cho tội tôi mơ mộng một tí chứ!”

Hình như chỉ có thằng đang ngồi cười như tôi là quái đản.

“Nếu mấy ông cứ khẳng khẳng như vậy, tôi sẽ không làm phiền nữa.”

“Đúng đấy! Đúng đấy! Đừng phá tan giấc mộng đẹp của nam sinh ngây thơ tội tôi!”

“Hình như ý ông là “nam sinh đời bại” phải không?”

“VẬY Nonomiya yêu quý của chúng ta thích ai nhỉ? Nhân tiện, không chơi nhét người nổi tiếng vào nha.”

Kamogawa bất ngờ phản đòn. Bọn con trai khác cũng vớ lấy cơ hội và chồm tới trước rồi hỏi thúc “Nói đi! Nói đi!”

“Ừm, để xem—“

Nói thật, tôi chưa chấm cô gái nào cả, nhưng tôi không nghĩ bọn “nam sinh đòi bại” thỏa mãn với câu trả lời đó.

— Tôi thấy Usami cũng dễ thương đấy.”

Tôi chỉ đơn giản thốt ra cái tên đầu tiên mình nghĩ đến, nhưng tụi nó đều tỏ vẻ thất vọng và xịu mặt.

“Chán thế. Không còn gì có thể bình thường hơn được! Ông đúng là chán ngắt,” Kamogawa cảm râm.

“Đừng nói ông bảo là *không bình thường* khi bị Tsukimori hấp dẫn nhé?”

“Tôi công nhận là cô nàng cũng thuộc về mục tiêu bình thường, nhưng phẩm chất, nếu so sánh, là một trời một vực với Usami! Nếu Usami là nước cam, vậy Tsukimori sẽ là rượu vang.”

“Vậy mấy ông không thấy nước cam phù hợp với học sinh chúng ta hơn sao?”

“Không, ông ngốc quá, chả biết gì hết. Tôi đang nói về, ờ, ừm, sự hấp dẫn của rượu vì chúng ta chưa từng được thử nó, biết không? Giống như ông tò mò trước thế giới cấm kỵ đang ở ngay trước mắt... này, ông có hiểu không đó?”

“Đương nhiên là tôi hiểu. Nhưng tôi vẫn thích nước cam. Bộ ông không thích sao?”

“À, ờ, đương nhiên tôi cũng thích nước cam, nhưng...”

Liên-minh-nam-sinh của Kamogawa sụp đổ và đồng loạt nhăn mặt.

Trong khi Tsukimori đúng là cô gái xuất chúng, Usami cũng rất quyến rũ — tất nhiên là nét quyến rũ của một cô gái bình thường. Phản ứng của tụi con trai bắt nguồn từ việc không muốn thừa nhận tôi đúng mà lại chẳng thể nào bác bỏ việc ấy.

Thấy mình đã thắng, tôi bèn nói, “Vậy chúng ta đi ăn mừng chiến thắng bằng nước cam với rượu vang nha.”

Có thể nói tôi đã được ném trái “rượu ngon mừng chiến thắng” rồi.

“Ông là một thằng láu cá lắm, có biết không?”

“Cảm ơn.”

“Ai thêm khen ông đâu.”

Kamogawa hình như vẫn hơi cáu, nhưng với câu “cảm ơn” vừa này, tôi đã thành công trong việc khiến cậu ta buông xuôi.

“—Này mấy ông tướng! Về chỗ đi! Tiết học buổi trưa sắp bắt đầu rồi!”

Trước giọng nói bất thành linh này, đám con trai đồng loạt nhìn vào đồng hồ. Sở dĩ phản ứng mau lẹ như vậy vì lời cảnh báo phát ra từ cô gái mà tụi nó vừa nhắc đến.

“Đúng đó. Nghe lời khuyên từ Nước Cam và về chỗ thôi,” Kamogawa nói xong, ai đấy lại yên vị ở bàn học của mình.

“Nước Cam...?” *cô nàng Nước Cam* hay còn được gọi là Chizuru Usami khẽ nghiêng đầu lẩm bầm. “... Dám cá các cậu lại nói xấu sau lưng tớ, có phải không?”

Ngồi ngay cạnh tôi, Usami vừa nói vừa bĩu môi.

“Bọn tớ chỉ bàn về các loại nước uống thôi mà.”

“Nói dối. Mỗi khi bọn con trai tụ tập, nếu không phải tán dóc thì cũng nói mấy chuyện hư hỏng.” Cô ấy khẳng định.

Phải thừa nhận đây có phần là định kiến sai lạc. Nhưng không may rằng tôi chẳng thể phủ định nó.

“...Cậu đã trải qua cuộc sống bi đát đến thế nào vậy, Usami? Tự dưng tớ thấy lo cho cậu đấy.”

“Không cần Nonomiya ngốc quan tâm! Tớ không sao cả! Chỉ là con bé nữ sinh bình thường thôi!”

Usami lúc nào cũng rỗi lên mỗi khi bị tôi trêu chọc. Và mỗi khi bối rối, trông cô ấy cứ như một con thú nhỏ — trông khá là vui, theo tôi thấy.

“Chết thật, cậu nên đến bệnh viện trước khi quá muộn. Nếu đi một mình xấu hổ, tớ có thể dẫn cậu đi, nhưng—”

“Ừ thèm! Đừng có nhìn tớ bằng ánh mắt thương xót đó!”

Usami lấy tay đẩy gương mặt đang ti hí của tôi ra xa rồi nói: “Tránh xa tớ ra!”

“Yên tâm đi, Usami. Nonomiya hình như thích nước cam lắm!”

Nhìn bọn tôi từ nãy giờ, Kamogawa cười cười với gương mặt mà khi nhìn vào đám cá ai cũng sẽ nghĩ “thằng này không tán dóc thì

cũng nói mấy thứ bệnh hoạn.”

“Nói tớ nghe, chuyện nước cam gì đó là thế nà—“

Trông thấy thầy Kumada dạy Toán vào lớp, Usami đành bỏ lửng câu nói.

Tiếng động duy nhất trong lớp là giọng nói nhỏ nhẹ của thầy Kumada và tiếng phấn viết trên bảng.

Dường như Usami vẫn còn khó chịu bởi câu nói ban nãy, vì cô ấy cứ liếc nhìn tôi.

Sau vài phút, rốt cuộc cũng mất kiên nhẫn, Usami rướn người sang phía tôi một chút rồi thì thầm, “Chuyện đó là sao?”

“Tớ đang cố tập trung nghe giảng, Usami-san ạ,” Tôi trả lời, mắt vẫn không rời bài học trên bảng.

“... Bất nạt người ta~”

Vì tôi không chịu mở miệng, cô ấy dùng bút chì bấm chọt vào hông tôi. Đầu kim chọc qua lớp vải trên áo và chích lên da tôi.

“Nè, đau quá đi.”

“Vậy đừng lơ tớ nữa,” Usami đổi. “Lúc nghỉ ăn trưa, bọn con trai các cậu lại nói về Youko-san, phải không?”

“Ờ, có à?”

“... Cậu toàn lãng chuyện đi thôi, Nonomiya. Thực ra, tớ đã biết các cậu nói về cậu ấy!”

“Cậu nghe lén bọn tớ à? Sốc quá đi.”

“Không phải! Tớ chỉ tình cờ nghe được tên của Youko-san thôi! Vì mấy cậu nói chuyện to quá!”

“Usami,” tôi khẽ nhắc vì thầy Kumada đang quay mặt xuống lớp học. Cô ấy vội vàng ngồi thẳng lại và giả vờ ghi ghi chép chép gì đó.

Một lúc sau: “Nonomiya nè, cậu thích con gái giống như Youko-san, đúng không?” Usami thì thầm trong khi vẫn nhìn vào tập.

Tôi chọt liếc về dãy bàn đầu bên phải. Tsukimori Youko – cô gái được nhắc đến – đang chăm chú nhìn lên bảng. Dù chỉ nhìn từ một bên, gương mặt cô ta trông rất sáng sủa, cảm giác như ta đang thấy một xương ngôn viên trên đài vậy.

Ngồi gần giữa lớp, cộng với thần thái xuất chúng của mình, có cảm

giác cô ta chính là trung tâm của cả lớp.

Quả thật, Tsukimori là một người rất đặc biệt. Dù bản thân luôn tránh phải tiếp xúc, tôi vẫn có thể hiểu tại sao mọi người yêu mến cô.

“—Không, không hẳn.”

Tuy không thích bị làm phiền, nhưng tôi lại quan tâm đến phản ứng của Usami.

“Là vậy sao?”

Cô ấy cười, có vẻ như vừa trút được gánh nặng.

“Bọn tớ vừa ví von thế này: nếu là một loại nước uống, Tsukimori sẽ là rượu vang.”

— Không biết phản ứng của cô ấy sẽ như thế nào, nhỉ?

“À, nhân tiện, nói như vậy thì cậu sẽ là nước cam.”

Từ bên cạnh, tôi có thể nghe thấy tiếng ngòi bút chì bị vỡ.

“Thế à?”

Xoay xoay cây bút chì trên tay, Usami giả vờ không quan tâm. Tuy nhiên, tôi không thể bỏ qua cái giây phút hai bên má cô ấy ửng hồng lên.

Sau đó, Usami không hỏi nữa.

Phản ứng ngây thơ của cô ấy có gì đó làm tôi cảm thấy thanh thản. Tuy lúc này tôi chỉ nêu tên cô ấy cho xong chuyện, nhưng có lẽ tôi đã để lộ suy nghĩ của bản thân mà không hề biết.

Ít nhất, vào lúc này, tôi thấy rất thích Usami.

“... Mà nè.”

Tôi đã tưởng chuyện vậy là xong, nhưng hình như cô ấy còn muốn nói gì nữa.

Usami thì thầm, gương mặt cho thấy đây là chuyện quan trọng, “Tớ rất bình thường, đúng không? Một cô gái bình thường! Không phải loại con gái kì cục như lúc này cậu nhận xét đâu! Tớ không muốn cậu hiểu lầm, được chứ?”

Tôi bất chợt mỉm cười trước câu nói đầy dễ thương của Usami.

Sự thật thà của cô ấy khiến tôi thoải mái — gần như là cảm giác được thưởng thức một ly nước cam ngọt lịm.

Ước gì tôi có thể yêu cô ấy.

Sau cuộc họp hàng tháng của ban cán sự các khối lớp, tôi dõi theo bóng cô nàng lớp phó vội vã ra về rồi thủng thẳng trở lại phòng học.

Đến căn phòng trống không, tôi cũng chuẩn bị về. Vì không tham gia câu lạc bộ nào, tôi chẳng có lý do để ở lại trường nữa. Việc còn lại là về nhà và đi làm thêm.

Đứng dậy khỏi bàn, tôi chợt thấy một quyển sổ tay trên sàn. Chẳng khó khăn để nhận ra chủ nhân của nó. Trên bìa quyển sổ đề tên “Tsukimori Youko”.

Nhìn quanh phòng, tôi chẳng thấy cô ta đâu. Vậy nên tôi định để nó trên bàn Tsukimori trước khi ra về.

Nhưng ngay khi đang muốn làm thế, tôi nhận thấy một mảnh giấy lòi ra từ quyển sổ. Chẳng nghĩ ngợi mấy, tôi rút nó ra.

“... ngạc nhiên đấy,” tôi bất giác thốt lên.

Thì ra đó là một tờ giấy A4 được gấp lại. Dòng đầu đề viết trên đó hoàn toàn không khớp với tính cách Tsukimori mà mọi người nói đến hay ấn tượng của bản thân tôi về cô nàng.

Sau khi chắc chắn không ai nhìn thấy, tôi nhét tờ giấy vào cặp, nghĩ rằng mình sẽ cần một lúc lâu mới đọc hết dòng chữ chi chít bên trong.

Có thể nói tôi đã bị sự cảm dỗ khuấy phục.

Không, ngay lúc đó, tôi chẳng mấy may có một chút cảm giác tội lỗi nào. Chỉ đơn thuần là tò mò thôi.

Tôi chẳng hề ghét rượu vang. Mà cũng phải nói, tôi đâu thể nào đánh giá một thứ mà mình chưa nếm qua cơ chứ. Chỉ là sự thân thuộc của món nước uống quen miệng đã chiến thắng cảnh giác của tôi trước một thứ xa lạ.

Tóm lại, hiện giờ tôi đang quan tâm đến món rượu vang mà mọi người khen ngợi.

“Được rồi, rốt cuộc bí mật nào của thần tượng của chúng ta sẽ được làm sáng tỏ...?”

Và như mọi khi, tôi rời khỏi lớp học.

Quá 10 giờ tối, tôi trở về nhà sau khi xong việc làm thêm ở quán café.

Lúc bước vào nhà, tôi đã hoàn toàn quên mất tờ giấy. Trước đó tôi đã rất háo hức được đọc nội dung bên trong, nhưng nhiều tác nhân ở chỗ làm khiến sự hiện diện của nó bị xóa hẳn trong tâm trí tôi.

Tôi rất thích quan sát mọi người. Có thể nói đó là sở thích của tôi.

Một phần nguyên do khi tôi chọn làm tại một quán café tất nhiên là vì tôi thích... cà phê, nhưng quan trọng hơn, tôi có hứng thú với việc gặp gỡ đủ loại người khi làm ở đó.

Một cô gái luôn chọn ngồi ở một chỗ nhất định và lặng nhìn ra ngoài. Một anh chàng tràn đầy sức sống liên tục đổi người bạn gái đi cùng mỗi lần ghé đến. Sự lạnh nhạt của một cặp đôi chỉ mới nửa năm trước còn yêu nhau say đắm. Và còn nhiều ví dụ nữa.

Đó là thứ kích thích trí tưởng tượng của tôi – một thú tiêu khiển tôi rất tâm đắc.

Dù trong thực tế, tôi chẳng khác Kamogawa là mấy. Tôi cũng chỉ là thằng nhóc 17 tuổi như bao người khác. Tôi cũng chẳng quan tâm đến sự thật. Tôi chỉ muốn tận hưởng cảm giác đắm chìm vào giấc mộng của mình.

Khi đang thư giãn bằng cách ngâm mình trong nước nóng, tôi chợt nhớ ra tờ giấy mình nhặt lên ban nãy.

Cơ thể vẫn còn nóng hâm hấp, tôi thả mình trên giường và mở tờ giấy ra. Trong khi cố nhắc mình không được vội, tôi từ từ nhìn vào tiêu đề.

“Công thức sát nhân”

Có cảm giác như tôi đang đọc tiểu thuyết trinh thám của nhà văn nổi tiếng nào đó. Hẳn là do cái tiêu đề nghe khá giống tên một quyển tiểu thuyết.

Mảnh giấy xuất hiện trên quyển sổ tay của người mà ai ai cũng nhắc tới – Tsukimori Youko.

Tin đồn về chuyện tình cảm lãng nhãng của cô ta hầu như không đếm xuể, nhưng hình ảnh của Tsukimori vẫn là một người gần như không có gì để chê trách. Cô ta hoàn toàn không phải loại người phù hợp với hai chữ “sát nhân”.

Có lẽ chính việc này đã làm tôi tò mò. Những sự tương phản như vậy luôn mang theo một loại ma thuật cuốn hút bạn – bất kể bạn là

người tốt hay kẻ xấu đi nữa.

Ánh mắt tôi lướt qua từng hàng chữ, hoàn toàn bị chúng cuốn hút. Đúng như tiêu đề “Công thức sát nhân”, nội dung bên trong đề xuất nhiều cách thức để giết người.

Tôi nhận ra đôi chỗ bị xóa và chỉnh sửa, cho thấy công thức này đã được xem và duyệt lại nhiều lần. Gần như có thể cảm nhận được hơi thở của người đã viết ra những dòng chữ rối rắm như vậy. Nếu phải nói, chúng có gì đó rất sống động.

Khi đọc tiếp, tôi phát hiện ra một điểm chung trong tất cả các cách thức.

Mục tiêu quan trọng nhất chính là loại bỏ đối tượng mà không để tay nhúng chàm. Đây không phải những dòng chữ của kẻ thích giết chóc, kẻ sẽ đặt việc giết hại nạn nhân là mục tiêu lớn nhất.

“... bộ cô ta muốn trở thành tác giả truyện trinh thám thật sao?”

Mấy thứ gần như là các mẹo để dựng nên một câu chuyện trinh thám. Tuy nhiên, chúng được viết khá cầu thả và còn nhiều điểm chưa hoàn thiện.

Ví dụ như: có một cách thức sát nhân mang tên “Giết người bằng cách giả hiện trường tai nạn giao thông”. Nội dung cực kỳ đơn giản.

- Trên một con đường có đoạn dốc.
- Khiến cho người lái xe mất tập trung.
- Làm hấn ta mất điều khiển.

Chúng được viết trên những chủ điểm như thế. Một vài lời bình như “Có nên gọi điện cho người lái xe để hấn mất tập trung?” hay “Nên đặt chướng ngại trên đường không?” được thêm vào rải rác.

Có thể thấy, mức độ hoàn thiện rất thấp. Có thể cô ta đang trong giai đoạn thu thập thật nhiều ý tưởng để khiến công thức này hoàn hảo?

Tuy rủi ro trong việc này bị giảm xuống thấp nhất, tôi không nghĩ kế hoạch như vậy sẽ thành công. Có thể thấy cô ta đã cố, nhưng đây là một kế hoạch không thuyết phục nếu thật sự muốn giết ai đó.

Tôi đặt “Công thức sát nhân” lên bàn.

Vì tôi đã mong đợi quá nhiều, nỗi thất vọng kèm theo cũng quá lớn. Nội dung trẻ con trong tờ giấy đã làm tôi mất hứng.

“Thứ này chỉ làm hỏng sự thoải mái khi tắm xong của mình thôi.”

Cảm nhận thành tiếng, tôi vươn tay lên kệ sách, muốn xóa bỏ dư vị tẻ nhạt này bằng cách đọc một tiểu thuyết trinh thám thật sự.

“... không, đợi đã.”

Tôi chợt dừng tay và nghĩ lại cho kỹ. Một ý tưởng mới lại lần nữa nâng tinh thần tôi lên tầm cao mới.

Ai là tác giả của “Công thức sát nhân” này chứ?

Chính là Tsukimori Youko!

Sẽ ra sao, nếu giả sử, cô ta viết những dòng này vì thực sự muốn giết một ai đó...? Ý nghĩ này liền khiến mấy dòng chữ lộn xộn trở nên thực tế.

Bỏ nguyên do sang một bên, đang có một người mà Tsukimori muốn giết, và khiến cô ta liều lĩnh đến độ viết ra cả một kế hoạch giết người.

Tsukimori đã có ý định đó! Chính là “Tsukimori” thông minh, xinh đẹp, kiêu cách, hoàn hảo đến mức khó tin mà mọi người yêu mến!

Và cô ta còn chỉnh sửa cái kế hoạch giết người trẻ con ấy hết lần này đến lần khác.

“... giờ thì, không biết ai dễ thương đây?”

Nếu suy đoán này là thật, tôi gần như đã trở thành fan của cô ta.

Trí tưởng tượng của tôi lại xoay vòng, tôi bắt đầu chìm trong đủ loại câu hỏi, đại loại như cô ta muốn giết người nào, động cơ là gì và tính cách ẩn của cô ta ra sao. Tôi mê mẩn với cuộc chơi này mãi đến khi hứng đông dâng lên.

Sáng hôm sau tôi đến lớp trễ hơn mọi khi.

Vào lúc tôi bước vào phòng học, hầu hết bạn học của tôi đã có mặt. Đương nhiên, Tsukimori cũng ở đó.

Đi đến chỗ ngồi, tôi liếc trộm cô ta. Vẫn đặt ngăn nắp mọi thứ trên bàn như thường lệ. Ít nhất với người khác đó là một hành động hết sức bình thường.

Nhưng không phải với tôi.

“Buổi sáng tốt lành, Tsukimori.”

Tôi chào cô ta như mọi khi. Không nhìn xuống học bàn nữa, Tsukimori khẽ nhìn tôi trong khi vuốt mái tóc dài đang rũ xuống mặt.

“Buổi sáng tốt lành, Nonomiya-kun.”

Vẫn là nụ cười chín chắn như thường lệ.

Thường thì, cuộc nói chuyện của chúng tôi sẽ kết thúc như thế. Chúng tôi chỉ quen nhau vừa đủ để chào hỏi xã giao.

“Cậu đang tìm gì à?”

Nhưng sáng hôm nay, tôi không muốn kết thúc như thế. Trí tò mò khiến tôi ngứa ngáy, vì tôi nghi rằng cô ta đang tìm “Công thức sát nhân”.

Tôi nhìn chằm chằm Tsukimori, không muốn bỏ lỡ dù chỉ một kích động nhỏ.

“Không, mình chỉ sắp xếp lại bàn học thôi.”

Đáng buồn là, nụ cười của cô ta vẫn không đổi.

Tôi đáp lại, “Ra vậy,” rồi hướng đến chỗ của mình, lòng thầm nghĩ thực tế chán xa so với tưởng tượng.

“Nhưng...,” cô ta chợt gọi sau lưng tôi, “sao cậu lại nghĩ mình đang tìm đồ?”

Tôi cố không cười toét miệng.

Đó là cái cảm giác mà con mèo đã nhảy thẳng vào bẫy. Dù cô ta có nghĩ gì đi nữa, tôi bắt đầu thấy “sương” khi mong đợi thêm nhiều diễn tiến hấp dẫn xuất hiện.

“À không, tớ không nghĩ có lý do nào đặc biệt,” Tôi quay lại nhìn cô nàng, giả vờ ngây ngô. “Nhưng để tớ đáp lại cũng bằng một câu hỏi: sao cậu lại hỏi thế?”

Tôi quyết định dò hỏi nhẹ nhàng.

“Mình cũng không có lý do gì đặc biệt.”

“Ra vậy.”

Trước mặt tôi vẫn là một nụ cười chín chắn chẳng-hề-thay-đổi. Bỗng dưng tôi muốn khóa cái kiểu cười ấy lại, nhưng giờ chưa phải lúc để làm gắt. Tôi nghĩ tốt nhất nên giữ con át chủ bài đến phút cuối

cùng.

“Nhưng giả sử...,” tôi mở lời, “nếu như cậu có khó khăn gì, đừng ngại nhờ tớ giúp.”

“Sao vậy Nonomiya-kun? Mình không nhớ cậu là người tử tế như vậy?”

“Tớ tử tế hơn cậu tưởng nhiều đấy chứ, bảo đảm luôn.”

“Cho mình xin lỗi. Nhất định mình sẽ nhớ điểm này.”

“Tất nhiên nhân tố quyết định trong việc này là để một cô gái cực kỳ được yêu mến như cậu mắc nợ tớ rồi.”

Tsukimori cười khúc khích.

“Cảm ơn cậu. Vậy mình sẽ trực tiếp hỏi cậu sau, Nonomiya-kun. Lỡ như mình có khó khăn ấy.”

Với cặp mắt nâu nửa đóng nửa mở, Tsukimori mỉm cười.

Trông không có vẻ cô ta *không* toan tính gì đó. Dù tôi không phủ nhận ảnh hưởng của suy nghĩ đầy trông đợi của mình làm ảnh hưởng đến nhận xét này.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc, vì thầy chủ nhiệm Ukai đã bước vào lớp.

Hôm đó tâm trạng tôi cực tốt. Vào giờ giải lao, đương nhiên Kamogawa và đồng bọn thấy khó chịu nên đến chất vấn tôi về cuộc nói chuyện với Tsukimori, nhưng tôi vẫn xem đây là thu hoạch lớn, đơn giản vì tôi phát hiện nói chuyện với cô ta hồi hộp và thích thú làm sao.

À, dù sao đó cũng chỉ là tự tôi thưởng thức sự hồi hộp ly kỳ đến từ trí tưởng tượng của mình thôi.

Tuy vậy, vẫn còn hơn là một hiện thực nhàm chán.

Chẳng có thêm thông tin hay tiến triển gì mới, những ngày bình dị của tôi lại tiếp diễn, và, trước khi tôi nhận ra, hai tuần đã trôi qua kể từ lúc tôi nhận được “công thức sát nhân”.

Vì chẳng còn gì để kích thích trí tưởng tượng, sự hào hứng của tôi giảm dần, và tôi gần như quên đi sự tồn tại của cái công thức ấy.

Do tôi vẫn muốn giữ lại át chủ bài, cuộc chơi đã kết thúc chậm chạp và lặng lẽ. Đúng là một tình huống thảm hại.

Tuy nhiên, một thay đổi bỗng dưng xuất hiện.

Có lẽ... cuộc chơi vẫn còn chưa bắt đầu.

Như mọi khi, tôi đến trường, và lớp học vẫn ồn ã như thường lệ. Nhưng chẳng thấy Tsukimori đâu cả. Chỗ của cô ấy đang trống.

Tôi thấy khó hiểu, nhưng câu trả lời chẳng mấy chốc đã tới.

“Này, Nonomiya! Ông nghe gì chưa?”

Là Kamogawa.

“Không thể nói tôi đã nghe.”

Tất nhiên, với câu hỏi lấp lửng ấy, tôi chẳng biết cậu ta đang nói cái gì.

“Người nhà Tsukimori qua đời.”

Tôi thấy nhịp tim mình đang đập nhanh hơn.

“Ai vậy?” Tôi hỏi lại, cố nén sự phấn khích đang dâng trào.

“Hình như là bố cậu ấy. Bị tai nạn giao thông. Tớ thấy rất buồn cho Youko-san...,” Usami trả lời, mặt buồn bã.

“Ừ, tui cũng buồn cho cậu ấy. Mới tuổi này đã mất bố, thật là...”

Không như cách xử sự thường lệ, cả Kamogawa cũng tỏ ra thương tiếc. Hẳn đó phải là phản ứng thông thường.

“...Đúng đấy. Chúng ta hãy cùng động viên cậu ấy.”

Nhưng câu trả lời của tôi chứa một cảm xúc hoàn toàn khác với mọi người. Tsukimori Youko, tai nạn giao thông, có người chết – những từ khóa này dẫn tôi thẳng tới công thức sát nhân.

Tôi cố nén nụ cười đang muốn nở toét ra trên mặt mình.

Thú vị rồi đây.

[Sinh mệnh]

Tiết đầu giờ là tiếng Anh, nhưng tôi chẳng nhớ được gì về nó. Suốt buổi tôi chỉ mãi suy nghĩ về tai nạn của bố Tsukimori Youko .

Tôi còn định duyệt qua vài trang tin trên điện thoại – tất nhiên là trong lúc tránh tầm mắt giáo viên – nhưng tôi đã nghĩ lại vì sợ ảnh hưởng đến hình tượng học-sinh-ngoa-nhiên của mình. Cố gắng tự nhắc rằng “món ngon nên để sau cùng”, tôi đã trải qua một tiếng đồng hồ khổ sở như thế đó.

Ngay lúc tiết Anh chấm dứt, tôi lao ra khỏi lớp và đi thẳng đến thư viện, mong muốn tìm được thông tin về vụ tai nạn.

Thư viện chắc sẽ có các trang báo sáng nay, nếu là tai nạn gây chết người, hẳn sẽ có bài viết về nó.

Và đúng như tôi đoán, có một bản tin nhắc đến vụ tai nạn. Nhưng tôi hơi thất vọng sau khi đọc xong, vì dù có đăng tin, họ chỉ viết tóm tắt cho qua trong mục “góc xã hội”.

Tuy nhiên, càng đọc thêm, nhịp tim tôi càng tăng mạnh. Vài từ khóa tôi đang tìm đã xuất hiện trong đó.

“... tại một con dốc trên đường về nhà...”

“... khúc quẹo có tầm nhìn kém...”

“... từng có người tử vong ở đây...”

“... xe chạy quá nhanh vì xuống dốc...”

Những dòng này gợi lại công thức “Giết người bằng cách giả hiện trường tai nạn giao thông” tôi từng đọc qua. “Vậy là Tsukimori Youko đã thực hiện kế hoạch giết người của cô ta”, chỉ nghĩ thế thôi đã khiến tôi phấn khởi.

... và, tôi không khỏi thấy lạnh sống lưng khi lý giải lại vụ tai nạn.

Điểm quan trọng là những điều không được viết đến.

Bài báo sẽ không ngắn gọn như vậy nếu cảnh sát xem xét đến khả năng đây là một án mạng. Và tôi sẽ chẳng mù tịt về chuyện này mãi tới khi đến lớp.

Có phải tôi đã nhận định sai rồi chăng?

Thoạt trông, kế hoạch này rất trẻ con, nghe như một mảnh khoe lợi dụng cả đồng yếu tố ngẫu nhiên.

Nhưng có thể nào cô ta chọn thực hiện kế hoạch này chính vì những yếu tố đó?

Ai có thể đoán được sự tồn tại của một kế hoạch vụng về như thế?

Ai có thể nhận ra âm mưu giết người đằng sau một tai nạn do may rủi như thế?

Và thực tế đã chứng minh: cảnh sát đã nhận định đây chỉ là tai nạn giao thông đơn thuần. Bạn học của tôi cũng vậy, tất cả đều cho rằng Tsukimori là một cô gái bất hạnh vừa mất cha do một tai nạn.

Tôi dám cá ngay cả người bị hại cũng chẳng thể tin cô ta chính là hung thủ.

Và ngay cả tôi cũng thế, nếu tôi chưa từng biết về “công thức sát nhân”.

Mà cho dù kế hoạch có thất bại, chuyện phát sinh theo sau chẳng là vấn đề lớn. Dù gì mọi thứ cũng chỉ dựa vào may rủi; nếu xét đến khả năng thành công, hầu như ai cũng nghĩ đó là chuyện không tưởng.

Nhưng chính đặc điểm này là mấu chốt của công thức sát nhân.

Những kế hoạch viết trong đó đều dựa trên yếu tố ngẫu nhiên. Vậy không phải ngay từ đầu cô ta đã đoán chúng sẽ có thể thất bại hay sao?

Mục tiêu của Tsukimori là bố cô ta – người lúc nào cũng ở gần bên mà cô ta có hàng đồng cơ hội để xuống tay. Có thể so sánh như vậy là không chính xác, nhưng chẳng phải “mưa dầm thấm đất” rất phù hợp với công thức này sao?

Tất nhiên Tsukimori không hề nóng vội. Cô ta chỉ cần một ngày nào đó đối tượng sẽ phải chết. Có lẽ cô ta cũng chỉ nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, chắc chắn cô ta không muốn bị phát hiện.

Tôi đã nhận ra ngay từ lúc vừa đọc tờ giấy công thức rằng kế hoạch lập ra trong đó không chỉ để giết người, mà còn để sống thản nhiên ngay sau đó.

Nếu là thế, kết quả đã giải thích thay tất cả. Tsukimori đã làm được

–

– Cô ta đã tạo ra kế hoạch giết người hoàn hảo nhất.

Tôi không thể không nghĩ thế.

Tất nhiên, đây toàn là do tôi tưởng tượng ra, quá vô căn cứ để có thể nói chắc.

Tôi chẳng biết gì về cô ta hơn các bạn cùng lớp. Nếu là về Tsukimori, thực sự Kamogawa sẽ hiểu rõ hơn tôi. Quan điểm của tôi trong sự kiện này hoàn toàn chỉ là một phần của trò chơi “tận hưởng thú vui khi tưởng tượng” của tôi, chẳng phải thứ gì to tát như “phá án”.

Tuy vậy, không hiểu sao tôi chẳng thể gọi nó là hoang tưởng dở hơi mà bỏ qua một bên.

Tiết sinh hoạt sau giờ học hôm đó, lớp tôi nói về chuyện bố Tsukimori qua đời.

“Thầy nghĩ mọi người cũng đã biết về chuyện của bố Tsukimori. Thầy sẽ đến dự tang lễ trưa mai, vì vậy tiết thứ năm, môn Sinh học, sẽ là tiết tự học.”

Khi hai từ “tự học” phát ra từ miệng thầy Ukai, mọi người hoan hô rần rần.

“Này, các em vui sướng khi thấy người khác gặp chuyện bất hạnh lắm sao? Nghĩ một chút đến Tsukimori vừa mất đi người thân đi!”

Dù giọng thầy không đến mức nghiêm khắc, nhưng cả lớp chợt lặng đi. Không ai dám nói gì thêm.

Dường như đã hài lòng trước sự áy náy của đám học trò, thầy không rầy thêm nữa.

“Ngoài ra, hai cán sự lớp sẽ cùng thầy đến dự đám tang để đại diện cho lớp chúng ta. Tiết sinh hoạt hôm nay chấm dứt!”

Thầy Ukai vừa nói xong, Usami chợt giơ tay ý kiến “Thầy ơi! Lớp phó của chúng ta cũng là bạn Youko ạ!”

“À, phải rồi. Vậy phiền em đi thay nhé, Usami?”

“A, được ạ.”

“Vậy người còn lại là em phải không, Nonomiya? Thầy rất mong em có thể đến dự.”

“Vâng ạ.”

Tôi trả lời bình thản, trong lòng mừng thầm.

Tất cả đều đúng ý tôi. Tôi còn không nghĩ mình có thể đường đường chính chính mà đến đó.

Thực ra, sau khi đọc được bài báo trong thư viện, tôi phải một phen khổ sở để nghĩ ra cách dự tang lễ nhằm thu thập thông tin về Tsukimori. Khi đã hết cách, tôi còn nghĩ ít nhất mình có thể đến buổi canh thức nếu biết xoay sở.

“Chỉ hai cậu được đi sao!? Không công bằng!”

Sau khi chắc rằng thầy Ukai đã đi khỏi, Kamogawa trừng trừng dòm tôi và Usami ra vẻ oán hận.

“Vậy ai là tên vô trách nhiệm đi ứng cử chức lớp trưởng “hộ” tôi hồi

đầu năm?”

Ít nhất, lần này tôi phải cảm ơn cái tính cách thiếu trách nhiệm của cậu ta.

“Ai biết đâu? Tôi đâu phải loại người câu nệ chuyện đã qua.”

“Cái kiểu vô trách nhiệm này thật đáng khâm phục nha. Nếu xét theo nghĩa tiêu cực.”

“Như vậy cũng đáng tự hào lắm chứ!”

Tôi chỉ biết cười trừ trước câu nói vô lý của Kamogawa.

“Đồ Kamogawa thô bỉ! Ông chưa nghe thầy Ukai nói gì sao? Không được vui sướng khi thấy người khác gặp chuyện bất hạnh...,” Usami bĩu môi mắng khi thấy thái độ nhả nhớn của cậu ta.

“Bà hiểu lầm rồi, Usami. Tui là đang thăm lo lắng cho người bạn học không may mất cha đó.” Kamogawa đáp lại bằng một vẻ mặt ngây-thơ-vô-tội.

“Xạo quá. Khởi nói cũng biết ông muốn đi để lợi dụng Youko-san.” Usami kết luận thẳng thừng.

“Ngốc quá đi! Người như tui làm sao có ý đồ lợi dụng được chứ! Tui chỉ muốn an ủi Tsukimori trong lúc khó khăn chứ bộ,” Kamogawa lập tức phản bác, “Ờ mà tui cũng không từ chối nếu cậu ấy cảm kích khi được tui an ủi, hì!”

“Ông đúng là thô bỉ mà, Kamogawa!”

Usami xem ra đã “hết thuốc” với ông thần này. Tôi cũng thấy vậy.

“Nghe cho kỹ nè Kamogawa: nghĩ như ông người ta gọi là “lợi dụng” đấy.”

“Ra là thế! Đa tạ chỉ bảo!”

Kamogawa giả bộ ngây ngô rồi bơ nhận xét của tôi. Đúng là con nít khó dạy mà!

“... Hi vọng cậu cũng không có ý đồ lợi dụng Tsukimori, phải không Nonomiya?”

Nhận thấy tên kia đã vô phương cứu chữa, Usami chuyển mục tiêu sang tôi.

“Đương nhiên là không. Tớ đến dự chỉ vì trách nhiệm của lớp trưởng thôi, không phải tự tớ muốn đi đâu,” tôi làm bộ cười uể oải.

“Mà tớ cũng chẳng thích cái không khí u ám trong tang lễ chút nào, nếu được thà ở nhà cho xong.”

“Thật sao? Tớ biết cậu không như Kamogawa mà!”

Như thể đang tự khen mình, Usami vừa nói với tôi vừa nhìn sang Kamogawa, cười đắc ý.

“Sao nhận định tui với Nonomiya khác nhau một trời một vực vậy! Phân biệt đối xử! Nếu tui là người Mỹ, bà đã bị kiện ra tòa rồi đấy!”

“Nhìn từ đầu xuống chân cũng chỉ thấy ông là người Nhật. Mà hành vi thường ngày của ông chẳng rõ là khác Nonomiya còn gì. Tự làm tự chịu.”

Dù có động cơ hoàn toàn khác với Kamogawa, chẳng thể nói là tôi muốn làm việc tốt. Thực ra, tôi rất thích tang lễ là đằng khác. Còn gì hứng thú hơn việc quan sát được muôn vàn kiểu tâm trạng ở đó chứ.

Và cứ thế, tôi trông đợi đám tang ngày hôm sau hết như đang háo hức vì sắp được dự buổi biểu diễn của ca sĩ mình ưa thích.

Sau khi tiết thứ ba kết thúc, tôi và Usami được chở tới nhà tang lễ. Bên ngoài khung cửa kính, bầu trời xanh trong vời vọi không có đến một gợn mây.

Trên đường đi, tôi đã thu được vài thông tin và gia cảnh của Tsukimori từ thầy Ukai.

Tsukimori là con một trong một gia đình hạt nhân kiểu mẫu. Điều này khá ngạc nhiên do trước nay tôi vẫn nghĩ cô ta có cách xử sự chín chắn nhờ chăm lo cho mấy đứa em thay cha mẹ.

Dường như bố cô ta là giám đốc một công ty thiết kế xây dựng. Cha tôi làm ở ngân hàng gần nơi đó, vậy nên tôi định lúc sau sẽ hỏi ông thêm vài chi tiết.

Ngay khi đến nhà tang lễ và kí tên xong xuôi, chúng tôi bước vào một hội trường có biển đề chữ “Gia tộc Tsukimori”.

Lăng hoa phúng viếng bày ở khắp nơi, một số còn được xếp hai bên lối vào. Long trọng đến mức khiến tôi có cảm giác mình đang thấy cảnh một tiệm arcade vừa mới được khai trương.

Căn phòng rộng, hơi tối, đầy kín người mặc tang phục. Bàn thờ đặt ở giữa lớn hơn bất cứ bàn thờ trong các đám tang nào tôi từng đến dự.

Chúng tôi ngồi vào chỗ được xếp cho người ngoài tộc, lặng lẽ chờ lễ tang được cử hành.

Mất tôi đảo quanh tìm Tsukimori. Cô ta đang ngồi ở chỗ dành cho thân nhân bên cạnh bàn thờ, có vẻ như muốn an ủi một người phụ nữ đang rũ đầu xuống vì đang đỡ và vuốt lưng của bà.

Xem ra người đó chính là mẹ Tsukimori. Gương mặt bà rất giống cô ta.

Tuy nhiên, tôi lại càng ngạc nhiên hơn trước sự bình tĩnh của Tsukimori.

Cũng vào lúc ấy, tôi nhớ lại mình đã từng hỏi Usami tại sao các bạn nữ đều gọi tên Tsukimori với kính ngữ “-san”. Câu trả lời: “Youko-san có thể bằng tuổi tôi mình, nhưng không phải về ngoài và cách xử sự của cậu ấy rất chừng mực sao? Vậy nên không biết từ khi nào có người gọi cậu ấy là “Youko-san”, và sau đó ai cũng gọi theo như thế.”

Quả thật là vậy. Giờ tôi còn không chắc ai mới là mẹ, ai mới là con.

“... Tôi thấy thương Youko-san quá.”

Nhìn sang, tôi thấy mặt Usami ươn ướt. Không chỉ tỏ ra địa vị của một “cô em gái”, trên thực tế Usami cũng có một người anh trai.

“Cậu đúng là dễ mềm lòng, phải không?” Nói rồi tôi đưa ra một chiếc khăn tay.

“Cậu nhìn cách cậu ấy tỏ ra bình tĩnh dù thực ra rất buồn xem! Nếu là tôi, tôi sẽ không kiềm lại được...”

Giật lấy chiếc khăn trong tay tôi, Usami vội lau nước mắt. Tất nhiên, nếu đổi lại là Usami, cô ấy sẽ khóc cho khuê khỏa mới thôi.

Nhưng tôi khó mà thấy cảm thông để đồng ý rằng Tsukimori đang buồn vì cái chết của bố mình.

Nếu quả như tôi đoán và Tsukimori thực sự muốn bố mình chết... thì hiện giờ cô ta mừng còn không hết, vì đám tang này chẳng khác nào dịp ăn mừng kế hoạch giết người đã thành công.

Thời gian trôi đi, chỗ ngồi trong hội trường kín dần và khắp nơi đều thấy màu áo đen tang tóc.

Tôi có thể nghe thấy những tiếng thì thầm rất nhỏ vì tôn trọng không khí trang nghiêm của buổi lễ. Để giết thời gian và tìm thêm thông tin, tôi quyết định dõi theo những cuộc nói chuyện đó.

Tôi chú ý lắng nghe hai phụ nữ đang trò chuyện khe khẽ ở hàng phía trước. Ước gì tôi có thể ghi hết những lời đó lại!

Họ chợt thôi thào thì. Dù vẫn muốn nghe thêm, nhưng tôi đành dừng lại vì buổi lễ đã được tiến hành.

Tiếng tụng kinh của vị thầy tăng vang khắp căn phòng.

Không khí trang nghiêm khiến tâm trí người ta lắng lại, và đây là môi trường lí tưởng để tôi chìm vào dòng suy nghĩ. Tôi bắt đầu sắp xếp lại những nội dung mà hai người phụ nữ kia nói đến:

Họ đánh giá bố Tsukimori rất tốt.

Đầu tiên họ nói về ngoại hình của ông ấy, điều này cũng dễ hiểu bởi đối tượng đang được đề cập chính là bố của Tsukimori. Chỉ cần liếc nhìn di ảnh cũng thấy ông trông hết như một diễn viên điện ảnh, nên không khó lí giải tại sao phụ nữ lại có ấn tượng tốt với ông đến thế.

Sau đó, họ nhắc đến tình hình tài chính của công ty và gia đình bố Tsukimori. Dù thuộc loại doanh nghiệp vừa và nhỏ, việc kinh doanh rất thuận lợi, vậy nên gia cảnh của họ cũng rất tốt. Dường như ngôi nhà họ đang ở mới được xây lại hai năm trước, nghe nói thiết kế rất ấn tượng xứng với vị thế của một giám đốc công ty kiến trúc.

Cuối cùng, họ nói tới chuyện riêng của nhà Tsukimori. Cha mẹ cô ta đều là người hòa đồng và cư xử rất tốt với xóm giềng. Họ cũng nhắc đến Tsukimori, khen cô ta vừa xinh xắn mà lại biết lễ nghĩa.

Tôi không khỏi thở dài.

Thú thật, tôi thấy vui vì có được thông tin mới, nhưng chúng lại chẳng thể kích thích trí tưởng tượng của tôi. Bài báo đã khiến tôi quá hào hứng và hết sức mong đợi đám tang hôm nay.

Hít một hơi thật sâu, tôi cảm nhận không khí yên lặng của căn phòng.

Sau khi đã phấn chấn lại, tôi thả mình vào bầu không khí yên tĩnh. Dù sao, đây cũng là một đám tang đầy hứa hẹn! Sẽ rất phí nếu không nhân dịp này mà quan sát mọi người.

Không việc gì phải vội. Cuộc chơi này càng dài hơn, sự thú vị sẽ càng lớn hơn.

Khi nhìn về phía bàn thờ, tôi nhận ra mẹ Tsukimori đang khóc nức

nở.

Tiếng khóc của bà làm cho mọi phụ nữ xung quanh đều sụt sùi. Nhân tiện, Usami bên cạnh tôi cũng đang khóc.

Vậy mà, chẳng có lấy một giọt nước mắt trên mặt Tsukimori.

Cô ta chỉ nhìn chăm chăm vào bàn thờ.

Với chiếc váy tang màu đen làm nhấn mạnh làn da trắng trẻo, dường như Tsukimori đang tỏa sáng. Trên cả người quá cố, trên cả bàn thờ được trang trí xa hoa, trên cả bà mẹ và trên cả tất cả những người khác, Tsukimori và sự im lặng của cô ta lấn át tất cả.

Lúc này, tôi bỗng thấy Tsukimori như ánh trăng sáng giữa đêm khuya.

Xinh đẹp đến mê người.

Đến giờ ra quan. Cỗ xe tang phát ra tiếng còi rền rĩ, chậm chậm đi xa khỏi tầm mắt của những người dự lễ tang.

Thân nhân của người quá cố, gồm cả Tsukimori, tạm rời khỏi hội trường để đến lò hỏa táng. Ba người chúng tôi muốn nói vài lời với Tsukimori, vậy nên mới nán lại thêm chút nữa.

“Hai em đói rồi phải không? Để thầy đãi hai em bữa trưa, mà nhớ giữ bí mật với các bạn khác đấy.”

“Yay! Tuyệt quá ha Nonomiya?” Usami hồn nhiên reo lên. Vậy ra đây chính là trạng thái “quay ngoắt 180 độ” nổi tiếng của phụ nữ.

Dù sao, thích thú với hai chữ “bí mật”, tôi cũng vui vẻ chấp nhận lời mời của thầy.

Vài phút sau, chúng tôi ăn mì ramen ở một quán gần nhà tang lễ.

“–Hai em vẫn còn trẻ nên có lẽ chưa hiểu được, nhưng cái chết là một phần không tránh khỏi của cuộc sống,” Thầy Ukai đột nhiên cất lời, cặp mắt kiếng của thầy còn đang phủ một lớp hơi nóng. “Dù nói thế này là có lỗi với Tsukimori, nhưng thầy vẫn muốn các em ghi nhớ mình đã trông thấy nỗi đau rất hiếm gặp mà một người bạn mất cha phải gánh chịu, và tự hiểu ra điều gì đó.”

Usami gật đầu nhiệt thành, trên miệng còn đang cắn cả đồng mì như một con sóc háu ăn.

“Quả là vậy. Em đã được nhắc rằng sinh mệnh của chúng ta chỉ có giới hạn – và chính vì thế, cuộc sống lại càng đáng quý.”

Đi cùng thầy chủ nhiệm, tôi chọn lựa kỹ lưỡng từng câu chữ để nói ra cảm nhận của mình.

“Nonomiya, cậu giỏi quá,” Usami tròn mắt khen tôi, vẫn đang nhai mì rau rầu.

“Tất nhiên. Tớ đâu như cậu, chỉ biết khóc sụt mướt cả buổi.”

“T-Tớ cũng ngẫm nghĩ được nhiều chuyện chứ bộ!”

“Ví dụ xem?”

“Ờ? À, ừm, như tớ thấy thương bạn ấy chẳng hạn...”

“Còn gì nữa?”

“...Nh-như tớ thấy thương bạn ấy...?”

“Mới nghe rồi mà.”

“K-Không, đừng có hiểu lầm! Thực ra tớ cũng nghĩ đến nhiều thứ, nhưng tớ không giỏi biểu đạt thành lời như cậu!”

Thầy Ukai lắng nghe chúng tôi nói chuyện và bật cười.

“Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ kết luận rằng cả hai em đều có những suy nghĩ của riêng mình. Nonomiya thì nghiêng về lý trí, còn Usami nghiêng về tình cảm, phải vậy không?”

Là một giáo viên, thầy đã đưa ra một tổng kết hoàn toàn chính xác.

Vì sinh mệnh là thứ hữu hạn, nó trở nên thú vị. Cái cảm giác kích thích khi không rõ đến lúc nào mình sẽ rời khỏi cõi trần khiến ta thấy được rằng “mình đang sống”.

Thoạt trông, có vẻ mâu thuẫn khi cái chết lại tôn vinh giá trị của sự sống, nhưng nghĩ kỹ lại thì việc này cũng hợp lý. Tôi còn có thể hiểu ra mọi chuyện trong thế gian đều hoạt động dựa trên cơ chế như vậy.

Và cũng chính lúc đó, bị kích thích bởi “công thức sát nhân” bí hiểm – tôi dám đoán chắc mình đang sống.

Chúng tôi chào Tsukimori khi cô ta quay lại hội trường.

Thầy Ukai an ủi xong, liền cam đoan với Tsukimori: “Em không phải lo chuyện ở trường. Cứ nghỉ ngơi và đi học lại khi nào tâm trạng thấy tốt hơn.”

“Cảm ơn thầy. Nhưng em định đi học lại vào ngày mốt rồi ạ, có lẽ đến trường sẽ khiến em mau quên hơn.” Cô ta cười buồn bã. “... Em có hơi lo khi để mẹ ở nhà một mình vì mẹ em đã bị chấn động rất lớn,

nhưng các cô chú bác của bố mẹ đều bảo sẽ lo cho mẹ thay em.”

Tsukimori có vẻ tiều tụy. Thoạt nhìn hẳn là do thiếu ngủ.

Nhưng dù biết nghĩ như vậy là có tội, tôi không khỏi bị hấp dẫn bởi gương mặt trắng trẻo được chiếc váy tang nhấn mạnh trước mắt.

“Vậy à. Dù sao, em cũng đừng cố sức quá. Nếu có chuyện gì, cứ trao đổi với thầy.”

Thầy Ukai vỗ nhẹ lên vai Tsukimori.

“Mình cảm ơn hai bạn đã đến dự đám tang, Chizuru, Nonomiya-kun.”

“Mọi người trong lớp cũng rất lo cho cậu đấy.”

“Mình rất cảm động.”

“Youko-san...”

Usami lại muốn khóc nức lên, chắc là xúc động trước biểu hiện kiên cường của Tsukimori.

Tôi lấy ngón tay khẽ ấn lên đầu cô ấy rồi nói: “Sao lại khóc? Không phải cậu muốn chia buồn cùng cậu ấy sao?”

“Ừ...,” Usami gật đầu, mắt ngấn lệ. “Ừm... Youko-san này, sau này khó cho cậu rồi, nhưng... au ài có ho ạt ồi...”

Nói được nửa chừng, vì không kèm lại được nữa, Usami khóc thút thít.

Tsukimori liền quàng tay ôm gương mặt đang nức nở của Usami vào lòng, “Cảm ơn cậu, Chizuru. Mình rất vui khi thấy mọi người lo lắng cho mình như vậy.” Vuốt ve mái tóc của Usami như một người chị dễ mến, cô ta thì thầm, “... Mình nghĩ, nếu có ai đó lo lắng cho mình, đó là một hạnh phúc.” Và Tsukimori không ngừng thì thầm cảm ơn Usami.

Cô gái dịu dàng và yếu đuối ngày hôm đó, với tôi chẳng hề giống một kẻ đã lập ra kế hoạch giết người.

[Lời tỏ tình]

Hai ngày sau, Tsukimori Youko đi học lại. Cả học sinh các lớp khác cũng đổ xô đến lớp tôi để gặp cô ta.

Tất cả lần lượt chia buồn cùng Tsukimori, ai ai cũng tỏ ra đồng cảm.

Từ trong đám đông quay thành vòng tròn giữa lớp có thể nghe thấy giọng Kamogawa.

“Lớp mình không có Tsukimori cứ như buổi đêm không thấy trăng ấy! Cậu nhanh nhanh phần chân hơn và thấp sáng con đường u tối mình đang bước lên, nhé?”

Ờ, giá mà ông ngã luôn trong bóng tối và không tỉnh dậy nữa cho rồi.

Một nhóm con trai, tính luôn Kamogawa, đang cố tỏ ra nổi bật và hỏi han Tsukimori rất tích cực. Lợi dụng lúc đối tượng sơ hở mà tiến tới là chiến thuật thực tế và dễ chấp nhận, nhưng không hiểu sao tôi chẳng thể nào chịu nổi hành động ngu ngốc và khiếm nhã của tụi nó.

“Kamogawa-kun cũng có chất thi sĩ quá nhỉ, cảm ơn bạn đã lo cho mình.”

Dù vậy, Tsukimori không hề tỏ ra khó chịu và đáp lại mọi đòn “tấn công” bằng những câu nói lịch sự nhất – thậm chí còn mỉm cười. Một lần nữa tôi lại hiểu ra tại sao cô nàng luôn được lòng mọi người.

Không phải ai cũng làm được như cô ta. Ít nhất thì tôi sẽ không làm được. Chỉ đứng nhìn thôi đã khiến tôi phát ngáy rồi.

Ngay khi đám đông tản đi, Tsukimori đứng dậy, và, không hiểu sao, tươi cười tiến đến chỗ tôi.

“Hiếm lắm mới thấy cậu tự đến gặp tớ đó.”

“Nhưng không phải cậu đã dự đám tang của bố mình sao? Mình chỉ muốn nói lời cảm ơn.” Cô nàng ngồi xuống chỗ của Usami và mỉm cười với tôi. “Vậy nên, cảm ơn cậu đã đến, Nonomiya-kun.”

“Không có gì đâu. Chẳng đến mức để cậu phải cảm ơn. Tớ chỉ thay mặt lớp thôi mà.”

“Không phải chuyện đó. Chỉ cần thấy cái kiểu im lặng thường ngày của cậu, tự dưng tớ nhẹ nhõm hẳn lên.” “Xin lỗi nha, tớ là tên lạnh lùng vậy đó. Nhưng thực ra tớ cũng có hơi lo cho cậu. Tiếc là cậu không nhận ra.” Tôi vừa nói vừa nhún vai ra vẻ khó chịu, nhưng Tsukimori chỉ cười vui vẻ: “Mình không nghĩ cậu lại như vậy!”

“Chuyện nhà cậu đã ổn cả chưa?”

“Vẫn còn nhiều việc phải giải quyết, nhưng hiện tại cũng tương đối ổn.”

“Ra vậy. Vất vả cho cậu rồi. Nhưng xem ra ở trường cũng có không ít chuyện, chẳng trách được vì cậu quá nổi tiếng mà.”

Tsukimori khẽ lắc đầu, mái tóc dài xiêu theo gió.

“Mình rất cảm kích khi được mọi người quan tâm nhiều đến thế.”

“Dù được nhiều người quan tâm rất đáng để cảm kích, nhưng nếu quá trớn thì lại là chuyện khác, phải không? Cậu không thấy khó chịu với mấy tên hâm mộ cuồng nhiệt sao? Đặc biệt là Kamogawa, hay... Kamogawa.”

“Thực ra mình cũng thích các bạn trai biểu hiện như vậy, dễ thương mà.”

Tôi cố ý nói thế để dò hỏi suy nghĩ thật của Tsukimori, nhưng nụ cười của cô ta vẫn chẳng hề đổi, hệt như một bức tường sắt.

“Cách cư xử chín chắn của cậu thật đáng ngưỡng mộ.”

“Rất vui khi cậu nghĩ mình như vậy.”

Trước phản ứng có phần lúng túng của tôi, Tsukimori vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi.

“Nonomiya-kun,” tự nhiên Tsukimori gọi tên tôi, “cậu có nhớ lời hứa của chúng mình không?”

“...Lời hứa?”

Tôi không nhớ mình từng hứa gì với cô ta.

“Nếu mình có khó khăn—”

“—À, tớ nhớ ra rồi.”

Tsukimori đang nhắc giữa chừng, tôi liền nhớ đến cuộc nói chuyện sáng hôm đó.

“Ừ, là lời hứa ấy đấy.”

“Quả nhiên tớ có hứa như vậy. Cậu cần gì cứ nói, nếu giúp được tớ sẽ cố gắng.”

Dù đây là cơn bão tự tôi gạt lầy, nhưng tôi vẫn thầm mong yêu cầu của cô nàng không phiền phức quá.

“Chuyện đó... rất ngại nói trong lớp,” Tsukimori nói với giọng hạ thấp đến mức chỉ có mình tôi nghe được.

Trong nháy mắt, cả người tôi tê cứng lại.

“... Mình sẽ đợi cậu ở thư viện,” với một câu hết sức nỉ non, Tsukimori rời khỏi lớp, mái tóc dài đung đưa ung dung đi xa dần.

Lòng bàn tay tôi toát ra mồ hôi lạnh. Hình như tôi có hơi căng thẳng hơn mình nghĩ.

Thái độ đáng ngờ của cô ta làm tôi nhớ đến “công thức sát nhân”.

Trong thâm tâm, tôi vẫn tò mò muốn tìm ra căn nguyên của sự việc. Nhưng đồng thời tôi cũng không khỏi cảnh giác, bởi vì chưa có ai, bao gồm cả Tsukimori, biết được “công thức sát nhân” đang nằm trong tay tôi. Tôi căng thẳng chắc là vì sự cảnh giác đã thắng thế trí tò mò.

“Lẽ nào Tsukimori biết mình đang giữ “công thức sát nhân”...?” Trong đầu tôi hiện lên một kịch bản xấu nhất.

Đám tang của cha diễn ra không có chuyện gì, giờ cô ta đã trở thành nhân vật chính trong một vở bi kịch và được mọi người vây quanh. Kế hoạch này còn có gì đáng gọi là thất bại chứ? Thậm chí tôi còn cho rằng hiện giờ cô ta đã có tất cả.

Hai thứ có thể khiến Tsukimori lo lắng, chính là tờ “công thức sát nhân” và tôi, người đã đọc được nó.

Miễn là cô ta diệt trừ được hai nhân tố bất trắc này, kế hoạch của Tsukimori sẽ thực sự hoàn hảo, cô ta sẽ có được “thế giới lí tưởng” của mình.

... Nói không chừng cô ta đang định giết cả tôi nữa.

Tôi không khỏi nuốt nước bọt, nhịp tim đập loạn lên.

Và rồi – tôi bật cười.

Tôi không muốn chết, và tôi thừa nhận mình đã có một ý nghĩ vô cùng khiêu khích, nhưng quả thực tôi thấy rất tò mò. Rốt cuộc cô ta sẽ làm gì để hạ tôi?

Còn nơi nào hơn để tôi tìm được cảm giác kích thích thế này? Hơn nữa, đối phương chính là Tsukimori Youko – còn ai tài giỏi hơn thế chứ.

Dám khẳng định rằng: đây là thời khắc sung sướng nhất trong suốt 17 năm cuộc đời tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi bước vào thư viện.

Bên trong tràn ngập mùi giấy khô như lá rụng. Nhưng tôi cũng

không ghét mùi hương này. Vào những lúc khác, có thể tôi sẽ thoải mái dạo quanh trong thư viện, nhưng không phải lúc này.

Dù đang chậm rãi đi tới, mắt tôi không ngừng tìm kiếm bóng dáng Tsukimori.

Chẳng bao lâu, tôi tìm thấy cô ta.

Tsukimori đang ngồi ở góc bàn nằm sâu nhất trong thư viện, thông dong đọc một quyển sách có bìa khá ấn tượng.

Thư viện sau giờ tan học đã cực kỳ yên ắng, nhưng không gian xung quanh cô ta lại càng tĩnh lặng hơn, khiến tôi có cảm giác mình đang lạc vào một thế giới khác.

Tsukimori toát ra một khí khái khiến người khác không dám quấy nhiễu, và tôi chỉ biết nín thở đứng nhìn.

Hai hàng lông mi thon dài khẽ nhấp nháy, chốc chốc cô nàng lại dùng đầu ngón tay lật từng trang sách một cách tao nhã. Nét mặt Tsukimori tựa như một tác phẩm pha lê thoanh thoát mà chắc chắn không con người nào có thể tạo ra, trừ Thượng Đế. Tôi chợt nghĩ, “Nếu mình chụp lại được cảnh này và cho vào khung ảnh, chắc chắn sẽ giàu to.”

Xác nhận rằng xung quanh tôi và Tsukimori không còn người nào khác –

“Phải nói thêm lần nữa, ắt hẳn mấy ngày nay cậu đã vất vả rồi –,” Tựa người vào một kệ sách cạnh đó, tôi cất tiếng gọi cô ta “– cũng phải thôi vì cậu vừa mất cha do *tai nạn ngoài ý muốn*.”

Tsukimori khép sách lại, chậm rãi xoay người về phía tôi.

“Ừ, đặc biệt là mẹ mình. Mình chưa từng thấy bà ủ rũ đến vậy.”

Cô nàng cười mệt mỏi.

“Vậy còn cậu?”

“Xin lỗi cậu, nhưng mình chưa có tâm tình để nhắc đến chuyện đó.”

Khẽ lắc đầu, Tsukimori tỏ ra hơi bồn chồn. Câu trả lời vừa nãy khá mập mờ.

“Không, là tớ đã lỡ lời. Xin cậu thứ lỗi.”

Tôi cúi đầu xin lỗi.

“Tiện đây, cậu muốn nhờ tớ chuyện gì vậy?” Tôi liền chuyển sang chủ đề chính, “Nếu phải gọi riêng mình tớ ra thư viện, hẳn phải là chuyện rất tế nhị.”

“Cậu từng bảo nếu mình có khó khăn, cậu sẽ sẵn sàng giúp.”

“Ừ, và cậu cũng từng nói sẽ trực tiếp hỏi tớ.”

“Đúng vậy. Thế nên mình mới định nhận ý tốt của cậu, Nonomiya-kun ạ. Xin hãy giúp mình một việc.”

Rồi cô ta nói như thể đang ngân nga một bài hát.

“Cậu hẹn hò cùng mình nhé.”

Những lời này quá đột ngột tôi không thể hiểu ngay được. Và để chắc chắn, tôi hỏi lại. Tsukimori chỉ bối rối đáp lại: “Cậu đùa vậy chẳng vui đâu,” rồi hất cằm sang bên.

“Vừa rồi tớ hỏi thế có phần không phải, nhưng bố cậu mới mất có mấy hôm thôi mà?”

Không như Tsukimori, sự bình tĩnh của tôi chỉ là giả vờ; thực ra vì để tìm ra cô ta có ý định gì, lúc này đầu tôi không ngừng hoạt động trong khi vẫn liên tục quan sát nhất cử nhất động của Tsukimori.

“Cậu muốn nói mình không được thận trọng sao?”

“Nếu nói quá lên, ừ là vậy.”

“Vậy thì cậu nhầm to rồi! Chính vì bố vừa mất, mình mới cần tìm một chỗ dựa. Con gái cũng phải có một “chỗ dựa tinh thần” chứ nhỉ? Mình không cứng rắn như mọi người nghĩ đâu.”

Nghe cũng có lý, nhưng vẫn còn rất nhiều điểm tôi không hiểu được.

“Nếu như vậy, tại sao lại là tớ? Thật không hiểu làm sao một cô gái nổi tiếng như cậu lại chọn người như tớ.”

Tsukimori cười khúc khích, “Mình không nghĩ cậu vụng về đến thế, Nonomiya-kun ạ. Hỏi con gái lý do vì sao lại ngỏ lời, có khác nào chẳng hiểu được tâm tình phái nữ.”

Thái độ của cô ta khiến tôi hơi giận.

“Nhưng xem ra cậu cũng không hiểu được tâm tình phái mạnh. Ít nhất tớ không phải loại người đơn giản đến mức không nghi ngờ gì khi một cô gái xinh đẹp đột nhiên ngỏ lời với mình. Thế gian làm gì có

“tình cho không”.”

Tôi cố tình dùng giọng chế nhạo đáp trả.

“Vậy sao, mình tưởng con trai không thấy khổ sở khi được người khác giới tỏ tình chứ?”

Tôi chột nghẹn lời trước giọng điệu tự tin của Tsukimori.

“Ừ thì... bọn tớ đơn giản cũng sẽ thấy vui, nhưng phải trả lời lại là chuyện khác.”

Tuy tôi không muốn thừa nhận, nhưng cô nàng đã đúng. Bản thân tôi cũng ngẫm tự hào trước lời tỏ tình mà chắc chắn ai cũng phải ghen tỵ. Có thể nào đây là khác biệt về kinh nghiệm? Nếu là thế, ở chuyện tình cảm, tôi hoàn toàn bị áp đảo.

“Cậu đang thích ai đó sao, Nonomiya-kun?” Tsukimori bỗng nhiên hỏi – bình thản như một cô phục vụ bàn nhờ khách gọi món.

“Không có đâu.”

Gương mặt Usami thoáng hiện lên trong đầu tôi, nhưng tôi không thích cô ấy đến mức có thể đem ra xác nhận, hơn nữa tôi không thành thật tới độ trả lời đúng như mình nghĩ.

“Vậy cậu đang hẹn hò ai đó à?”

“... Không phải thứ tự có hơi kì sao? Thường thì người ta sẽ hỏi ngược lại chứ nhỉ?”

“Vậy sao? Nhưng lỡ đâu cậu đang hẹn hò với người mà cậu không thích thì sao?” Tsukimori hỏi lại với vẻ mặt như đang nghĩ ngợi.

“... Có lẽ giờ tớ đã hiểu tại sao bọn con trai lại nói mấy lời đồn về cậu là sự thật.”

Tôi nhún vai thật khoa trương.

“... Tin đồn rớt cuộc vẫn là tin đồn thôi mà, vả lại Nonomiya-kun cũng không phải người xiêu theo mấy lời đồn đó.”

“Sao cậu có thể khẳng định như vậy? Dù là tớ, cũng sẽ phải thận trọng nếu có nhiều đồn đãi ấy chứ.”

“Nếu cậu muốn, mình có thể nói rõ đâu là thật, đâu chỉ là lời đồn, chịu không? Đổi lại –”

“– Hi vọng cậu không đặt điều kiện là phải hẹn hò trước.”

“Trúng phóc luôn!”

Chẳng hề có chút ngưng ngừng, Tsukimori thậm chí còn cười tươi tắn.

“Cứ như tớ sẽ chấp nhận điều kiện bất hợp lý đó không bằng!” Lần này đến lượt tôi bối rối. “Tớ không biết cậu lại là cô gái như vậy.”

Cô nàng đã dặt mũi tôi từ đầu đến cuối. Mọi câu đối đáp tôi đã suy tính trước đều bị phá tan.

“Đây là cách mình biểu hiện thành ý với cậu đó, Nonomiya-kun! Dù sao cậu cũng là người mình sẽ hẹn hò cùng, thể hiện một chút mặt xấu cũng đâu có sao.”

“Dù thành ý thế nào đi nữa, cậu không nghĩ đến việc tớ có thể từ chối à?”

“Để có thứ mình muốn thì phải chấp nhận tổn thương. Nếu cứ sợ bị tổn thương thì ta chẳng nhận được gì. Nhưng nếu là cho thấy bản chất thật của mình thì đâu tính là bị tổn thương.”

“Cậu quả là cực kỳ tự tin. Chẳng trách bạn nữ bằng tuổi toàn thêm “-san” vào tên cậu.”

“Mình cũng không nghĩ cậu cứ nhắc đến vậy. Cứ tưởng cậu là người thuận theo lẽ tự nhiên chứ.”

“Tớ ít ra còn có chính kiến hơn cậu nghĩ. Nhưng đôi lúc cũng hơi ngược lại một chút. Và chắc chắn tớ sẽ không liều lĩnh xen vào những việc mình không thể lý giải hoặc chấp nhận.”

“Vậy ra cậu không muốn làm những việc mình không thích?”

“Cũng không sai! Tóm lại, nếu hẹn hò với cậu, tớ sẽ không còn thoải mái như trước. Tớ hoàn toàn không có dự định xả thân vào một cuộc sống phiền toái khi nhiều người khác để ý đến mình.”

“Cậu cố chấp như vậy làm mình khó xử đấy, Nonomiya-kun...”

Hai chúng tôi lặng thinh.

Ngay cả tiếng động từ các câu lạc bộ thể thao ngoài sân cũng trở nên ồn ã, tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng sột soạt khi Tsukimori đổi tư thế và bắt chéo đôi chân thanh mảnh của mình.

Cô ta thần thờ nhìn vào khoảng không trước mắt, có vẻ như đang lưỡng lự điều gì.

Chỉ những hành động nhỏ nhặt là vậy mà cũng giống như đến từ một thước phim nghệ thuật. Nhờ thế, trong khi chờ đợi câu nói kế tiếp

của Tsukimori, tôi cũng không thấy nhàm chán.

Và tôi thấy cô ấy khế hé mở đôi môi.

“– nếu mình nói ra lý do tại sao chọn cậu, cậu sẽ chấp nhận yêu cầu của mình chứ?”

Tôi nuốt nước bọt. Bằng trí tưởng tượng, tôi có thể nghĩ ra cô ta sẽ đặt thẳng vấn đề và bảo rằng lý do là “vì tôi đã lấy công thức sát nhân”.

Trả lời thế có vẻ đột ngột, nhưng nếu là người khó đoán như Tsukimori thì tôi không dám nói chắc. Tính cách ẩn của cô ta quả rất mạnh dạn, cương quyết và trên tất cả là cực kỳ thông minh.

Một cô gái như thế đang tiếp cận tôi, khiến tôi không khỏi nghi ngờ ý đồ đằng sau việc “muốn hẹn hò” cùng tôi.

“– Ít nhất so với lúc này, ừ thì được,” tôi thận trọng đáp lại.

Tôi còn chưa dứt lời, cặp mắt nâu đã hơi nheo lại và cô nàng cười tinh quái.

“Bởi vì... mình thích diện mạo của cậu. Tất nhiên sẽ càng lý tưởng hơn nếu cậu không nói nước đôi nữa.”

Câu trả lời đó đã khiến tôi hụt hẫng đến độ muốn ngã xuống sàn, nhưng tôi kiềm mình lại và phản công.

“Trùng hợp nhỉ, tớ cũng nghĩ cậu không tệ đâu, nếu bỏ qua phần tính cách.”

“Vậy không phải chúng ta rất xứng đôi hay sao?”

“Nếu ở mặt tiêu cực, đúng là vậy.”

Bị Tsukimori đùa giỡn trong lòng bàn tay, tôi bất giác nhẹ lòng.

Và cảm thấy ý nghĩ nghi ngờ cô ta là “kẻ giết cha” quả là ngu ngốc và đáng xấu hổ.

Tsukimori đúng là rất mạnh dạn và cương quyết; nhưng tôi cũng hiểu rằng cô ta không hề ngốc. Dù cho có thấy chướng mắt với bố mình, vẫn còn rất nhiều cách để cô ta tống khứ ông ấy đi mà không phải “giết người”.

Ngay từ đầu, liệu có ai từng giết người mà lại bình thản như vậy? Dù rất đặc trưng, tôi lại không nhận ra trong cô ta có áy náy hay điều u uẩn gì.

Đột nhiên – có gì đó chạm vào tóc tôi. Theo phản xạ, tôi nhảy bật ra sau.

“– Xin lỗi.”

Nhìn lại, Tsukimori đã đứng dậy từ lúc nào và ban nãy vừa dùng những ngón tay trắng trẻo chạm vào người tôi.

“Mái tóc cậu đẹp lắm, tự dừng mình muốn chạm vào.” Một nụ cười hút hồn và tươi sáng như ánh trăng hướng đến phía tôi.

— Và toàn thân tôi nổi gai ốc.

Cô gái trước mặt hình như không thuộc về thế giới này.

“Xin cậu hãy nghĩ kỹ lại,” nói rồi Tsukimori đi về phía cửa. Cũng vào lúc ấy, mái tóc dài khẽ lướt qua má tôi, để lại một mùi thơm nồng nàn của hoa hồng.

Dù tôi đã tìm cách tìm hiểu Tsukimori, giờ tôi lại càng hiểu ít hơn về cô ta.

Và tôi nhớ lại lúc Kamogawa so sánh cô nàng với rượu vang.

Quả thực.

Tôi đã bị hương thơm của Tsukimori làm mê hoặc.

[Trong quán café]

Bỗng nhiên Tsukimori đến chỗ tôi, cười tươi tắn như thể ánh dương soi qua kẽ lá rồi nói bằng một giọng nhẹ-nhàng-âu-yếm như gió thoảng:

“Chúng ta đi chưa, Nonomiya-kun?”

Thời gian trong lớp học đầy tiếng ồn sau giờ tan học như dừng lại. Hoặc ít nhất, thứ dừng lại lúc đó là mạch suy nghĩ của tôi.

Ai cũng dừng việc đang làm và chăm chú nhìn bọn tôi. Người đầu tiên thoát khỏi khoảng thời gian ngưng đọng là Usami.

“...Hế? Youko-san? Cậu về cùng Nonomiya sao? Sao lại thế? Eeh?”

Trông thấy cô ấy kinh ngạc, tôi chợt nhớ đến loại búp bê cứ mỗi tiếng lại bắn ra khỏi một chiếc đồng hồ báo thức cổ.

“Mình muốn ghé qua quán café Nonomiya-kun làm thêm, nghe nói không khí ở đó thoải mái lắm. Các bạn cũng biết dạo gần đây có nhiều chuyện khiến mình mệt mỏi, vì vậy mình định đến đó uống một

tách trà và nghỉ ngơi đôi chút. Ừm, cũng vì thế nên mình mới *nhờ* Nonomiya-kun.”

Tsukimori đương nhiên đã tính đến chuyện chúng tôi bị cả lớp sàm soi.

“Là vậy à, Nonomiya?”

Đã đoán trước thế nào mình cũng là mục tiêu chất vấn kế tiếp.

“Đúng đó.”

Vì thế, tôi miễn cưỡng giấu được biểu hiện bực dọc.

“Chắc mình cũng phải đi cho biết...”

Nghe Usami lẩm bẩm như thế, suýt nữa tôi muốn ngất đi. Mình Tsukimori thôi đã đủ phiền rồi — làm sao tôi đối phó với hai cô nàng cùng một lúc chứ?

“Không phải cậu còn phải hoạt động ở câu lạc bộ sao?”

Usami là thành viên câu lạc bộ bóng chuyền. Dù thân hình nhỏ nhắn, lực cổ tay của Usami rất đáng sợ, đến mức có thể khiến bọn con trai phải chào thua. Tôi còn nhớ đã thấy may mắn thế nào khi được xếp cùng đội trong tiết thể dục với Usami sau khi tận chứng kiến cú đánh bóng sấm sét của cô ấy.

“T-Tớ sẽ bỏ tập bữa nay!”

“Đừng, cậu từng bảo chỉ cần ráng chút nữa sẽ vào đội tuyển chính thức sao? Thời điểm quan trọng như vậy sao lại bỏ tập chứ!”

Usami nhíu mày, trề môi như muốn khóc.

“Hôm khác mình sẽ đi với cậu nhé, Chizuru. Hôm nay mình sẽ nhớ chỗ dùm cậu. Được chứ?”

Như một người chị ân cần, Tsukimori nhẹ nhàng thuyết phục và Usami thì gật đầu ngoan ngoãn, “Được được.”

Xong một chuyện. Vậy thì tới lượt tôi loại trừ luôn nhân tố “nguy hiểm” còn lại.

“Chỉ mình cậu đi thôi phải không? Nếu có quá nhiều người đến và làm phiền quán thì tớ không đồng ý đâu.”

Đây chính là lời khuyên cáo. Tôi nhắc khéo Tsukimori rằng nếu điều kiện không hoàn thành, sẽ không có đáp ứng.

“Đừng lo, các bạn trong lớp rất tốt bụng nên sẽ không làm phiền

chúng ta đâu.” Đáp lại cùng một nụ cười quý phái, Tsukimori điềm đạm vẫy tay chào cả lớp, “Mai gặp lại nhé, mọi người.”

Rõ ràng họ đã định chộp lấy cơ hội có-một-không-hai này. Kamogawa và đám con trai, cùng với lũ con gái hâm mộ Tsukimori, tất thấy đều tỏ ra tiếc nuối. Nhưng ai lại nổi phản bội nụ cười thánh thiện chan-chứa-tin-tưởng của Tsukimori chứ.

Cũng như vậy, tôi không cách nào chống lại tình huống mà cô ta vừa áp đặt. Chẳngặng đừng, tôi đành ra về cùng Tsukimori.

Tsukimori đang khoan thai bước về phía cổng trường.

“Cậu định làm gì vậy?” Trước bóng dáng thanh mảnh của cô ta, tôi không giấu được sự bức dọc, cất tiếng hỏi.

Chợt quay lưng lại, mái tóc dài của Tsukimori đung đưa trong gió.

“Mình rất tò mò muốn thấy quán café cậu làm thêm mà,” cô ta trả lời, không hề giấu đi sự vui sướng.

“Mau trả lời tớ! Cậu phải biết tớ không thích bị chú ý mà.”

“Vậy nên mình mới tránh đề cho chuyện um sùm lên, đúng không?”

“Nhưng thế cũng không phải là chúng ta không bị để ý.”

“Vậy à, xui cho cậu rồi.”

“Và ai là người hại tớ thế này...?” Khó chịu trước thái độ tỉnh queo của cô nàng, tôi gắt lên. “Mà ai nói với cậu là tớ làm thêm ở quán café chứ?”

“Mình nghe đồn mà.”

“Đừng hòng gạt tớ!”

Dù mọi người đều biết tôi làm thêm, tôi chưa từng nói với bất cứ ai về chỗ làm của mình.

“Mục đích của cậu là gì?”

“Cậu nghĩ mình là ai chứ, Nonomiya-kun? Muốn tìm hiểu thêm về người mình thích đâu phải chuyện gì lạ? Chỉ đơn giản là tâm tình con gái thôi.”

“Tâm tình con gái? Nực cười đấy. Tớ dám khẳng định: chẳng đời nào cậu là một cô gái đơn thuần.”

Tôi cười khẩy châm chọc.

“Thiệt tình, đôi khi tỏ ra chín chắn quá cũng không tốt, nhỉ? Dù sao mình cũng chỉ là cô bé mười bảy tuổi, mà lại vừa mới mất cha nữa, cậu không thể đối xử với mình dịu dàng hơn một chút sao, Nonomiya-kun?” Tsukimori dỗi. Không ngờ cô ta cũng có thể làm ra vẻ mặt trẻ con như thế.

Nhưng tất nhiên chỉ có thế. Dù có thương hại cô ta, đây cũng không phải chuyện tôi muốn dính vào.

“Tạm biệt.”

Tôi bước nhanh hơn và đi ra xa khỏi Tsukimori.

“Cậu đi đâu vậy? Lối đó ra cổng sau mà?”

“Không như các cậu đến trường bằng tàu điện, tớ đi học bằng xe đạp. Nếu cậu chịu đi, có lẽ tớ sẽ bỏ qua mọi phiền toái và dẫn cậu đến quán café?” Tôi lạnh nhạt đáp lại. Chẳng việc gì phải chiều theo người khác. Và lại càng chẳng việc gì phải đồng ý cho người khác tự tiện bước vào chỗ riêng tư của tôi.

“Cứ vậy đi. Chỉ hi vọng là không ê lụng quá, chứ thực ra lâu nay mình vẫn muốn làm thế.”

Tsukimori quả nhiên là người khó giải quyết hơn cả tôi tưởng. Trước khi tôi nhận ra, cô ta đã chạy tới bên cạnh tôi.

“... cậu nghĩ gì vậy?”

“Mình vẫn luôn muốn được đạp xe hai người đẩy, dù chỉ một lần cũng được!”

“Từ khi nào mà tớ nói sẽ chở cậu?”

“Đừng lo. Mình không nặng lắm đâu.”

“Tớ không hỏi chuyện đó!”

Phiền thật. Vì cô ta không chút khách khí, tôi cũng thẳng thắn nói ra ý kiến của mình.

“Với việc cậu vừa mất cha, ừ thì tớ cần dịu dàng một chút. Tuy nhiên, không như những người khác, tuyệt đối tớ sẽ không chiều theo ý cậu. Không phải ai cũng tử tế với cậu được đâu. Ít nhất là giờ đã nhận ra bản tính của cậu, tớ có thể thông cảm, nhưng không nhất thiết phải có cảm tình với cậu.” Tôi giải thích cho rõ ràng.

“Mmm! Nonomiya-kun của mình phải thế chứ,” Tsukimori gật đầu tán thành, ra vẻ rất thỏa mãn. “Mình rất thích điểm đó của cậu, không

hề xum xoe bợ đỡ người khác.”

Mấy lời tôi vừa nói đã có tác dụng ngược. Dù muốn gạt đi quan hệ với Tsukimori, giờ tôi lại càng làm cô ta thích mình.

Thấy tôi ngọng nghịu, Tsukimori lại nở nụ cười chị-hai-ân-cần thỉnh thoảng vẫn gặp.

“Cậu không cho mình cơ hội sao? Mình đã nhận ra việc mở lời hôm qua có hơi vội! Chính là cậu không rõ về mình, và mình cũng không được rõ về cậu. Có lẽ chúng ta cần thêm thời gian để hiểu nhau hơn. Lúc đó có quyết định cũng không muộn, đúng không?”

Ý này quả rất hợp tình hợp lý.

Nhưng khi nhìn lại những chuyện đã diễn ra, đại gì mà tôi mù quáng tin vào cô ta.

Tôi khẽ liếc nhìn đôi mắt của Tsukimori.

“Cô ta đang nghĩ gì vậy?”

Tsukimori không hề tránh ánh mắt của tôi. Trong đôi mắt nâu to tròn ấy tôi có thể thấy cả ảnh phản chiếu của mình.

Rốt cuộc tôi là người phải chịu thua. Dời tầm mắt, tôi ngồi lên xe đạp.

“Lên đi.”

“Cảm ơn!”

Có thể nghe được giọng nói vui mừng của cô ta.

Sau khi Tsukimori yên vị ở đằng sau, tôi đạp xe rời khỏi trường. Đúng như đã nói, cô ấy quả thật rất nhẹ.

“Hi vọng sau này cậu đừng làm chuyện gì để tớ bị chú ý như hôm nay nữa!”

“Mình sẽ cố.”

“Không, đừng chỉ nói cố, hứa đi.”

“Nonomiya-kun, gió mát thật đó. Đạp xe cùng nhau còn tuyệt hơn mình tưởng tượng.”

Có thể thấy hình ảnh của chúng tôi trên kính phản quang trên đường. Tay phải giữ váy, tay trái ôm thắt lưng tôi, Tsukimori cười ngẩn ngơ trong khi nhìn cảnh phố xá đang trôi qua.

Không thể oán giận một cô gái đã hoàn toàn tin tưởng tựa vào

mình, tôi chỉ còn biết trả lời: "...Tốt quá nhỉ."

Đem những bất mãn trong lòng trút hết lên pê đan, tôi tiếp tục đạp xe qua những dãy phố.

Không hiểu là vì hâm mộ hay ghen tị, có thể nhận thấy ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi của những học sinh đang trên đường về nhà. Chuyện này chẳng cần phải hỏi lỗi do ai, tôi chưa từng gặp tình cảnh này khi đạp xe một mình.

Tất nhiên, vì tôi đang đạp xe, chờ *Tsukimori Youko* ở phía sau.

Đây ắt hẳn là phút giây đáng được xem như kỉ niệm ngọt ngào của tuổi trẻ. Vậy thì tôi, một người trẻ tuổi, lẽ ra phải tự hào khi có được tình huống mà ai cũng ghen tị.

Nói thật, tôi cũng đủ tự hào để nhận thấy một cảm giác ưu việt, tin rằng chẳng tên khờ đạp xe nào lại được điểm phúc chớ một cô nàng lộng lẫy như vậy phía sau.

Tuy vậy, niềm vui sướng này chẳng được bao lâu khi tôi nghĩ đến tính cách khó chịu của cô ta, và nghĩ đến công thức sát nhân.

Xem ra tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần, vì chỉ chốc nữa tôi sẽ lại bị *Tsukimori* dắt mũi cho coi.

Rốt cuộc, tôi đã nhận lời đề nghị của *Tsukimori*. Lí do hết sức đơn giản: tôi rất có hứng thú với cô nàng.

Ngoài ra, có thể xem đây là một phần tính cách của tôi, nhưng những lần nói chuyện với *Tsukimori* vô cùng kích thích.

Vào phòng nghỉ của nhân viên, tôi thay đồng phục; sau khi vận một chiếc quần đen sát chân, gài nút áo sơ mi trắng và bộ gi-lê mặc ngoài, tôi mang đôi giày da có họa tiết đen trắng hai bên rồi khoác tạp dề bên hông. Sửa sang lại một chút trước gương, tôi tiến vào nhà bếp.

Ngay khi vào trong, mùi hạt cà phê ngay lập tức thoảng qua mũi tôi – một hương vị tôi ưa thích.

Lí do tôi chọn làm ở quán café "Victoria" kiểu Anh này, tất nhiên vì đây là nơi có được vị cà phê ngon nhất vùng.

Trông thấy tôi, các nhân viên làm cùng quán lên tiếng chào.

"Anh *Kujirai*?" tôi gọi một người đang xay hạt cà phê bằng tay từ sau lưng. Anh chàng to lớn vừa được gọi quay lại và cười nòng hậu.

"Hôm nay em nhận tiếp khách, nhưng có thể đổi xuống bếp được

không?”

“Có chuyện gì à?”

“Chỉ là chuyện riêng thôi, nhưng cũng phải nói thật, hôm nay bạn em đến quán.”

“Hử? Vậy em lo tiếp khách không phải tốt hơn sao?”

“À, em đâu thể tiếp bạn hoài được, vả lại để người ta trông thấy em làm việc cũng hơi ngượng.”

Làm như tôi sẽ để cho cô ta thấy vậy! Dù biết kháng cự như vậy rất trẻ con, đây lại là phòng tuyến cuối cùng của tôi khi đã không thể từ chối cô ta.

Anh chủ quán chưa kịp trả lời, một người khác đã nhanh nhẩu phản ứng khi nghe tôi nói.

“Này! Nonomiya, là trai hay gái thế?” người phụ nữ vận đồ như bếp bánh đang đặt trái cây vào đĩa kem ngay cạnh tôi cất tiếng hỏi. “Nếu là trai thì tôi thế cho. Tất nhiên điều kiện là anh ta phải thuộc mẫu người tôi thích!”

Mọi người đều cười trừ như thể vừa uống thuốc đắng khi nhận ra *tật xấu* của Mirai-san lại phát tác.

Tên đầy đủ của chị ta là Samejima Mirai. Mirai-san là người lớn tuổi nhất trong quán, nên cả anh chủ quán cũng phải nhường chị ta hai ba phần.

Dù tự xưng vẫn còn học đại học, đôi khi Mirai-san còn tỏ ra quan trọng hơn cả chủ quán – không, phải nói là “thường xuyên” mới phải – do vậy tôi không khỏi nghĩ bà ta còn lớn tuổi hơn thế.

“Xin lỗi đã làm chị thất vọng, Mirai-san: đó là một cô gái!”

“Hừm. Chuyện cậu mang con gái đến đây cũng đủ khiến tôi tò mò rồi.”

Khéo léo trang trí cho xong món kem trái cây, Mirai-san nhét một thanh sô cô la vào miệng rồi nhún chân chạy đến quầy rượu, nơi có thể nhìn thấy hết các dãy bàn.

“Ai vậy? Coi nào, khai ra đi.”

Xoay xoay thanh sô cô la trong miệng, Mirai-san dòm dáo dác khắp quán. Các nhân viên khác, không bỏ lỡ cơ hội, đang nhìn quanh từ sau lưng bà ta.

Tôi còn hi vọng ai đó có thể uốn nắn cái trò tọc mạch của bọn họ, vậy mà người đủ tư cách làm việc đó – chủ quán – cũng đang chăm chú trông ra với một gương mặt tò mò đầy phấn kích.

Chịu thua, tôi lảng lạng chỉ vào Tsukimori đang ngồi gần cửa sổ, trông như một tiểu thư khuê các. “Là cô ta.”

Cả đám nhân viên liền reo hò; đúng là phản ứng “tích cực” rành rành mà tôi dám chắc mình sẽ là một thằng ngốc nếu không đoán được từ trước.

“Khỉ thật! Xinh quá trời! Quá mức với cậu đó, Nonomiya, chắc chắn luôn!”

Mirai-san hình như khó chịu điều gì, thuận tay phải nắm đám thép vào bụng tôi.

“... có ai biết tại sao tôi đáng bị đánh không?”

Trước câu hỏi của nạn nhân còn đang run rẩy (là tôi) , mọi người dùng ánh mắt đồng tình (với Mirai-san) đáp lại.

“Lúc nào cũng tỏ ra chẳng mấy may để tâm đến chuyện tình cảm, vậy mà cũng ngấm ngấm dữ ta, cái đồ quỷ háo sắc!”

Xem ra Mirai-san đã hiểu lầm Tsukimori là bạn gái của tôi.

“... Chuyện giữa Mirai-chan với cậu bạn trai mới gần đây không thuận lợi lắm, em biết không,” chủ quán ghé tai tôi nói thầm.

“Vậy không sớm thì muộn họ cũng chia tay, phải không?”

“... Có lẽ thế,” anh chủ quán gật đầu, khẽ nhún vai.

Mirai-san có thể xếp vào loại mỹ nhân, nếu không... mở miệng. Thực ra, chị ta vẫn thường được người khác phải tiếp cận. Tuy nhiên, không may là cá tính cứng cỏi của bà ta cũng khiến cho vô số anh chạy mất dép không lâu sau đó, ít nhất thì tôi chưa thấy ai trụ được hơn.

“Hề!? Saruwatari!? Bị sét ái tình đánh trúng hay sao mà ngây ra thế!?”

“Đ-Đâu có! Em không dám ạ!”

“Vậy tốt nhất là yên phận đi.”

Vật hiện tế hôm nay là Saruwatari-san. Một cước sắc lẹm của Mirai-san trúng ngay vào hông anh chàng.

Khi bà chằn Mirai có chuyện với bạn trai, hay khi bạn trai chia tay, tính khí của chị ta như trượng không phanh vậy.

Và các nhân viên ở Victoria đều gọi Mirai-san cộc cằn đó là “ác thú”. Nhưng không may là ở đây lại chẳng có anh hùng giấu mặt. Cứ mỗi khi ác thú phát điên lên, không còn cách nào khác là đợi bão tố đi qua.

“Anh Kujirai, em ra tiếp khách vậy.”

“Đ-Được thôi, chúc em may mắn.”

Cuối cùng thì mặt sáng suốt vẫn hơn mặt anh dửng.

Từ nhà bếp, tôi có thể nghe thấy tiếng la thất thanh của các đảng mày râu đang bị làm phiền cho ác thú.

Quán của chúng tôi không rộng lắm: tổng cộng chỉ có tám bàn và sáu ghế ngồi trước quầy rượu. Nhân viên cũng chỉ có 5 người, trong đó mất hai người tiếp khách ở ngoài, số còn lại làm việc trong bếp. Dù vậy, tôi đặc biệt thích không khí ở đây.

Bên trong trang hoàng theo lối kiến trúc Anh, cộng thêm dãy bàn ghế kiểu cổ tương ứng càng làm tăng giá trị của nơi này. Các món đồ trang trí rất có chọn lọc, do chính tay cô vợ anh chủ quán mua về. Nhân tiện, tên quán cũng là đặt theo tên cô ấy.

Nằm ngay tầng trệt của một cao ốc cho thuê đa dụng trước nhà ga, cộng thêm cách bài trí hợp gu phái nữ, vậy nên khách hàng đa phần là các cô nhân viên văn phòng hay các nữ sinh trẻ tuổi.

Khi đến lượt gọi món, Tsukimori xem xét tôi từ đầu đến chân.

“Kiểu trang phục garçon này hợp với cậu lắm.” (garçon: danh từ tiếng Pháp để chỉ phục vụ nam)

“Bồi bàn” là từ thích hợp hơn để gọi nhân viên ở đây, xét theo thiết kế kiểu Anh của quán, nhưng từ “garçon” có lẽ vẫn thông dụng hơn tại Nhật.

Thấy rằng vấn đề nhỏ nhặt chẳng đến mức phải chỉnh lại, tôi chỉ đáp lại bằng một nụ cười, “Cảm ơn,” rồi thêm “mà cậu cũng rất hợp với không khí trong quán.”

Tsukimori cũng chỉ tươi cười “Cảm ơn cậu,” trước lời khen của tôi.

Thực sự thì tôi nói thật đấy chứ. Một cô gái xinh xắn ngồi trong quán café luôn là hình ảnh đẹp.

“Nhân viên ở đây cũng nhiệt tình quá nhỉ?”

Cô ta dỗi mắt về phía nhà bếp.

“Cậu nghe thấy tiếng bát nháo trong đó sao? Phong cách phục vụ như vậy là hồngбет rồi.”

Tôi đặt ly nước và khăn ướt lên bàn.

“Nhưng mọi người có vẻ rất vui.”

“Chẳng biết nữa: đôi lúc lại còn có người khóc. Dù sao, tớ cũng rất tự tin vào món cà phê của quán. Ngoài ra thức ăn ở đây cũng không tồi.”

“Vậy sao? Thế mình sẽ uống thử một tách cà phê cậu vừa nói. Và cứ thêm món tráng miệng nào cậu giới thiệu.”

“Vậy thì một cà phê với món bánh táo tự làm của chủ quán, cậu thấy thế nào?”

Tsukimori gật đầu, và tôi cúi chào rồi xác nhận “Đã rồi.”

Trong lúc tôi đưa giấy gọi món cho nhà bếp.

“Cậu đúng là chả thân thiện tẹo nào.”

Thứ mà Mirai-sai ném cho tôi không phải món ăn, mà là một cái cau mày.

“Thế à? Thực ra tôi còn nghĩ mình tiếp khách có hơi thân thiết so với mọi khi.”

“Thân thiết chỗ nào? Chả thấy có gì khác. Thiệt tình, cô nàng đó thích cái gì ở cậu chứ?”

Nhướn mày ra chiều bực bội, chị ta liếc nhìn Tsukimori một cách khó hiểu.

“Quên không nói, cô ấy đâu phải bạn gái của tôi.”

“Không phải sao?”

“Ừ. Chỉ là bạn học thôi.”

“Thế nói tôi nghe, một cô bạn học xinh xắn muốn gì ở cậu chứ?”

“Đâu có. Cô ấy chỉ muốn đến uống cà phê thôi. Hình như cô ấy thích cà phê lắm.”

Nói thật cũng chẳng lợi lộc gì, tôi bèn bịa ra một lí do.

“Thế thôi à? Chán vậy.”

“Thiệt tình, đúng là cứ tùy tiện theo ý mình như mọi khi. Dù cô ấy có phải bạn gái tôi hay không, dám chắc cô vẫn ý kiến này nọ cho coi.”

“Thì tại tôi là người siêu-thành-thật mà! Vả lại, kẻ nào thấy thoải mái khi nhìn người khác hạnh phúc là bọn nào có vấn đề. Không phải đạo đức giả thì cũng âm mưu gì đó.”

“Thành kiến kiểu này hết sức đáng yêu đấy!”

Dù vậy tôi cũng không thể phủ định hoàn toàn. Thực ra, trong đầu tôi lại đang đồng ý với Mirai-san, phải chăng là bởi vì tính cách khác người của tôi?

Thế nên tôi chợt muốn hỏi ý kiến của chị ta, người tự xưng là “thành thật” mà với hết thấy mọi người khác là “quái gở”, về một chuyện gần đây.

“Mirai-san, tôi có thể hỏi một chuyện không?”

“Mh? Việc gì?”

“Cô nghĩ thế nào về một người không hề thấy buồn khi gặp chuyện bất hạnh?”

“Nghe có vẻ đáng ngờ đấy,” chị ta lập tức trả lời. “Bất hạnh là thứ khiến người ta thấy đau khổ, đúng không? Nếu không đau khổ thì đó đâu còn gọi là bất hạnh nữa.”

“Ra vậy,” lần này thì tôi hoàn toàn đồng ý.

Và không khỏi liếc về phía Tsukimori.

Có lẽ chờ món khiến cô ta thấy buồn chán, hoặc chỉ đơn giản là thích thú với kiểu trang trí của Victoria, mà Tsukimori dạo quanh ngắm nhìn các thứ trong quán. Dường như rất ưng ý với bộ tượng mèo thủy tinh đen và mèo sứ trắng, cô ta đang đứng gần và nhìn thật kỹ chúng.

Ai trong quán có thể nhận thấy Tsukimori thật ra là cô gái bất hạnh vừa mới mất cha?

Hiển nhiên là không ai cả.

Chẳng thể nào thấy được bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào của cô ta. Tsukimori vẫn luôn tỏ ra chín chắn và điềm tĩnh.

Không rõ là do cố tình kìm nén cảm xúc của mình, hay đơn giản Tsukimori là người không thể biểu hiện chúng, mà tôi *không hề thấy* cô ta đau khổ.

Tất nhiên, không thể loại trừ trường hợp vì muốn làm yên lòng mọi người xung quanh mà Tsukimori cố tỏ ra kiên cường. Hoặc có thể đó là biểu hiện thường thấy ở một cô gái sau bất hạnh lớn như thế. Rốt cuộc thì, người đã khuất sẽ không bao giờ trở lại, và có than khóc cũng chẳng giải quyết được gì.

Nhưng đó chỉ là những giả thuyết. Có thật là người ta có thể điều khiển cảm xúc trong một thời gian ngắn như vậy? Mà đặc biệt là với cảm giác đau khổ?

Tôi nhớ đến lời của Mirai-san.

Quả thật. Rất đáng ngờ.

Món tráng miệng đã đánh trúng khẩu vị của Tsukimori.

“Ngon thật đấy,” khen xong, cô ta vui vẻ dùng hết phần cà phê và bánh táo.

Và tôi đến dọn bàn.

“Cậu có hài lòng với đồ ăn của quán không?” Nghe tôi hỏi, Tsukimori đáp lại bằng một ánh mắt bất bình.

“Cậu định đuổi mình về sao?”

“Cậu quả rất thông minh đấy.”

“Mình thích quán café này lắm.”

Trên mặt Tsukimori nở nụ cười vui vẻ như thể sắp ngâm nga một khúc hát.

“Aha. Rất vui khi nghe cậu nói thế. Nhưng đừng quên là còn rất nhiều quán café khác trên thế giới. Cậu cũng phải thử qua những chỗ khác nữa.”

“Mình thích quán café này lắm,” Tsukimori lặp lại, vẫn với gương mặt và những lời vừa nãy.

“Đôi khi cậu cũng không thông minh lắm thì phải.” Tôi cũng gần như lặp lại câu mình vừa nói.

Bỗng nhiên Tsukimori đứng dậy và bước vào sâu trong quán, có lẽ là hướng đến nhà bếp. Trong lúc tôi ngạc nhiên đi theo, cô ta đã thân nhiên chào hỏi mọi người và tươi cười như hoa xuân bừng nở.

“Chào mọi người.”

Khỏi phải nói, lời chào ân cần như hương gió thoảng đó khiến toàn

bộ nhân viên trong quán ngẩn ngơ. Hiển nhiên tất cả đều phấn khích khi gặp Tsukimori. À, trừ Mirai-san, người vẫn tỏ ra lãnh đạm.

“Em là Tsukimori Youko, bạn học của Nonomiya-kun ạ,” cô ta lễ phép tự giới thiệu.

“À, vâng, Nonomiya-kun có nói với bọn anh,” chủ quán vẫn trả lời cung kính dù lớn tuổi hơn Tsukimori.

“Nơi này quả thật là một quán café rất tuyệt.”

“Cám ơn em!”

Anh chủ quán hơi đỏ mặt trước nụ cười lộng lẫy khiến người khác xiêu lòng của cô ta

“Em rất ghen tị với mọi người—”

Ai cũng ngạc nhiên nhìn Tsukimori. Một cô gái dường như có tất cả mọi thứ khiến người ta phải ganh tị, lại nói mình ghen tị với họ.

—“Vì mọi người được làm việc tại nơi tuyệt vời thế này.”

Dù có thể đó chỉ là hiệu ứng từ ánh mặt trời, nhưng sự hiện diện của Tsukimori Youko, đứng dưới bóng chiều tà, khiến người khác phải nghẹt thở. Ngay vào lúc đó, mọi người đều bị hấp dẫn bởi phong thái phi thường của cô nàng.

“Em không thể tưởng tượng được mình sẽ hạnh phúc ra sao nếu được làm việc ở đây.”

Là người hiện tại có sức đề kháng cao nhất với Tsukimori, tôi chỉ biết gượng cười trước kiểu cách hết như một ngôi sao điện ảnh ấy. Tôi cũng cảm thấy cô ta có hơi quá phô trương.

Thế nhưng, những lời tiếp theo của chủ quán đã dập tắt nụ cười trên môi tôi.

“...Um, Tsukimori-san phải không?”

“Dạ.”

“Em có muốn làm việc ở đây không?”

“Anh Kujirai—”

Không thể im lặng được nữa. Bất cứ giá nào tôi cũng phải ngăn anh ấy phạm vào sai lầm chết người. Ôi Faust, anh đang giao kèo với Mephistopheles đấy!

Tuy nhiên, ai đó nắm lấy vai và ngăn tôi lại. Mùi sôcôla thoảng

trong mũi tôi.

“Cứ xem đã,” Mirai-san nói với một nụ cười tinh quái. Ở nhỉ, ở đây chúng ta còn có một ác quỷ nữa.

“Ừm, thực ra hiện giờ quán đang có một vị trí trống. Và em lại là bạn học với Nonomiya-kun nên có thể bỏ qua việc kiểm tra lý lịch. Vậy, nếu em muốn, bọn anh sẽ rất vui nếu em làm cùng đây, Tsukimori-san.”

Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

Hết như tất cả đã bị thôi miên. Hẳn họ vừa bị ác quỷ mê hoặc mà đánh mất lý trí.

“Em rất vui khi được anh mời, nhưng... như vậy có được không? Thật ra, em chưa từng đi làm ở đâu cả,” Tsukimori trả lời do dự sau khi lo lắng một lúc.

“Không, không việc gì! Đừng lo! Ai cũng có lúc khởi đầu mà. Hơn nữa, anh tin rằng người lễ phép như Tsukimori-san sẽ hợp với công việc này!”

Tất nhiên rồi, khách hàng mà không chấp nhận cô ta kể cũng lạ! Rốt cuộc thì họ chỉ nhìn thấy được vẻ ngoài của Tsukimori mà thôi.

“Nếu anh đã nói thế, vậy em phải làm phiền mọi người rồi,” Tsukimori mau mắn trả lời, không quên cười rạng rỡ.

Mọi người cũng tươi cười tiếp nhận cô ta. Chỉ có tôi là không khỏi lộ ra gương mặt cay đắng, hoàn toàn chẳng có liên hệ gì đến khung cảnh tốt lành ấy.

Bởi lẽ tôi biết nhiều hơn thế.

Vì tôi biết về tính cách kiên định và thẳng thắn giấu sau gương mặt của cô gái xinh đẹp lễ phép mà mọi người yêu mến.

Và đương nhiên người thông minh như Tsukimori hoàn toàn hiểu rõ sức quyến rũ của mình. Mới vừa rồi tôi đã hiểu ra cô ta còn biết cách khéo léo tận dụng nó.

“Tại sao đàn ông nhìn thấy gái đẹp thì đều trở thành nhu nhược như vậy chứ?” Mirai-san chột rí tai, sau khi kéo vai tôi từ phía bên kia quầy rượu.

“Hỏi hay nhỉ. Không phải tất cả đàn ông trong quán này đều nhu nhược trước chị hay sao,” tôi thuận miệng trả lời.

“Nghe cậu khen có hơi lạ. Nhưng cũng không tệ lắm. Để tôi xoa đầu thưởng cho cậu nhé.”

Mirai-san liền vươn tay ra, nhưng tôi rầu rĩ đáp lại. “Hiện tại không có tâm tình. Xin đừng làm đầu tôi thêm rối nữa.”

“Đừng khách sáo. Nếu cậu muốn, tôi có thể cho cậu một miếng sôcôla nữa mà?”

“Chị chấp nhận như vậy sao? Không phản đối việc nhận Tsukimori à?”

“Cậu muốn tôi phản đối, có phải không?”

“Ờ thì, chỉ khi chị phản đối mới thay đổi được cái không khí hoan nghênh kì quặc này.”

“Không cần đâu. Việc gì phải phản đối chứ.”

“Tại sao?”

Tôi ngạc nhiên khi thấy người như Mirai-san lại có thể chấp nhận dễ dàng.

“Bởi vì thấy cậu phản ứng kịch liệt trong khi mọi ngày thì cứ trơ mặt ra cũng tức cười lắm chứ sao!!”

Mirai-san cười khúc khích.

“... chị có nhận ra sở thích của mình đáng sợ thế nào không?”

“Thế sở thích của cậu không tệ hơn tôi sao? Nếu trực giác của tôi đúng, Tsukimori không phải loại phụ nữ mà anh chàng vô dụng như cậu đối phó được.”

“Chuyện này không là vấn đề, vì tôi không có ý định tiến xa hơn với cô ta.”

“Chỉ có *cậu* nghĩ vậy, còn cô ấy?”

Mirai-san nheo mắt, chăm soi gương mặt tôi từ thật gần.

“Nói trước nhé, dù chị có đánh tôi cũng không moi được tin gì đâu.”

“Rồi rồi. Chờ xem chuyện sau này vậy.”

Không thềm để ý đến phủ nhận gắt gao của tôi, Mirai-san vẫy tay rồi trở lại bếp.

Là trực giác của phụ nữ sao? Nếu là thế chỉ sợ sẽ chẳng bao lâu để chị ta phát hiện ra mối quan hệ của chúng tôi.

Tôi tự nhắc rằng phải báo trước với Tsukimori để cô ta đừng nói thêm những chuyện không cần thiết với Mirai-san.

“Giờ mình cũng làm việc ở đây.”

Tsukimori, cô gái vừa được nhắc, vui vẻ đến gần tôi mặc cho bao chuyện đau đầu mà cô ta rước tới (cho tôi).

“Vẫn còn chưa muộn. Cậu có cần suy nghĩ lại không?”

Đáp lại lạnh lùng là thế, vậy mà nội tâm tôi còn lạnh lùng hơn.

“Cám ơn cậu đã lo lắng. Nhưng vì thịnh tình của anh chủ quán, nhất định mình sẽ cố gắng!”

Tsukimori nắm chặt hai tay, làm một động tác phần đầu nho nhỏ.

“Tớ không lo lắng. Chỉ thấy phiền thôi.”

“Sau này phiền anh chỉ bảo nhiều vậy, senpai.”

Đến tận phút cuối, nụ cười trên mặt cô ta vẫn không hề dao động.

Mirai-san đã bảo tôi không phải người có thể đối phó với cô ta.

Giờ tôi lại càng thực sự hiểu được nhận định ấy chính xác đến dường nào.

Trên lớp, sáng hôm sau.

Bỗng nhiên Tsukimori đến chỗ tôi, cười tươi tắn như thể ánh dương soi qua kẽ lá rồi nói bằng một giọng nhẹ-nhàng-âu-yếm như gió thoảng với Usami:

“Mình vừa được nhận vào làm ở quán café của Nonomiya-kun.”

Thời gian trong lớp như dừng lại. Hoặc ít nhất, thứ dừng lại lúc đó là Usami – như chiếc đồng hồ báo thức đã cạn sạch pin.

“...Hế? Youko-san? Cậu làm cùng Nonomiya sao? Sao lại thế? Eeh?”

Trông thấy cô ấy kinh ngạc, tôi chợt nhớ đến loại búp bê cứ mỗi tiếng lại bắn ra khỏi một chiếc đồng hồ báo thức cổ.

Cảm giác này có thể nói là tái hiện của ngày hôm qua.

“Chủ quán nhờ mình đến giúp vì họ đang thiếu người. Mình hơi lo vì trước giờ chưa từng đi làm ở đâu cả. Nhưng anh chủ quán bảo rằng mình sẽ ổn thôi,” Tsukimori thản nhiên giải thích.

“Còn nói nữa! Chính cậu là người khiến anh ta nói như thế.”

Là tôi, tất nhiên, đang lăm bằm mấy lời đó với âm lượng... chẳng ai nghe thấy.

“Có lẽ mình nên đến đó...”

“Đừng bỏ hoạt động ở câu lạc bộ. Cậu phải cố gắng để trở thành tuyển thủ chính thức.”

Đoán được chiều hướng của cuộc trò chuyện, tôi không quên dặn trước Usami.

“Chizuru, cậu có thể đến vào cuối tuần mà. Có thể mình không nói chuyện cùng cậu được vì chưa quen với công việc, nhưng vẫn còn Nonomiya-kun. Phải không, Nonomiya-kun?”

Tôi trừng mắt nhìn gương mặt tươi cười của cô ta trong một giây. Tsukimori chỉ khẽ nghiêng đầu và, “Hm?”, rồi vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Ừ, quán bọn tớ lúc nào cũng hoan nghênh cậu, Usami ạ.”

Tôi thề là chiều nay sẽ phàn nàn chuyện này với Tsukimori.

Usami cực kỳ vui sướng, hai mắt lấp lánh. Phản ứng chân thật của cô ấy khiến mọi buồn bực trong lòng tôi trôi đi ít nhiều.

Nhưng vẫn còn một chuyện phiền phức nữa. Từ phản ứng của đám bạn học trong lớp, dám chắc họ đang dự tính tập kích quán café cuối tuần này. Và lần này thì rất khó để ngăn lại.

“Này! Mọi người! Nonomiya sẽ giải thích vài chuyện với chúng ta!!”

Kamogawa đến vỗ vai tôi với một nụ cười “dịu dàng” đến phát ói. Đằng sau cậu ta là một đám con trai với cùng kiểu cười như vậy. Là liên-minh-nam-sinh, và hiển nhiên là họ đang muốn đòi lại “công lý đã mất”.

Phiền thật.

“Nhất định mình phải kháng nghị với Tsukimori,” tôi kiên quyết tự nhủ như thế.

[Sôcôla đắng]

Phải công nhận rằng, Tsukimori Youko quả thực là một cô gái hoàn hảo.

Đương nhiên vì cùng là bạn học, tôi được nhận trách nhiệm hướng dẫn cô nàng. Ban đầu tuy có phần không bằng lòng với loại công việc

vượng chân như thế, tôi mau chóng nhận ra việc dạy bảo một người dễ tiếp thu cũng rất thú vị.

Chỉ mới hai tuần tính từ ngày đầu làm ở Victoria, Tsukimori đã có thể đảm nhiệm tất cả công việc liên quan đến trông quán như tiếp khách, ghi phiếu gọi món hay đứng quầy thu tiền.

Nếu xét tới chuyện tiếp khách, không chừng cô ta còn làm tốt hơn hết thấy mọi người khác. Hơn nữa, với một cơ sở khách đến quán chỉ để ngắm Tsukimori trong trang phục hầu bàn, doanh thu cũng tăng lên không ít.

Chủ quán và các nhân viên khác đều ấn tượng trước thành tích này, nhưng vì từng thấy biểu hiện của cô ta ở trường, tôi cũng không bất ngờ mấy.

Tuy nhiên, điểm đáng ngạc nhiên là Tsukimori và Mirai-san lại rất thân thiết. Tôi đã đoán trước hai người này sẽ như nước với lửa, vậy mà thực tế tình cảm của họ cực kỳ tốt, thậm chí có thể gọi là ý hợp tâm đầu.

“Tôi còn tưởng chị sẽ không thích mẫu người như cô ấy chứ.”

“Ngược lại thì có. Là loại con gái như Youko mới không chịu nổi tôi.”

Mirai-san nở một nụ cười mà bạn dám sẽ liên tưởng đến mấy lão trùm băng đảng mưu đồ bá chủ thế giới.

“Tại sao vậy?”

“Nhà ảo thuật nào lại muốn mảnh khoe của mình bị khán giả nhìn thấu chứ. Cậu thấy đấy, thủ đoạn của mấy đứa đó chẳng qua mắt được tôi đâu.”

Đúng thật, trực giác của Mirai-san đôi lúc rất xuất chúng.

“Lúc tôi học đại học có một con nhỏ được rất nhiều nam sinh thích nhờ trò ấy. Chả nhớ là bao giờ nữa, có thể lúc đó do tâm trạng không được thoải mái mà tự dưng tôi thấy cách nói chuyện với cư xử của nó chả thuận mắt tí nào, nên mới chỉh cho một trận. Kết quả là con nhỏ sợ đến phát khóc... phiền quá trời.”

“Thật khiến cho người ta cảm thông đó.”

“Còn gì nữa? Từ đó cứ thấy tôi là nó chạy mất dép. Làm như *tôi* là người xấu chắc!”

Thấy tôi đồng tình, Mirai-san ra chùng rất hài lòng, nhưng thực ra tôi chỉ tội nghiệp cho cô nàng đáng thương lỡ làm kẻ thù của chị ta.

“Nhưng Youko đâu có như vậy. Những thứ kia không phải làm bộ hay giả vờ, mà trời sinh đã thế.”

Mirai-san liếc nhìn phía dãy bàn Tsukimori đang tiếp khách.

“Thực ra ban đầu tôi cũng định lật mặt nó đấy chứ, nhưng có theo dõi nhất cử nhất động đi nữa, con bé vẫn không để lộ sơ hở. Lúc đó tôi còn nghĩ “Đừng nghĩ giấu ta được mãi!” và hào hứng quyết đấu cường địch, nhưng —

Nói đến đây, Mirai-san chợt dừng lại rồi cười khẩy.

— Gần đây tôi bắt đầu nghĩ đó quả thực là bản chất của Youko.”

Theo hướng chị ta đang nhìn, tôi dõi theo Tsukimori.

Đúng là, cô ta lúc nào cũng giữ bộ dạng thanh cao, đến mức tôi chẳng thể tưởng tượng được cảnh cô ta ủ rũ. Ngay cả bản tính kì dị trời sinh trong tôi cũng không thể phủ định khí chất ấy không đến từ con người thực của Tsukimori.

Đến cả “ác thú” cô ta cũng chinh phục được. Chẳng trách mọi “người” xung quanh đều đắm chìm trong nắm tay cô nàng.

“Điều mà tôi thích nhất ở con bé là nó không hề sợ tôi,” Mirai-san nói, không quên quay vào nhà bếp và hét lớn: “SARUWATARI!”

“D-dạ, có em!”

“Làm việc cho tử tế!”

“Dạ... Vâng! Em sẽ làm tử tế!” Saruwatari-san khóc thét, động tác càng nhanh hơn trước.

“Thấy không? Máy người khác cứ toàn thế thôi.”

“Chị là ác quỷ thật sao?”

“Ngốc quá! Đừng nhìn Saruwatari-san làm thế mà làm, thực ra hẳn rất thích tôi đấy, biết không?” Mirai-san lấy ngón trỏ gõ lên trán tôi. “Nhưng loại đàn ông tay chân luống cuống thế kia tôi chẳng thích nổi.”

“Chị *đúng* là ác quỷ.”

Xoa xoa lên trán của mình, tôi bắt đầu dĩ buột miệng.

“Nói chung là, tôi thích con bé. Dẫu cho đó có là giả đi nữa. Xem như tôi chịu thua đi!”

“Đơn giản vậy sao?”

“Vậy đây. Sau này dù hiểu được Youko xấu xa ra sao, tôi cũng khó mà ghét được. Cũng giống như khi tôi không thể bỏ sôcôla dù mọi người có khuyên tôi rằng ăn nhiều sẽ hại sức khỏe đi nữa.”

Tự xưng là người nghiện sôcôla, Mirai-san ngồi lên một góc quầy rượu, lấy thỏi sôcôla trong túi áo quăng lên không trung rồi bắt lấy nó bằng đầu lưỡi đỏ mọng.

“Thiệt tình, đó là thói quen xấu đấy, Mirai-san! Cứ thừa dịp chủ quán vắng mặt là ăn vụng sôcôla thôi. Em nghe anh ấy nói có lúc chị cả ngày chẳng ăn gì ngoài sôcôla đến nỗi ngất xỉu luôn, phải vậy không?” tiện đường đến đưa phiếu gọi món, Tsukimori nhắc nhở Mirai-san bằng một thái độ hết như cán bộ lớp rầy học sinh cá biệt.

“Vừa nhắc đã đến!” Mirai-san liền hưởng ứng bằng giọng điệu cường ngạo phải gọi là cá biệt kiểu mẫu.

“Hai người đang nói về em sao? *Không phải* đang nói xấu em đấy chứ?”

“Sao thế được? Bọn chị khen em còn không hết.”

“Vậy thì lần này em sẽ tin hai người.”

Trái ngược với mấy lời trên, cách họ nói chuyện cùng nhau có cảm giác rất vui vẻ.

“Tsukimori, em thích chị, đúng không?” Mirai-san đột nhiên hỏi.

“Ừ, rất thích đó.” Tsukimori cũng không do dự, cười khúc khích rồi đáp lại.

“Chị cũng thích em mà, phải không?”

“Khỏi phải nói.” Lại một lời đáp không chút do dự. Hai người này hết như bạn thâm giao vậy. “Thấy không? Chuyện là vậy đấy.”

“Ra thế.”

Dù vẫn còn vài điều chưa thể giải thích được, tôi đại khái cũng hiểu được ý của chị ta.

— Hai người quả thực có điểm giống nhau...” bỗng nhiên Tsukimori lẩm bẩm. Tôi và Mirai-san ngơ ngác nhìn nhau.

“Cái tên khả ố này và chị sao?”

“Tớ cũng không bạo miệng *như thế*.”

Hai lời phủ nhận đồng thanh cất lên.

“Hai người chẳng bao giờ xu nịnh ai, cũng không hùa theo người nào. Cứ gọi là “đường ta ta đi”, đúng không. Quả thực em thấy rất ghen tị với đặc điểm này của hai người đấy.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời, “Mirai-san là loại người ‘trên trời dưới đất không ai bằng ta’, còn tớ chỉ đơn thuần làm theo ý mình. Không giống chị ấy, tớ vẫn có thể dễ dàng thích ứng và chấp nhận người có quyền trên mình.”

“Tôi thành thật thế đấy, ai thâm hiểm như cậu,” Mirai-san sắc bén bẻ lại.

“Có khi thành thật còn làm người khác đau đớn hơn là nói dối, rồi chị sẽ thấy.”

“Nonomiya đúng là cái tên ngạo mạn và đáng ghét mà.”

“Mirai-san vừa dã man vừa thô lỗ làm gì có tư cách nói tôi như thế!”

Tôi cười hừ một tiếng, thế là Mirai-san đứng dậy nhìn chăm chăm đầy tức giận.

“Được lắm, Nonomiya!! Dám cả gan nói vậy! Theo tôi ra ngoài! Hai nắm tay này sẽ bẻ cho cái tính cách quái gở của cậu thẳng lại!”

Tsukimori đứng ở một bên từ nãy giờ đột nhiên bật cười.

“Hai người hết như chị em vậy.”

“— Nonomiya, em trai chị?”

Đang nắm cổ áo tôi, Mirai-san buông tay rồi “đánh giá” tôi từ đầu đến chân.

“Chị hai,” tôi thử đùa dai gọi lên một tiếng, bất quá hai từ này nghe giống bọn lưu manh gọi “chị lớn” hơn.

“.... Thiệt là ác mộng.”

Không hiểu là do Tsukimori dập tắt tâm trạng gây hấn, hay vì phản ứng với cách gọi của tôi, Mirai-san đi khuất vào trong bếp, tay ôm đầu.

“Trông vậy thôi, Mirai-san quý cậu lắm đấy, Nonomiya-kun,” Tsukimori thăm thò. “Mình nghĩ chị ấy không giận khi nghe cậu gọi là chị hai đâu, chắc bỏ đi chỉ vì xấu hổ thôi.”

Tôi ngây ngốc nhìn cô ta.

“Sao vậy? Sao lại kinh ngạc thế?”

“Dù cậu ở cùng Mirai-san ít hơn tớ nhiều, nhưng hình như lại hiểu rất rõ chị ta.”

“Mắt nhìn người của mình tuyệt đối không sai. Chỉ cần trông qua là mình đã biết tụi mình sẽ hợp nhau rồi,” Tsukimori nói, có vẻ rất vui trước lời khen của tôi.

“Nhưng mắt nhìn bạn trai của cậu chắc phải rèn luyện thêm rồi.”

Xem ra tâm trạng cô ta tốt lắm, với câu châm biếm ấy, tôi lại được đáp trả bằng một nụ cười ngọt như mía đường.

“Mình không nghĩ thế. Chắc chắn cậu sẽ là người quan trọng nhất đời mình.”

Nói xong, Tsukimori thuận thực đặt tách cà phê lên khay rồi nhẹ nhàng bước tới các dãy bàn.

Tôi không định làm theo kế hoạch của cô ta, mà hẳn cô nàng cũng chẳng dựa trên cơ sở nào, nhưng khi chứng kiến nụ cười tự tin ấy, tôi không khỏi cảm thấy việc đó rồi sẽ thành sự thật.

Dù sao, tôi cũng không thể hoàn toàn tin cậy cô ta như Mirai-san.

Nếu ở lập trường của tôi, hẳn chị ta cũng không tránh khỏi nghi ngờ.

Bởi vì tôi đã biết đến sự tồn tại của công thức sát nhân.

Sau khi Tsukimori đến làm tại Victoria, Usami cũng thường xuyên tới quán.

Với cá tính dễ gần của mình, chẳng mấy chốc Usami đã thân với chủ quán và những nhân viên khác. Giờ thì mọi người đều xem cô ấy là khách quen. Nhờ vậy mà lúc nào tôi cũng phải phập phồng lo lắng, e rằng anh Kujirai sẽ mời cô ấy làm cùng mất.

“Này! Nonomiya, Nonomiya, nghe nè!”

Vì phải lo việc ở câu lạc bộ trước, thường Usami sẽ tới vào chiều tối, lúc số lượng khách đã giảm đi nhiều. Và cô ấy vẫn luôn vui vẻ kể lại những chuyện xảy ra ngày hôm đó.

“Tớ đã được chọn làm tuyển thủ chính thức cho trận đấu sắp tới!”

“Chúc mừng nhé. Để ăn mừng, đồ uống hôm nay tớ đãi cậu, được

chứ?”

“Yay!” Usami mừng rỡ la lên, gần như nhảy ra khỏi ghế. “Ừm, nếu vậy... tớ có thể nhờ cậu một chuyện nữa không?”

Bỗng dưng cô ấy bối rối, lại còn thẹn thùng ngẩng lên nhìn tôi. Đôi mắt to tròn ấy khiến tôi liên tưởng đến mắt của loài khỉ đuôi sóc.

“Nếu là việc tớ có thể làm thì được.”

“Tớ có thể chụp hình cậu không?”

“Sao thế? Chúng ta ngày nào chả thấy mặt nhau. Đâu cần thiết phải chụp lại ảnh của tớ làm gì?”

“Cần, cần chứ! Tớ muốn có ảnh cậu trong trang phục garçon!”

“Ra là thế.” Tôi giả bộ ngẫm nghĩ. “Không.”

“Sao lại không! Chuyện đó có sao đâu! Cậu chẳng mất gì!”

Cái kiểu giận dỗi như trẻ con của Usami khiến người ta phải bật cười.

“Tớ không thích chụp ảnh.”

Không đùa đâu. Tôi nói thật đấy.

“Nhưng hiếm khi được thấy cậu mặc trang phục garçon thế này; hơn nữa trông cũng rất hợp, cho tớ chụp một tấm thôi mà!” Usami tha thiết thuyết phục tôi.

“Ừm, vì cậu cuối cùng cũng trở thành tuyển thủ chính thức và muốn đến thế—”

“Ế? Cậu chịu rồi sao?”

Hai mắt Usami lấp lánh tia mong đợi.

“— Xin cụt tuyệt.”

Và tôi thì vui sướng nói ngược đi.

“Ế?!! Tại sao?!”

“Vì tớ không muốn hồn mình chui vào trong máy ảnh.”

“Đó chỉ là mê tín vớ vẩn thôi!”

Chộc Usami có lẽ đã thành công việc tron đời với tôi. Trông thấy phản ứng của cô ấy giống như ta nhận được âm thanh ngân vang khi gõ chuông vậy, khiến tôi chẳng thể nhịn mà không trêu đùa. “Hừ! Nonomiya keo bần!”

“Kệ cậu nói thế nào, tớ cũng không thể đáp ứng.”

“Vậy tớ chụp lên ha...”

“Nếu đã nói thẳng với đối tượng thế này, cậu còn nghĩ lên lút được sao.”

“Xem này!”

Usami liền dùng biện pháp mạnh: giờ điện thoại ra trước mặt tôi định chụp. Tôi liền quay sang phía khác.

“Aaah! Sao cậu lại quay lưng rồi!”

“Quán chúng tôi cấm chụp ảnh. Nếu quý khách không thực hiện đúng quy định, tôi rất tiếc sẽ phải mời quý khách ra ngoài,” thấy tôi giải thích máy móc, Usami dẫu miệng ra vẻ không phục, lẩm bầm “Keo kiệt!” rồi nhét điện thoại vào cặp.

Không nhìn được, bất giác tôi bật cười.

“Đừng giận, Usami. Tuy không thể để cậu chụp ảnh, tớ đãi cậu luôn món tráng miệng xem như bồi thường ha.”

Vẻ mặt cáu kỉnh kia đã khiến tôi động lòng và muốn chiều cô nàng một chút. Cứ xem như chiến lược “đánh rồi cho kẹo” đi.

“... một sôcôla đá và bánh tạc nhân xoài.”

“Đã rồi,” tôi trả lời với nụ cười “tuyệt” nhất của mình rồi bước vào bếp để gọi món.

Tôi không thể giữ vẻ lạnh lùng âu cũng là chuyện dễ hiểu. Phản ứng thẳng thắn của Usami dường như là một liệu pháp giảm stress với tôi — hẳn là vì cơ hội thư giãn trong cuộc sống hằng ngày của tôi đã bị một ai đó cướp mất.

“Trông cậu thiệt giống một thằng nhóc đùa với món đồ chơi nó thích nhất.”

Lấy tay chống cằm trên quầy, Mirai-san cười trêu tôi.

“Nói người ta là món đồ chơi thì quá đáng lắm đấy!” Tôi trả lời trong lúc sửa lại đồng hóa đơn sau khi dặn lại các món khách gọi cho Saruwatari-san.

Tất nhiên, trực giác sắc bén của Mirai-san đã nhận ra tôi có tình cảm với Usami. Dù sao tôi cũng không định giấu diếm.

“Nhưng tôi nghĩ nếu có một vật cưng như cô ấy thì tốt quá.”

Trong đầu tôi đang tưởng tượng một chú khỉ con đang cố gặm quả xoài lớn ngang mình nó.

“Không khác mấy.”

“Nói tóm lại, quả thật tôi có thích cô ấy.”

“Hiếm lắm mới thấy cậu chịu thẳng thắn thừa nhận đó.”

Mirai-san kinh ngạc nhìn tôi.

“Còn tùy vào người đó là ai nữa! Cô ấy đã thẳng thắn như vậy, tôi cũng thấy mình nên thẳng thắn một chút!”

“Ờ, tuyệt lắm! Mau mau khiến cô bé thành bạn gái để chữa cái tính quái dị của cậu đi!”

Mirai-san cười ngắc ngẻ.

“Cái tính cách quái dị chị nói đi nói lại ấy, chắc sẽ còn quái hơn nữa nếu để chị làm bạn gái của tôi,” tôi nghĩ thầm trong đầu.

“— Chuyện này cũng có thể lắm chứ.”

Chẳng biết từ khi nào, Tsukimori đã đứng cạnh tôi.

“Theo mình thấy, Chizuru cũng thích cậu đấy, Nonomiya-kun,” cô ta vận dụng nụ cười chín chắn sở trường và giải thích.

“Ồ? Vậy là người ta cũng không phản đối sao? Chị đâu biết Nonomiya lại sát gái thế.”

Mirai-san lấy ánh mắt đầy hiếu kỳ nhìn Tsukimori. Nhưng trong ánh mắt của tôi, lại chẳng có gì ngoài sự ngờ vực.

Cô ta đang bày trò gì đây?

Mirai-san không biết chuyện Tsukimori đã ngỏ lời hẹn hò cùng tôi. Nhưng là người trong cuộc, tôi chẳng thể hiểu vì sao cô ta lại lên tiếng tác hợp tôi với Usami.

“Sao không tiến tới luôn cho rồi?”

Mirai-san tất nhiên không bỏ qua cơ hội ngọt ngào này. “Đâu phải chuyện tôi tự quyết định được. Hay quả thật là do tôi quá ngốc và chuyện tình cảm chỉ cần một người cũng đủ?”

“Youko vừa nói rất có thể đấy thôi.”

Mấy lời gắt gỏng của tôi khiến Mirai-san chau mày.

“Cậu cũng vậy, Tsukimori. Đừng dùng thái độ vô trách nhiệm ấy để

xui khiến người khác. Nhận xét tùy tiện vừa rồi, bất kể có là với tớ hay Usami, đều là khiếm nhã.”

Tôi nhận ra mình đang bực. Không giận, mà chỉ bực bội. Chẳng hừng hực như lửa, nhưng cũng có chút cảm giác “than cháy âm ỉ”.

“Cậu nói đúng, Nonomiya-kun. Mình không nên nói thế. Xin lỗi cậu.”

Tsukimori thẳng thắn nhận sai và cúi đầu xin lỗi.

“Ờ, xin lỗi nhé. Tôi không nghĩ cậu lại xem chuyện này nghiêm trọng như vậy.” Mirai-san lúng túng gãi gãi đầu, học theo Tsukimori.

“...không, tôi mới phải xin lỗi. Chỉ là tôi không quen với đề tài dạng này.”

Tỏ ra một chút hối hận là điều tốt nhất tôi có thể làm để giấu đi sự bực mình.

Không tiếp tục được câu chuyện, giữa chúng tôi là một khoảng lặng.

Thế rồi Mirai-san mất hứng và đi vào trong bếp, kiểm đối tượng để xả cơn bực dọc: “Saruwatarii!!”

Tsukimori, tuy nhiên, đã quay lưng lại với tôi và đứng yên một chỗ — thái độ không dứt khoát này hoàn toàn tương phản với hình tượng tôi có với cô ta.

Phần mình, tôi vẫn thấy khó chịu, cảm nhận một dư vị đắng trên đầu lưỡi dù câu chuyện đã chấm dứt.

Không phải tôi giận vì tự thừa nhận tình cảm với Usami như lời Mirai-san.

Thực ra, một phần trong tôi không thích bị người khác nhúng mũi vào chuyện tình cảm. Tuy nhiên, tình huống dạng này rất thường thấy, và tôi đã có thể lảng tránh hoặc ứng khẩu với lời của người khác, không ngần ngại giấu đi cảm xúc thực của mình như mọi khi.

Nhưng chỉ vừa nãy, tôi đã làm bản thân thấy hổ thẹn khi tự biểu hiện tình cảm, một điều không giống với tôi chút nào. Hẳn đây là lần đầu tiên tôi làm việc này.

Tại sao tôi lại cáu lên như thế? Cảm giác thật khó chịu: dù nhận ra mình đang bực, tôi lại không hiểu được tại sao.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy tiếng thì thầm.

“... Mình xin lỗi,” giọng Tsukimori nhỏ như tiếng muỗi kêu và dễ dàng bị âm thanh náo nhiệt trong quán át đi. Dù không nhìn thấy mặt do cô ta quay lưng lại với tôi, tôi vẫn cảm nhận được mấy lời đó phát ra không hẳn để “xin lỗi” mà đúng hơn là “hối hận”.

Tôi đâu thể nghĩ ra Tsukimori hối hận đến vậy chỉ vì lỡ lời. Đồng thời với kinh ngạc, tôi còn thấy cực kỳ bình thản.

Vậy là tôi đã tìm ra lí do khiến mình bực bội. Tuy không hiểu tại sao, nhưng dường như nguyên nhân là Tsukimori.

Tại sao tôi lại bực vì cô ta?

Một câu hỏi khác hiện lên.

Sau khi chỉnh đốn lại tâm tình, tôi quyết định đem thức ăn ra cho Usami vì nghĩ có tiếp tục tự hỏi cũng chỉ phí thời gian.

Dù sao, tôi đã phát hiện ra một chuyện: tôi đang nảy sinh một loại tình cảm khác thường đối với Tsukimori.

Mặc dù tôi vẫn chưa biết tên gọi của thứ tình cảm đó là gì.

[Ác mộng ngọt ngào]

Chuyện này xảy ra ở phòng nghỉ lúc quán đóng cửa.

“Mình muốn được cậu dẫn về nhà,” Tsukimori nhờ tôi sau khi thay sang bộ đồng phục.

“Dẫn về nhà...?” Nghi hoặc, tôi trả lời cứng ngắc như vệt.

“Ừm, trên đường từ quán về nhà, mình cứ cảm giác có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình...”

Cô ta khẽ rùng mình.

“Cậu có bị hoang tưởng không đấy?” tuy lúc đầu tôi rất muốn hỏi vậy, nhưng nghĩ lại thì với một cô gái dễ khiến người khác chú ý như Tsukimori, chuyện đó cũng chẳng có gì lạ. Do đó, tôi đề xuất, “Vậy thì cậu nên nói với cảnh sát hơn là tớ đấy.”

“Nonomiya, thế làm sao được! Coi nào, tổ bản lĩnh đàn ông và bảo vệ cô bé đi chứ!”

Hắn là đã nghe lỏm được câu chuyện của chúng tôi, Mirai-san gõ mạnh xuống cái bàn kế bên. Mấy nhân viên xung quanh đều kinh ngạc quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì.

“Chẳng phải là khoe khoang gì, chỉ là tôi không mấy tự tin với thể lực của mình thôi. Dù cô ấy có bị tên rình trộm tấn công, cố lắm tôi cũng bị đánh cho tơi tả.”

“Thế đâu phải khoe khoang! Và nếu là đàn ông, dù có gặp chuyện như vậy cũng phải dũng cảm chiến đấu đến cùng!”

“Tôi có cảm giác chị làm vệ sĩ tốt hơn tôi nhiều đấy, Mirai-san.”

“Đồ ngốc! Người ta còn là thiếu nữ cơ mà. Yếu đuối như tôi phải được bảo vệ mới phải.”

Tôi nhún vai thấy rõ rồi nhìn vào các nhân viên khác. Tuy hiện giờ bọn họ chỉ cười khở vì sợ Mirai-san, nhưng quan điểm của họ nhất định cũng giống tôi.

“Chị nói đùa hay lắm, thật đấy.”

“Ờ, mặt cậu thế kia chắc là có ý kiến gì phải không? Nonomiya?”

Mirai-san sáp đến gần, lông mày nhướn thẳng lên nhìn tôi.

“Không sao đâu, Mirai-san. Nếu Nonomiya-kun đã không muốn, em cũng không còn cách nào khác. Phải cố về nhà một mình thôi...,” Tsukimori thở dài rồi bước từng bước nặng trĩu ra cửa.

Và ngay lúc cô ta đóng cửa lại —

“..... hah...”

— có thể nghe thấy tiếng thở dài của Tsukimori vang khắp căn phòng.

Lập tức mọi người đều chăm chăm nhìn tôi, trên mặt không hện mà cùng một vẻ trầm trọng đầy trách cứ. Người ta nói “bằng hữu hôm nay là kẻ địch mai sau” cũng không sai.

“Dẫn cô ấy về đi, Nonomiya-kun,” anh chủ quán cuối cùng cũng lên tiếng, tất nhiên là theo phe Tsukimori như những người khác.

Như nhận được tiếp viện, tất cả bắt đầu chỉ trích tôi. Trước sự tấn công tứ phía, quả là nan địch quần hồ, tôi đã hoàn toàn bị biến thành kẻ xấu.

“Rồi, được rồi, hiểu rồi! Em sẽ đưa cô ấy về, được chưa?” Bỏ lại mấy lời này, tôi liền phóng khỏi phòng nghỉ và đuổi theo Tsukimori.

Không ngờ là, vừa ra khỏi quán tôi đã bắt kịp cô ta.

Tsukimori đang tựa lưng vào cột điện thoại trước cửa, đứng đợi dưới ánh đèn đường le lói như nữ hoàng của màn đêm.

“Mình biết cậu sẽ tới mà.”

Trông thấy tôi, cô ta cười tươi như hoa nở — cho thấy hành động của tôi chẳng ngoài dự liệu.

Không muốn để tâm trạng của mình lộ ra, tôi nhìn lên trời. Ánh trăng khuyết đêm nay như đang bỡn cợt tôi.

“Cậu chơi không đẹp.”

“Ý cậu là sao?”

“Rốt cuộc cậu có ý đồ gì?”

“Đừng nói khó nghe vậy chứ. Con gái như mình rất sợ phải đi một mình trên đường vào ban đêm đấy.”

“Vậy sao cậu không nhờ mẹ đón về, hay nhờ ai đó khác trong quán đi cùng, hoặc là gọi cảnh sát chẳng hạn?”

“Như mọi khi, cậu vẫn chẳng hiểu tâm tình phái nữ. Mình chỉ

muốn *cậu* đưa về nhà thôi.”

Cười nhẹ như thể đang lẩm bẩm một bài ca, Tsukimori vòng tay qua tay tôi. Không biết có phải do mùi của dầu gội, mà tôi có thể ngửi thấy hương hoa ngọt ngào từ cô ta.

“Chúng ta đi nào.”

Với kinh nghiệm từ trước đến giờ, tôi hiểu được rằng khó có thể thoát được một khi đã bị Tsukimori nắm thóp, nhưng cá tính của tôi cũng không ngoan ngoãn đến mức *tình nguyện* để cô ta dặt mũi, đây là sự thật.

Do đó, quãng đường hơn mười mét mà bộ ngực đầy đặn của cô nàng dựa sát vào cánh tay tôi, có thể nói là vô cùng nhục nhã.

Nhưng chắc là tôi thực sự đã hết thuốc chữa, bởi vì trong chỉ một giây lát, tôi đã nghĩ dù Tsukimori Youko là con bé xấu tính nhất trên đời chẳng nữa, bộ ngực của cô ta không có tội.

“Tớ không chạy đâu, buông tay ra đi,” sau khi thở dài và thật thà khẩn cầu, tôi rút cánh tay ra.

“Tiếc thật. Khó lắm chúng ta mới được không khí như vậy.”

Tsukimori giận dữ nói, nhưng bước chân vẫn luôn nhẹ nhàng.

Nhìn vũ điệu nhàn nhã của mái tóc đen sau lưng cô ta, tôi thở dài một hơi.

Khỏi phải nói, bước chân *của tôi* lúc này vô cùng nặng nề.

Chúng tôi đáp chuyến xe điện gần nhất dẫn ra khỏi nội thành, thân xe loạng choạng bồng chốc đã qua bốn trạm. Khi xuống xe, một khu dân cư giữa vùng ngoại ô mở ra trước mắt.

“Nhà mình ở đằng kia. Đi bộ vài phút nữa là đến rồi.”

Tsukimori chỉ lên một ngọn đồi. Ngay lập tức tôi nhận ra phải khá tốn sức mới leo được lên đó, bằng chứng là có nhiều đoạn dốc và bậc thang. Chỉ nhìn cảnh ấy thôi đã khiến tôi thấy nản.

“Đừng nhăn mặt thế chứ. Nếu hẹn hò với mình thì cậu còn tới đây dài dài mà, phải không?”

“Rất thông cảm cho bạn trai của cậu.”

“Đừng lo. Cậu sẽ quen với nó nhanh thôi.”

Chẳng để ý đến cảm giác chán nản của tôi, Tsukimori bước lên

trước. “Xem kìa, đêm nay sao đẹp quá,” và thanh thời nói mấy lời vô tư lự đó.

Đã cất công đến tận đây sao lại còn trở về, tôi đành ngáp ngừng theo sau cô ta.

Khu dân cư ở đây hết sức yên tĩnh và có thể gọi là “cao cấp”.

Tuy đèn đêm được bố trí tương đối sát, con đường chúng tôi đi vẫn có cảm giác u tối một cách lạ kỳ. Nó khiến tôi phải nghĩ lại rằng bộ dạng rừng mình của Tsukimori ban nãy cũng có thể là thật.

Đúng như dự đoán, khi lên đến nơi tôi muốn hết cả hơi. Vậy mà Tsukimori, chắc đã đi quen, lại không tỏ ra đến một chút căng thẳng, khiến tôi thấy cực kỳ khó chịu.

“Tới nơi rồi,” cô ta bảo khi đang đứng trước cổng.

Đó là một tòa nhà lớn trắng toát. Hai từ “biệt thự” có lẽ sẽ phù hợp hơn.

Bố của Tsukimori không hẳn là giám đốc công ty kiến trúc, kiểu thiết kế của ngôi nhà rất khác lạ, thoát nhìn trông như những khối tứ diện được ghép lại một cách hoàn hảo, tạo nên một ấn tượng hình học độc đáo. Tôi sẽ gạt đầu không do dự nếu có người nói đây là tư gia của một nhà vật lý học.

Bên trong không mở đèn, hẳn là mẹ cô ta đi vắng.

Trong khi tôi còn đang tò mò nhìn tòa nhà, Tsukimori kéo kéo vạt áo của tôi.

“Cậu đã đến đây rồi, có muốn vào chơi một chút không?”

Đề nghị của cô nàng hết sức khả nghi, như thể muốn tự vạch trần mình.

Tôi biết sẽ rất phiền toái nếu chuyện tôi vào nhà Tsukimori lộ ra. Huống hồ, nếu mọi người trong trường biết lúc ấy trong nhà lại không còn ai khác, tin đồn tai quái kéo theo dù có tưởng tượng tôi cũng không hình dung ra nổi. Đặc biệt nếu để đám Kamogawa phát hiện ra... tôi thậm chí không dám nghĩ đến chuyện đó.

Xem ra tất cả mọi việc nãy giờ chỉ là màn kịch để Tsukimori mời tôi vào nhà. Tất nhiên tôi sẽ gánh hậu quả nếu kế hoạch này thành công.

“Cũng được. Tớ đang thấy hơi khát, có thể vào uống chút gì không?”

Nhưng dù sao cơ hội này cũng khó gặp, vậy nên tôi chấp nhận lời đề nghị.

Như đã thấy, do không có tiến triển gì, tôi tạm thời ngừng hoài nghi Tsukimori, nhưng đó cũng chỉ là *tạm ngừng*, không phải *ngưng hẳn*. Hiện tại ngò vức về công thức sát nhân vẫn đang lờn vờn trong đầu tôi.

Ban đầu tôi mong rằng tiếp cận và tìm hiểu cô ta sẽ mang lại tiến triển, nhưng tình hình thực tế lại không như tôi nghĩ. Càng tiếp xúc, tôi càng không thể hiểu được bản chất của Tsukimori. Rốt cuộc lúc nào thì cô ta nói đùa, lúc nào thì nói thật, tôi hoàn toàn không nắm rõ.

Bởi vậy, tôi quyết định đổi mục tiêu, vì mẹ của cô ta sẽ dễ ứng phó hơn. Với ấn tượng trong buổi tang lễ, bà ta không phải loại người phức tạp như Tsukimori. Vả lại, đâu nhất thiết phải dò xét Tsukimori mới biết được quan hệ giữa cô ta và bố mình.

Tôi theo Tsukimori vào nhà. Bên trong im lặng đến rợn người.

Cởi giày trước lối vào, tôi hỏi: “Mấy giờ thì mẹ cậu về?”

“Bố cậu thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình sao, Nonomiya-kun?” Tsukimori cười cười chọc tôi.

“Ít nhất là thích hơn so với cậu,” tôi đáp lại — dùng gương mặt thành thật để thử cô ta một phen.

“Dù cậu thật sự chỉ nói giỡn, đó cũng là đả kích lớn với mình đấy.”

Tsukimori lắc đầu, tay với lấy mấy bộ dép cho chúng tôi.

Có vẻ tôi đang nắm phần hơn.

“Mẹ mình ra ngoài rồi, có lẽ sẽ về trễ. Hôm nay là cơ hội của cậu đấy!”

“... cơ hội gì thế nhỉ?”

Tôi lấy tay khẽ đẩy đầu Tsukimori ra, vì cô ta đang vui vẻ ghé sát nhìn gương mặt tôi.

Vậy là phần hơn lại thuộc về Tsukimori.

“Dù gì cũng đã tới chơi, tớ chỉ muốn tự giới thiệu với mẹ cậu một chút.”

“Ồ, mình vui lắm. Rốt cuộc cậu đã chấp nhận mình phải không?”

“Không biết cậu hiểu thế nào, nhưng một trăm phần trăm là sai rồi.”

Tsukimori dẫn tôi vào phòng khách.

“Mình sẽ mang nước cho cậu. Cứ ngồi ở sofa đợi mình một chút.”

Tsukimori đi vào căn phòng kế cận và bật đèn lên, qua đó tôi có thể thấy phân nửa của một hệ thống bếp đồ sộ.

Tôi bèn nhìn quanh phòng khách.

Cũng như bên ngoài, nội thất trong nhà Tsukimori cũng xa hoa không kém: một bộ ghế sofa nâu bằng da sáng bóng cùng chiếc bàn thủy tinh có tạo hình kì lạ, nhìn qua cũng biết là thuộc về một kiến trúc sư. Ngoài ra, còn có một TV LCD cực lớn với dàn loa hi-fi đắt tiền. Quả như lời đồn, gia đình Tsukimori rất khá giả.

Nhưng điều làm tôi thất vọng là, chẳng có thứ gì đặc biệt có thể giúp tôi tìm ra manh mối về quan hệ của Tsukimori với bố mình.

Cũng phải thôi, phòng khách là nơi nhiều người ra vào, chẳng ai lại đặt vật quá riêng tư ở đây. Không may là tôi chẳng có cơ để đi qua những phòng khác, không khỏi có cảm giác mình đã phí đi cơ hội hiếm hoi được vào nhà Tsukimori.

Đầu tôi còn đang quay cuồng vì thất vọng, Tsukimori đã đem khay đồ uống đến.

“Cậu uống hồng trà được không?”

“Vây là được rồi.”

Tôi định uống xong sẽ về. Ở lại lâu cũng chẳng để làm gì. Thế nhưng, dường như Tsukimori có thể đọc được ý nghĩ của tôi: “Cứ ở lại thêm chút nữa! Mai là thứ Bảy mà, cậu đâu cần về vội, phải không?”

“Cậu điên à? Tớ là đàn ông đấy, nhớ chưa?”

Giống như muốn đem cô ta làm đối tượng để phát tiết hết mọi buồn bực, lời lẽ của tôi có phần khó nghe. Tôi nhận ra mình vừa tỏ ra ích kỷ, vì xét cho cùng Tsukimori đâu có lỗi, tất cả chỉ tại tôi mong đợi quá mức thôi.

“Chính là vậy đấy. Đàn ông con trai sao có thể bỏ một cô gái đang lo lắng lại một mình chứ.”

“Nhưng đây là nhà cậu cơ mà.”

“Cậu nghĩ bọn rình trộm để tâm đến chuyện này sao?”

“Làm thế quái nào tớ biết một tên rình trộm nghĩ gì? Mà ngay từ đầu, tớ chẳng thể biết cậu có thật sự bị theo dõi hay không.”

“Đáng tiếc thật,” Tsukimori khẽ thở dài, “cậu chẳng thể chiều ý mình một chút sao, Nonomiya-kun?”

“Chính tớ mới phải nói thế. Lúc nào cậu cũng buộc tớ làm theo ý cậu!” Tôi lập tức phản bác lại. Tất nhiên tôi chẳng thể chấp nhận để đối phương nói ra hết những gì mình nghĩ trong đầu.

Một lúc sau, cô ta lẩm bẩm bằng một giọng quá lớn để gọi là độc thoại: “...Mình có nên trao đổi với Mirai-san về chuyện với Nonomiya-kun không nhỉ...”

Tôi suýt phun hết trà đang uống.

“... đó là lời đe dọa phải không?”

Tôi hằm hằm nhìn Tsukimori.

“Mình đâu còn cách nào khác. Nếu đã không làm được thì tìm vài lời khuyên từ bạn nữ lớn tuổi hơn như Mirai-san chẳng phải là bình thường sao?”

Tsukimori lấy gối che hết nửa khuôn mặt như thể muốn tránh ánh mắt của tôi.

“Tìm Mirai-san để hỏi chuyện tình ái chả khác nào đi hỏi ác quỷ đường đến địa ngục.”

“So sánh hay lắm.”

Tsukimori chúi mũi vào chiếc gối ôm rồi cười khúc khích.

“Không đùa đâu. Vấn đề này liên quan đến chuyện sống chết đấy!”

Tôi gần như đau đầu khi nghĩ đến cảnh Mirai-san đang khoái trá trên chóc mình. Chắc chắn tôi sẽ phải giã từ những ngày thanh bình nhưng bận rộn khi làm việc trong quán, vì Mirai-san sẽ không ngừng hỏi han về chuyện của tôi với Tsukimori.

“Mình không ngại để mọi người trong quán biết chuyện của chúng ta đâu. Mình không thích giữ bí mật.”

“Mình *cậu* không ngại thôi.”

Tsukimori có thể đã quen với việc trở thành trung tâm dư luận, nhưng tôi thì không. Chỉ nghĩ đến việc khiến mọi người nhìn chằm chằm vào mình đã khiến tôi rét run.

Vai trò thoải mái của người quan sát vẫn hợp với tôi nhất. Người ta nhất thiết phải “giữ lấy vị trí của mình”.

“Nếu phải nói thật, mình thậm chí còn định bày tỏ cùng cậu trước mặt mọi người.”

“Ờ thì cậu giỏi lôi kéo những người khác về phe mình mà, phải không?” tôi nói bằng giọng chua chát nhất có thể.

“Chắc đó là tính tốt bẩm sinh của mình nhỉ.” Tsukimori phản đòn không mấy khó khăn.

“Chứ không phải cậu là kẻ chuyên mưu toan, đóng kịch và nếu cần nói tóm gọn lại, là cực kỳ xấu tính sao. Mọi người chỉ toàn bị bề ngoài xinh đẹp của cậu đánh lừa mà không thấy cả rừng gai nhọn bên trong.”

“Cậu nghĩ mình xinh sao? Thật như trong mộng ấy!”

“Không thấy còn ‘cả rừng gai nhọn’ phía sau à?”

“Nguyên tắc của mình là chẳng để tâm đến những chuyện giả tưởng.”

Với vẻ mặt nghiêm nghị kia, tôi không nghĩ cô ta nói đùa. Thật chẳng còn gì để nói.

Nhưng lạ thay, tôi cũng nhận ra một cô gái quyến rũ như Tsukimori ắt sẽ cần đến loại thần kinh thép như thế.

“Cậu uống thêm tách nữa nhé?” Cầm ấm trà bằng sứ trên tay, Tsukimori khẽ cúi đầu, mỉm cười hệt như một quý bà.

“Phiền cậu.”

Tôi đưa tách trà cho cô ta, thăm giơ tay đầu hàng trong lòng.

Chờ thêm chút nữa xem thử mưu đồ của tiểu ác ma này là thế nào vậy.

Ba mươi phút sau.

“Hôm nay mẹ cậu về trễ nhỉ,” tôi mở miệng hỏi Tsukimori đang ngồi đối diện.

“Ừ, bà bảo sẽ về muộn.”

“Vậy là khoảng mấy giờ?”

“Hm... Chắc gần mười giờ thì phải?”

“Vậy chỉ còn ba mươi phút nữa đúng không?”

Dù việc hai người chúng tôi cô nam quả nữ ở cùng một chỗ mà chẳng làm gì khiến tôi khó chịu, nhưng chịu thêm ba mươi phút nữa cũng không sao, tôi bèn thả mình vào sofa.

Tsukimori lẩm bẩm, “À, chính xác là khoảng hai mươi bốn tiếng nữa thôi.”

Tôi bật dậy khỏi sofa, chăm chăm nhìn cô ta. Tsukimori vẫn thản nhiên đọc lướt qua một cuốn tạp chí thời trang.

“Thế là sao?”

“Mẹ mình tham gia chuyến du lịch do công ty tổ chức và đến mai mới về.”

“— Cậu lừa tớ?”

Đến tôi còn phải ngạc nhiên trước ngữ điệu trầm trọng của mình.

“Mình có thành thật bảo cậu là bà sẽ về trễ mà.”

“Vậy mà tính là thành thật hử?! Tớ về đây,” tôi mạnh bạo đáp lại, đứng dậy và hướng ra cửa. Hầu hết lí do khiến tôi tức giận là vì đã tự chui vào bẫy của cô ta.

Trong nháy mắt, cánh tay tôi bị một vật mềm mại chiếm lấy. Tsukimori đã ôm chầm lấy tay tôi.

“... Xin cậu, đừng bỏ mình lại. Mình sợ lắm!”

Cái kiểu nài nỉ của cô ta cùng cảm giác mềm mại trên tay làm tôi dao động.

Sự mềm yếu như vậy hoàn toàn không giống với Tsukimori thường ngày. Dù cô ta cố ý làm để cám dỗ tôi đi nữa, với bản năng bảo vệ của phái mạnh, chiêu này lại cực kỳ hiệu quả.

Nhưng lý trí của tôi đã làm nguội lại thứ hiện thực nồng nhiệt này, giúp tôi tránh khỏi quyết định sai lầm.

“Trò dụ dỗ của cậu không có tác dụng với tớ đâu! Hơn nữa, thế này chẳng công bằng chút nào. Tớ chưa từng đồng ý hẹn hò cùng cậu.”

Một trai một gái ở cùng trong căn phòng vắng lặng — còn tình tiết nào cám dỗ hơn thế. Quả thực, là một thằng con trai tuổi này, tôi cũng rất tò mò với những chuyện sẽ diễn ra, nhất là khi đối phương là Tsukimori Youko.

“Nếu là cậu, mình không ngại đâu.”

Đúng như tiên đoán, cô ta liền dùng ánh mắt mời mọc cùng lời lẽ ngọt lịm quyến rũ tôi.

Nếu gặp Tsukimori Youko trong hoàn cảnh khác, chẳng có lí nào tôi chống lại nỗi sự quyến rũ kiểu ấy.

“Vinh dự lắm, nhưng tiếc là tớ không có ý đó!”

Tuy nhiên, không như Nonomiya của cái thế giới tưởng tượng ấy, tôi có đủ nghị lực để từ chối. Không phải tôi không bị hấp dẫn bởi mấy cảnh hấp dẫn sắp tới, mà là tôi thấy sợ nhiều hơn là hi vọng.

Chính sự cảnh giác đã đánh thức lý trí trong tôi.

Tsukimori Youko đang mưu tính gì đây?

Đúng vào lúc đó, tôi có cảm giác là đã nhận ra đôi chút về kế hoạch đằng sau lời tỏ tình của cô ta.

Có lẽ, Tsukimori không định loại tôi khỏi cuộc chơi, mà là muốn kiểm soát tôi?

Cô ta hiểu rõ sự hấp dẫn của bản thân và còn biết cách vận dụng nó. Đạo gần đây tôi đã nhiều lần được chứng kiến điều này. Vậy thì, lẽ nào cô ta muốn tôi trở thành con rối trong tay? Nếu là vậy cô ta vẫn chắc chắn được rằng tôi sẽ không tiết lộ bí mật ra ngoài, đúng không?

Tất nhiên, đó là trong trường hợp cô ta đã phát hiện tôi biết và đang giữ công thức sát nhân.

Dù thế nào, chuẩn khỏi đây càng sớm thì càng tốt. Ngay cả khi giả thuyết của tôi là thật và Tsukimori chính miệng xác nhận, e rằng sẽ chỉ là vấn đề thời gian đến khi tôi hoàn toàn bị khuất phục.

Vì lời lẽ của cô ta có thể giả dối, *nhưng sự hấp dẫn vẫn là thật*.

Nếu cứ như vậy, sớm muộn tôi sẽ bị nanh vuốt của Tsukimori cắm sâu vào người mà không cách nào thoát được. Dám chắc lúc đó chất độc sẽ từ từ ăn mòn cơ thể tôi và khiến ý thức chống cự của tôi tê liệt.

Tôi rũ hai tay Tsukimori ra rồi vội vã bước ra cửa, nhưng cô ta lập tức chạy lại gần. Lần này một cú ôm choàng từ đằng sau trói buộc tôi.

Hơi ấm cơ thể, sự mềm mại, hương thơm ngậy ngát cả ba thứ ấy hòa trộn lại thành một thứ bùa mê hoặc ý thức không ngừng công kích từ sau lưng tôi.

“... Cậu nghĩ sao về mình cũng được...”

Hơi thở nhẹ nhẹ của Tsukimori vỗ về lên cổ tôi. Dù biết rằng phải chạy khỏi nơi này, tôi lại không thể cất bước nổi.

“... chạm vào mình đi... nếu đã là Nonomiya-kun, mình không ngại đâu...”

Những lời đề mê ấy xuyên qua hai màng nhĩ mà đánh thẳng vào trí óc, và một cảm giác tê dại như điện giật truyền ra khắp cơ thể. Đôi chân tôi đã bị thứ độc tính này xâm hại, mất hẳn sức lực để chống lại chỉ một cô nữ sinh trung học.

Cô ta nhẹ nhàng tựa cả thân hình lên người tôi và đẩy tôi lên sofa. Gương mặt Tsukimori khi quay lưng với chiếc đèn hiển hiện rõ hai nửa sáng tối. Tựa đầu lên vai tôi, hai bàn tay Tsukimori khẽ đặt ở trước ngực — như thể muốn cảm nhận nhịp đập trái tim tôi. Cái cổ trắng nõn mà mảnh khảnh cứ thế phơi bày dưới cằm tôi.

Trong lúc tôi còn đang không cất nên lời thì cô ta đã thì thầm vào tai, “Xin cậu đấy, mình muốn như thế.”

Với tôi, câu nói này chẳng khác nào lời xá tội đầy huyền hoặc của một thánh nữ.

Chỉ một lúc sau, tôi đã bị Tsukimori cắn nhẹ lên cổ.

Cảm giác của cặp môi hồng non mềm làm tôi giật bắn người. Đó là thứ xúc cảm tôi chưa từng trải qua, vừa giống lại vừa khác với cảm giác ngứa ngáy.

Cơ thể tôi đã chực mất kiểm soát. Do cố gắng đẩy cô ta ra khỏi người, tôi luồn tay qua kẽ hở giữa hai người, định hướng lên trên trần mà đẩy ra. Không muốn phải tách biệt, Tsukimori vặn mình chống cự. Hai tay tôi chỉ quét qua bộ ngực mềm mại, mơn trớn lên một bên sườn cô nàng rồi lạc vào giữa khoảng không.

Ngay lúc đó, Tsukimori khẽ rên lên một tiếng như thở dốc, thân hình còn đang trên người tôi hơi co lại.

Một đòn đánh vô cùng bất ngờ. Một chút lý trí còn lại của tôi đã bị phản ứng mất cảm ấy thổi bay mất.

Và rồi bản năng cũng chiến thắng lý trí, tôi phóng dậy và đè lên người Tsukimori, một tay đỡ lấy cổ cô ta, tay còn lại không ngừng mân mê đôi môi hồng kiêu diễm. Tận hưởng hương vị như hoa thơm

của một thiếu nữ, tôi hôn lên bờ vai Tsukimori, đồng thời quỳ một gối giữa cặp đùi trắng trẻo.

Trước mọi hành động của tôi, cô nàng nhất nhất đều phản ứng đáp lại. Quả thật tôi có thể thấy sự thỏa mãn ngập tràn trên từng mạch máu trong người.

Vào lúc này —— Tsukimori Youko đang bị tôi chế ngự.

Cái cảm giác đang dâng trào này thật quá sức lạ thường. Ngay cả một người xem trọng lý trí và sự bình tĩnh như tôi cũng muốn hét lên theo tâm trạng hiện thời của mình.

Trong khi cất lực kèm chế dục vọng, tôi vẫn chậm rãi âu yếm Tsukimori. Lạc thú như vậy không nên để nó chấm dứt quá nhanh.

Thế nhưng, một cú sốc đủ khiến trái tim tôi thôi không đập nữa đã khiến tôi dừng lại. Tôi vừa nhận ra phản ứng khác thường của cô ta.

“— Cậu... đang run à?”

Tsukimori chớp chớp mắt, trông như thể người vừa sốt cao tỉnh dậy.

“... thật sao?” đôi môi hồng chợt khẽ mấp máy, thanh âm vẫn không kém phần nóng bỏng.

Có thể cô ta không nhận ra, nhưng thực sự Tsukimori đang run sợ.

Cảm giác tội lỗi tôi vừa bỏ sang một bên khi ném lý trí ra khỏi khung cửa giờ lại tràn về như thác lũ.

“... chúng ta không nên làm chuyện này. Dừng lại thôi,” nói rồi tôi nhấc mình lên.

“Sự run sợ” của Tsukimori chính là “sự kháng cự” đối với tôi.

Hiển nhiên tôi không dừng lại vì đạo đức, nhưng tôi cũng không hề muốn chiếm hữu một người con gái không tự nguyện.

Nói đơn giản hơn, tôi đã sợ. Sợ phải gánh chịu tội ác với cô ta mà mình chẳng thể bù đắp.

Tsukimori vẫn đang nằm trên sofa, nhìn tôi với nét mặt dò hỏi. Dưới bộ đồng phục giờ đã nhăn lại có thể thấy được những đường cong nõn nà. Tôi vội nhìn sang hướng khác.

“Sao vậy? Mình đã bảo là không ngại mà.”

“Nhưng cậu đang run kìa.”

“Tại vì mình phần khích thôi!”

“Tớ không nghĩ thế.”

“Đúng là vậy mà.”

Ngay sau đó, Tsukimori nói một câu khó có thể tin được.

“Đây là lần đầu của người ta đấy!”

“Nên mình đâu biết làm gì khác.”

Không biết phải trả lời sao.

Tôi đẩy cô ta ra và đứng dậy như muốn chạy trốn.

“Tại sao!?” tôi hét lớn, lấy hết bối rối trong thâm tâm ép vào trong một câu ngắn ngủi. Tôi chỉ làm được đến thế.

“Ai cũng có lần đầu mà,” Tsukimori trả lời với vẻ mặt ngây thơ nữ tính.

“Nhưng như vậy là không đúng!”

“Việc này mỗi người mỗi khác chứ.”

“... Sao cũng được nếu đó là vấn đề của riêng cậu. Nhưng lần này người cùng cậu là tớ, cậu hiểu chưa?”

“Ừ, cậu nói đúng. Là lần đầu tiên nên mình không biết có thể làm cậu thỏa mãn hay không...,” trông như cô ta đang bối rối.

Đây là đùa phải không?

“À, nhưng chỉ cần vài lần là mình sẽ tiến bộ hơn. Cậu cũng biết mình học rất nhanh mà... Dù là chuyện học hành hay công việc đều vậy.”

Tuy nhiên, Tsukimori lại trông cực kỳ nghiêm túc.

“Vấn đề không phải tại đó!!”

Lần cuối tôi bị kích động thế này là khi nào? Tôi chẳng thể nhớ nổi. Cảm ơn vì trải nghiệm đáng quý này nhé, Tsukimori!

“Tại sao lúc nào cậu cũng... khinh suất như thế!”

“Chính mình cũng tự thấy ngạc nhiên.”

“Đừng làm như cậu không liên quan!”

“Có người từng nói con gái đang yêu chẳng thể nào cản được; xem ra những lời đó không thể xem thường. Hiện giờ quả thật mình cảm thấy chuyện gì cũng đều làm được,” cô ta gật đầu đồng tình.

“Làm ơn, đừng chỉ nghĩ đến mình thôi...” Tôi thở dài một hơi. “Mà ngay từ đầu, chuyện này có liên quan gì đến mấy lời đồn đãi về cậu? Không phải cho đến giờ cậu đã hẹn hò với vô số người sao?”

Tôi không thể hoàn toàn tin hai từ “lần đầu” của Tsukimori.

Một cô gái như vậy hẳn phải có rất nhiều trường hợp để “mất đi cái lần đầu ấy”. Có thể nào cô ta chỉ muốn đùa giỡn với tôi?

“...Mình không muốn nói cho cậu đâu,” Tsukimori có hơi chút giận dỗi quay đầu đi.

“Đã tự tiện kéo tớ vào, cậu đừng nghĩ tỏ ra như thế là xong. Tớ có quyền được biết.”

“Không quan tâm.”

“Đừng trẻ con như vậy.”

“Dù sao cậu cũng cho rằng mình là đứa lằng lộn rồi còn gì!”

Tsukimori bĩu môi.

Giờ thì lại thành một con bé khó chiều sao? Cô gái hấp dẫn vừa mới quyến rũ tôi đi đâu mất rồi?

“Được thôi! Nếu cậu không muốn thì tớ cũng chẳng hỏi nữa.”

Trước đối tượng cứng đầu như vậy, tôi còn làm gì được chứ.

“... Cậu thực sự muốn biết ư?”

“... Rốt cuộc là thế nào!”

Trời đất. Đúng là cô nàng vẫn khó hiểu như mọi khi.

Tsukimori hít thật sâu ra vẻ kiên quyết.

“Mình sẽ nói thật. Trước đây mình đã hẹn hò với rất nhiều người.”

“Tớ biết mà.”

“Này, nói thế quá đáng lắm, cậu biết không? Đầu tiên phải nói trước: tuy mình hẹn hò với nhiều người, mình chưa từng hiến thân cho họ. Thậm chí chẳng có ai được chạm vào mình như cậu. Thật đấy.”

“Cậu nghĩ tớ sẽ tin sao?”

“Họ đều tốt bụng và hòa nhã, hơn nữa còn rất yêu mình.”

“...Tốt quá nhỉ.”

“Nhưng lần nào mình cũng thấy không hợp. Đại khái có thể nhận

ra họ không phải là người bạn trọn đời của mình,” Tsukimori nói, mắt vẫn dán xuống đất như đang hồi tưởng.

“Vậy tại sao lại là tớ?”

“Vì dường như cậu khác với những người đó! Ban đầu tất nhiên chỉ là do linh cảm bất chợt, mình đã muốn hẹn hò cùng cậu mà không nghĩ gì nhiều, giống như với những anh chàng khác. Tìm một người để đi chơi cùng với mình đâu có khó.”

“Nghe chẳng giống điều một người bằng tuổi tớ có thể nói ra. Coi nào, rốt cuộc là cậu bao nhiêu tuổi?”

Có vẻ Tsukimori thấy phát biểu tùy tiện của tôi ngộ nghĩnh. Cô ta đang cười khúc khích ra chừng rất vui.

“Nhưng mình đâu thể ngờ cậu lại từ chối.”

“Xin lỗi vì đã làm cậu thất vọng.”

“Không, sao có thể chứ! Nhờ vậy, bỗng dưng mình lại nhiệt tình hơn. Kết quả sau cùng tốt đẹp là được mà!”

“... Cuộc sống chẳng bao giờ thuận theo ý mình thì phải.”

Quyết tâm chiến thắng của Tsukimori có tác dụng nghịch với tâm trạng của tôi. Nó khiến tôi nhớ lại những gì mình định làm với cô ta đều quay lại hại tôi.

“Đúng đấy... Tại sao thế giới này lúc nào cũng có những việc không như ý mình nhỉ?”

Lần này đến lượt tôi phì cười khi trông thấy cô ta cảm khái tự hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Nếu cả *Tsukimori Youko* còn không khiến thế giới theo ý mình, phàm nhân như bọn tớ chắc phải đầu hàng rồi.”

Một người có được tất cả lại tỏ ra phiến não thì quả thật rất tức cười.

“Mọi người chỉ đề cao mình quá mức thôi.”

“Nhưng cậu xứng đáng được đề cao lắm chứ, từ góc nhìn trung lập mà nói.”

“Thế tại sao mình lại không thể khiến cậu chấp nhận mình?”

Tsukimori liếc nhìn như muốn dò xét tâm can tôi.

“... Ai biết được? Đến cả tớ còn không hiểu,” tôi trả lời mơ hồ,

tránh ánh mắt của cô nàng. Tất nhiên đời nào tôi có thể nói đó là vì tôi biết đến công thức sát nhân.

“Tên xấu xa.”

“Cậu gọi tớ thế nào cũng được.”

“Nhưng mình vẫn thích cậu, Nonomiya-kun ạ, dù cậu có tàn nhẫn và xấu tính với mình đi chăng nữa,” Tsukimori tươi cười lấy tay chải qua tóc. Một động tác khiến người ta ngây ngất. “Phải giải thích sao nhỉ...? Chỉ là nói chuyện cùng cậu rất vui.”

Cô ta cẩn thận chọn từng lời. Có thể thấy, Tsukimori đang cố hết sức bày tỏ tâm tình của mình.

“Có nên nói là... chúng ta đang cố “phân cao thấp”? Kiểu đối thoại chẳng thể đoán trước tiến triển như vậy rất kích thích và thú vị. Mình chỉ muốn mãi được trò chuyện cùng cậu.”

Những lời này khiến tôi trầm lại, cứ nhìn vào Tsukimori không thôi. Thật kinh ngạc là cô ta có cùng ý nghĩ như tôi.

Sự đồng cảm mãnh liệt chẳng hề khó khăn để biến thành cảm giác thân thiết.

Quả thực, ngay vào lúc đó, Tsukimori Youko đã trở thành cô gái vô cùng đặc biệt đối với tôi.

“Khi nghĩ đến mỗi ngày đều rất kích thích nếu được hẹn hò cùng cậu, mình nhận ra cậu chính là người bạn trọn đời của mình. Vì vậy đâu cần phải do dự, cậu là người mình vẫn luôn tìm kiếm; mình muốn được trao lần đầu tiên này cho cậu.”

Tệ hơn là, một khi đã hiểu nhau, tôi lại thấy Tsukimori hấp dẫn hơn bội phần. Sự chủ quan, như tôi từng được nghe, có thể tùy theo sở thích mà khiến não bộ con người cảm nhận mọi thứ đều đẹp đẽ.

“Không ngờ mình lại mạnh dạn như thế.”

“Tớ thì ước rằng chưa từng thấy cậu bạo miệng đến vậy.”

Tôi chỉ làm bộ nhún vai. Tất nhiên tôi chẳng hề giữ được bình tĩnh. Ngược lại là đằng khác: tôi đang hoang mang. Có thể nói tôi thấy khó xử trước thứ tình cảm vừa có bước ngoặt lớn của mình.

Trước đây vì muốn đứng ngang hàng với hiện diện áp đảo của Tsukimori, tôi đã cố giữ góc độ khách quan trước mọi tình huống. Nếu không tôi đã phải đầu hàng sức hấp dẫn của cô ta như bao người

khác.

Tuy nhiên, giờ thì tính chủ quan đã hòa vào cách nhìn nhận, tôi không giữ được bình tĩnh nữa. Bản năng vừa thức tỉnh cứ bảo tôi “hãy thường thức trái cấm trước mắt người đi”.

“Tớ về đây.”

Lần này tôi nhất định phải đi, nếu không về sau sẽ phải cắn hận chính mình.

“Cậu không muốn kiểm tra sao?”

Có thể nghe thấy giọng của Tsukimori từ sau lưng khi tôi bước đến cửa phòng khách.

“Kiểm tra gì?”

— Xem có thật sự đây là lần đầu của mình không.”

Ham muốn thôi thúc tôi quay lại, nhưng tôi chọn giữ vững lập trường.

Hiển nhiên là cô ta đang định tặng tôi một nụ cười quỷ quái đầy cám dỗ đủ để quyết tâm tôi vừa đạt được bay biến sạch.

“Xin cậu quên những gì tớ nói hôm nay đi. Nhất thời tớ không tự chủ được.”

“Mình không muốn.”

“Vì lợi ích của cả hai ta thôi.”

“Đây là kí ức đáng trân trọng mà mình vừa có được với người “bạn đời” hằng mong mỏi.”

“Tớ rất kinh ngạc là cậu có thể dùng cụm từ đó tùy tiện đến thế. Mười năm nữa hẵng nói như vậy đi.”

“Mình không hề dùng tùy tiện. Cậu không biết mọi cô gái đều luôn tìm kiếm “bạn đời” của mình ngay từ lúc được sinh ra ư?”

“Vắt vả thật đấy.”

Nói lời đối đáp sau cuối, tôi mở cửa. Phía sau liền vang lên tiếng bước chân chạy đến.

“Cậu bỏ mình lại thật sao?”

... Dùng giọng điệu cô đơn đó cũng không ích gì đâu.

“Tất nhiên.”

“Dù mình rất muốn cậu ở lại?”

... Dùng giọng điệu nũng nịu đó cũng không ích gì đâu.

“Giờ tớ chỉ muốn về nhà càng sớm càng tốt.”

“Cậu thật sự rất khó đối phó đấy, Nonomiya-kun,” vừa nói Tsukimori vừa thở dài.

Nhìn không được, tôi dùng bước, trừng trừng nhìn cô ta rồi nói. “Trên đời này chỉ cậu là không có tư cách nói lời đó với tớ!”

Trước thái độ lãnh đạm của tôi, Tsukimori vẫn tỏ ra tươi cười vui vẻ.

... Làm ơn, cho tôi về đi.

“Tạm biệt.”

“Gặp lại sau nhé.”

Dù cố tình dậm chân xuống sàn để tỏ thái độ khó chịu, tôi vẫn có thể thấy ánh mắt lưu luyến của Tsukimori khi vẫy tay chào. Sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi chẳng có cảm giác gì khi đóng cánh cửa lúc đó lại.

[Nước cam & Rượu vang]

Vẫn là phòng học lớp tôi vào đầu tuần. Vừa thấy tôi, Tsukimori liền chào “Buổi sáng tốt lành” kèm theo một nụ cười nồng nhiệt.

Mất vài giây ngập ngừng, tôi mau mắn đáp lại, “Cậu cũng vậy,” rồi bước vội đến bàn học của mình.

Chẳng phải tôi muốn tỏ ra là tên nhát gan, nhưng tôi chẳng hề muốn đối đáp với Tsukimori ngay sớm thứ Hai. Nếu được, sẽ thật tốt nếu tôi giữ khoảng cách và tránh mặt cô ta một thời gian. Cứ nhìn gương mặt đó lại khiến tôi nhớ đến buổi tối thứ Sáu mà giờ đã thành thứ kí ức tôi muốn chôn đi càng sớm càng tốt.

Thế nhưng, chính những lúc như thế, Tsukimori mới trở thành cô gái chẳng biết suy đoán cảm nhận của người khác.

“Nonomiya-kun, cổ áo sơ mi cậu bị nhăn kìa,” tươi cười nói xong, Tsukimori đến đứng bên cạnh tôi, tự nhiên như thể vị trí này đã là của cô nàng từ cả trăm năm trước, rồi dùng những ngón tay thanh mảnh sửa lại cổ áo cho tôi.

Liếc xuống, tôi có thể thấy chiếc cổ trắng nõn của cô ta. Nó khiến

tôi phải nhắm chặt mắt định thần.

Cổ áo tôi đâu có nhãn cơ chứ.

“Khi nào thì cậu lại đến nhà mình?” Tsukimori thì thầm với cặp môi bóng bẩy.

Ra là muốn nhắc lại chuyện hôm đó đây.

“Thông minh như cậu chắc cũng hiểu sau chuyện tối hôm ấy thì chẳng ai muốn quay lại nhà cậu chứ nhỉ?”

Trong lúc tôi còn đang rối bời,

“Thứ Bảy tuần tới mình rảnh. Mẹ mình cũng lại về trễ hôm đó, bà có cuộc họp với hiệp hội,”

Cô vẫn cứ lờ cảm xúc của người khác đi như vậy sao...

“Cậu nghĩ tớ sẽ trả lời “Được” sao?”

“Thế cậu nghĩ mình muốn nhận được câu trả lời “Không” sao?”

“Có lẽ tớ phải nói cho rõ, vì dường như cậu hơi chậm hiểu nếu mọi việc không đúng ý mình.”

Dí sát mũi mình gần mũi cô ta, tôi tuyên bố thẳng thừng:

“Đừng hòng thấy tớ tới đó lần nữa!” Để tăng phần hiệu quả, tôi thêm vào một nụ cười đúng kiểu-Tsukimori.

“Cậu không việc gì phải xấu hổ.”

Nhưng nụ cười của người sáng tạo ra nó lại chẳng hề mảy may rung động.

“Lúc nào cậu cũng cư xử ngu ngốc hết, có biết không?”

“Còn cậu bao giờ cũng ăn nói kỳ quặc hết nhỉ?”

Ai nhìn vào chắc sẽ tưởng bọn tôi thân thiết lắm, đứng cạnh nhau và lại còn tươi cười nữa chứ.

“Không phải Youko-san và Nonomiya rất giống... vợ chồng mới cưới... sao?”

Và tất nhiên sẽ không thể thiếu những nhận xét lệch lạc, với biểu hiện lẫn ngữ khí chẳng mấy vui vẻ. Nhân tiện, người nói câu vừa nãy là Usami Chizuru.

Không rõ mặt một chú cá nóc ra làm sao, nhưng chắc cũng không khác gương mặt của Usami lúc ấy, chăm chăm nhìn hai chúng tôi với

cầm chống lên bàn và hai má phồng lên như trái bóng.

Usami quả là một cô gái đặc biệt. Tôi dám chắc chẳng có bao nhiêu người trông dễ thương đến vậy khi nổi giận.

Trong khi tôi còn đang say mê liếc nhìn thái độ của Usami, Tsukimori liền ngưng ngưng nói, “Cậu nghe rõ không? Hệt như vợ chồng mới cưới!”

“Đùa thế không cười nổi đâu.”

Nếu Tsukimori có thể đổ mặt phản ứng như vậy, dù chỉ là nửa phần tôi cũng sẽ *phải* cân nhắc và thừa nhận “Hóa ra cô ta cũng có điểm dễ thương đấy chứ.” Đáng tiếc là Tsukimori Youko không phải loại người dễ đoán biết đến vậy.

Ngay sau đó, mắt cô nàng cong lại thành hai vầng trăng lưỡi liềm. Ác ma đã giáng trần rồi sao. Tôi có thể thấy cái đuôi đen dài có chớp mũi tên từ sau lưng Tsukimori.

“Ông xã, mừng anh về nhà. Anh muốn đi tắm không? Hay anh muốn... em trước?”

Nói rồi, cô nàng cười khúc khích ra chiều thích chí.

Với những ai không biết bản chất thực của con người này, hẳn cô ta phải trông như một cô gái ngây thơ vừa thành công với trò đùa đầu đời.

“... Đây *mới đúng* là khó cười nổi.”

Thế nhưng, dưới bất kì phương diện nào mà nói, trò đùa của cô ta với tôi vẫn chỉ là ác mộng. Một trong số những lí do là có một anh chàng không thể nhịn nổi một khi chủ đề xoay quanh Tsukimori Youko.

“Này! Nonomiya!”

À vâng, đứng đó chính là Kamogawa, với vẻ mặt như giám quan từ địa ngục trời dậy.

“Đương nhiên ông chọn đi tắm, đúng không? Thường người ta sẽ chọn đi tắm, đúng không?”

Điều khiến tôi thêm đau đầu là, lúc nào cũng có một cơ sở nam sinh hăng hái ủng hộ cái tên hâm ấy, “Nói đi nào!”

“Nếu không chọn đi tắm... ông biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ?”

Cả đám nhìn nhau rồi cùng-một-lúc nở nụ cười thân thiện đến chết người. Thật là buồn nôn quá đi.

“Ừm, là đáng mày râu, đương nhiên tớ sẽ chọn—”

Chọn gì là quyền của tôi, đúng không nào? Kamogawa và mấy tên đó chẳng có quyền ý kiến.

“—đương nhiên là chọn ăn cơm trước rồi, phải không?”

Nhưng tôi không ưa hai từ “rắc rối”.

“Lựa chọn tốt đấy, Nonomiya-kun!”

“Ông hiểu là tôi vui rồi, Kamogawa.”

“Thế chúng ta qua bên kia rồi ông giải thích lại mọi chuyện từ từ ha?”

“... Hiện giờ tôi chẳng biết dùng từ gì để diễn tả cảm nghĩ của mình cả.”

Thế là một khoảng thời gian vô vị sẽ bắt đầu, với một vòng lặp khi tôi bị tra hỏi rằng “Có phải ông đang hẹn hò với Tsukimori không?” rồi phải trả lời “Làm gì có chuyện đó!” và cứ thế.

May thật, chẳng ai nhận thấy những suy nghĩ đang lờn vờn trong đầu tôi. Tôi không tin họ có thể thành thơi đùa giỡn nếu biết được về công thức sát nhân.

Chẳng hề để tâm đến những phiền muộn của nạn nhân, Tsukimori vui vẻ vẫy tay chào.

“Tạm biệt nhé, ông xã!”

Vậy thì tôi cũng nên trả lời cho tử tế chứ nhỉ.

“Tối nay anh sẽ về trễ đó, em yêu!”

Sự bực bội khiến tôi phải đáp trả.

Dám chắc một tấm màn rầu rĩ đang trùm lên bộ dạng của tôi khi bị bọn Kamogawa dắt đi mà chẳng thể kháng cự.

— Lúc đó, tôi nhận ra người bạn học mọi ngày vẫn ồn ào là Usami lại trở nên im lặng từ đầu đến giờ.

Nhưng tôi không còn thời gian lo cho cô ấy vì còn bận bịu đối phó với Tsukimori Youko, Kamogawa và những người khác.

Chà, khó có thể nói nếu lo cho cô ấy thì mọi chuyện diễn ra sau giờ tan học hôm đó sẽ khác.

Tiết cuối kết thúc, tôi đang định về thì bị Usami chặn lại với vẻ rụt rè khác thường, "...Nonomiya?"

"Chuyện gì vậy?"

"Ừm, tớ thấy... cậu và Youko-san dạo này trở nên rất thân thiết..."

"Đâu quá mức bình thường nhỉ."

Bực mình vì gặp phải một câu hỏi tương tự như ban nãy, tôi có hơi lớn giọng.

Usami lập tức nhận ra tâm trạng tôi không tốt và lại càng dè dặt.

"...nhưng... các cậu lúc nào cũng ở cạnh nhau."

Đã chán chê với việc phải nói về Tsukimori, tôi nhanh chóng đáp lại, "Đó là vì bọn tớ thường phải làm việc cùng nhau ở quán và trên lớp. Có vậy thôi." Tôi với lấy cặp rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Nhưng ngay sau đó Usami đã vượt lên trước và chặn tôi lại.

"STOP!"

"Thôi nào, rốt cuộc có chuyện gì chứ?"

"Chuyện đó... hiện giờ... cậu có rảnh không?"

"Không."

"C-Chỉ một lát thôi mà, thật đó!"

Có lẽ tôi lờm có hơi quá, Usami đảo mắt và nhìn quanh khắp phòng như một chú khỉ con sợ sệt.

Tôi hít một hơi thật sâu — tất nhiên là trong lúc cô ấy không nhận thấy.

"Còn tùy vào cậu muốn tớ làm gì nữa."

Sau khi tôi tự kiểm điểm lại thái độ có phần trẻ con của mình và tỏ ra nhượng bộ, cô nàng liền tỏ ra an tâm hơn hẳn.

Usami không có lỗi. Chỉ là tôi đã chán chịu cảnh Tsukimori dắt mũi, cộng với việc vừa bị Kamogawa và đồng bọn "hỏi tội". Nói đơn giản, tôi chỉ giận cá chém thớt thôi.

Sau khi nhìn quanh, Usami thì thào, "Ở đây không tiện... chúng ta đến nơi khác nhé?"

Cũng không định từ chối dù cô ấy muốn tôi tới đâu đi nữa, đơn giản là vì muốn bù đắp lỗi của tôi ban nãy, tôi lặng lẽ gật đầu.

“Thế chúng ta đi chưa...?”

Nhìn thần sắc khẩn trương và dáng đi thiếu tự nhiên của Usami, tôi có hơi lo về yêu cầu của cô ấy. Nhưng dù sao cũng là Usami, chắc cũng không phải thứ gì quá mức.

Tôi được dẫn tới phía sau phòng tập thể dục, lạ lùng là một nơi đông người như thế hôm nay lại vô cùng vắng lặng.

“Vì sắp thi giữa kỳ nên các câu lạc bộ đều được nghỉ một tuần.”

“Ra vậy.” Hai câu hỏi trong đầu tôi, về việc phòng tập im ắng và sao Usami không tham gia hoạt động ngoại khóa, đều đã được giải đáp. “Rồi! Thế cậu muốn nói với tớ chuyện gì?”

Ngồi xuống một góc tường phòng tập, tôi ghé tai ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Thường thì người ta dẫn nhau ra đây hầu như để nói “Trông mày thật ngứa mắt!” và đánh nhau một trận. Nếu Usami thực sự có ý định tương tự vậy, tôi sẽ thấy rất tức cười, nhưng đồng thời tôi cũng thầm mong là không phải vậy, vì Usami với thể lực và phản xạ một vận động viên sẽ khiến tôi chào thua mất. Ít nhất cũng nên là chuyện hòa bình một chút, nhé.

“...Chỉ là tiếp tục chuyện chúng ta vừa nói ban nãy,” vừa nói, Usami vừa thỉnh thoảng liếc nhìn phản ứng của tôi, “Nonomiya... cậu, và Youko-san, đang, um... hẹn hò, phải không?”

Tôi không thấy ngạc nhiên mấy. Mới lúc nãy đám người của Kamogawa cũng hỏi tôi câu hỏi tương tự, dù họ còn *chêm* vào “Nếu đúng như vậy thì chuẩn bị tinh thần bị làm thịt đi!” với ánh mắt hung tợn.

“Sao có thể chứ! Tất nhiên là không rồi!” tôi cười cho qua, nhưng Usami vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

“Nh-Nhưng! Ngoài cậu ra, Youko-san không hề thân thiết với bạn nam nào khác!”

“Chuyện đó tớ đã nói lúc nãy rồi, chỉ là bọn tớ thường phải làm việc cùng nhau thôi.”

“Nhưng mà! Gần đây khi bọn tớ nói chuyện cậu ấy cứ nhắc đến cậu suốt!”

“Cũng lí do trên thôi.”

“Nhưng... nhưng tại sao Youko-san lại hay nhìn cậu khi đang nghe giảng?”

“...Mắc gì tớ biết? Cậu đi mà hỏi cô ta!”

Chuyện này đúng là mới đây.

“Mặc kệ nói thế nào, tớ vẫn thấy hai cậu rất đáng ngờ! Chắc chắn luôn!”

“Rồi sao?”

“...Hơ? Sao là sao?”

Usami giật mình hỏi lại.

“Rốt cuộc cậu muốn tớ trả lời thế nào?”

Thấy được dấu hỏi to tướng hiện trên đầu Usami, tôi liền phản công.

“Nếu tớ nói đang hẹn hò cùng Tsukimori là đủ để cậu thỏa mãn chứ gì?”

“Không! Tuyệt đối không được!” Cô ấy vội hét lớn, ngay sau đó liền lộ ra biểu hiện như muốn thốt lên “Chết rồi!”. “...Ah, đ-đúng là dù tớ có phản đối, đây cũng là việc giữa hai cậu, nhưng, umm, ý tớ là, không phải Youko-san là thần tượng của mọi người sao? N-Nên, cậu thấy đấy...”

Nếu không ai ngăn lại, cái kiểu biện hộ không đầu đuôi này sẽ kéo dài không dứt mắt.

“Usami.”

Vỗ xuống nền xi măng ở bên cạnh, tôi ra dấu bảo cô ấy “Ngồi đi”. Usami ngoan ngoãn ngồi xuống, ngượng ngùng nghịch đuôi tóc của mình.

“Thật sự thì không có chuyện gì giữa tớ và Tsukimori đâu,” nhìn thẳng vào mắt cô ấy, tôi quả quyết.

“Là vậy sao... không có gì ư...”

Usami liền tươi tỉnh lại, hết như trẻ con được kẹo. Người gì dễ đoán quá chừng!

Đó hẳn cũng là lí do tôi dễ dàng nhận ra cô ấy có cảm tình với mình, dù không hề có trực giác mãnh liệt như Mirai-san.

“Cậu hiểu ra là tốt rồi.”

Khi tôi định đứng lên, nghĩ rằng chuyện đã xong, Usami nắm lấy thắt lưng của tôi.

“Tớ hỏi một chuyện nữa nhé?”

Ban đầu tôi còn định lờ đi, đứng dậy và xem phản ứng của cô nàng thế nào, nhưng không hiểu sao lại chẳng thể nhấc mình lên nổi và đành ngồi xuống.

“...Cứ nói đi.”

“À, ừm, Nonomiya... giờ cậu không có hẹn hò cùng ai, phải không?”

“Ừ.”

Usami rũ hai mắt xuống.

“Thế — c-cậu có đang thích ai không?” cô ấy cúi đầu như đang hỏi mặt đất. Gương mặt Usami lúc này cứng lại, hai môi bấu lên như chú vẹt con.

Câu hỏi của cô ấy cũng không phải hiếm gặp. Ít nhất với tôi thì nó không phải vấn đề khó xử. Thường là vậy.

Thế nhưng trong đầu tôi lại hiện lên một cái tên, và câu trả lời dễ dàng ấy đã bị quên bống mất.

“...S-Sao cậu không nói gì?”

Thấy Usami sốt ruột, tôi liền tỉnh khỏi cơn mơ.

“... đó đã là câu hỏi thứ ba rồi!”

“Uwaa! Cậu lảng tránh vấn đề rồi! Vậy tức là có! Quả nhiên cậu đang thích ai đó!”

Tròn mắt, Usami hơi lùi lại một chút và trông vô cùng kinh ngạc. Tự dưng tôi lại muốn đẩy cô nàng xuống đất cơ!

“Ể? Ai vậy? Ai vậy? A! Là Youko-san, phải không? Chắc chắn là Youko-san!”

“Làm thế nào lại trở về điểm bắt đầu đây? Tốn hết mấy phút để làm gì vậy? Trả lại thời gian và công sức cho tớ đi!”

“Không thể thì còn ai nữa!”

“Làm sao cậu biết chắc như thế, hử?”

“Nhờ trực giác của phụ nữ!”

Câu trả lời ngay tắp lự này làm tôi thắc mắc chú khỉ này đang nói vớ vẩn gì đây, nhưng thực sự cô ấy là phụ nữ, nên tôi đành bó tay với thứ vũ khí có tên “trực giác phụ nữ” trước nay vẫn là bí ẩn với đàn ông.

Và trên hết, cái tên hiện lên trong đầu tôi quả đúng là Tsukimori Youko, thế thì làm sao tôi phủ nhận được!

“Tớ nghĩ ánh mắt Youko-san nhìn cậu rất khác biệt. Tớ biết, vì bọn tớ đã quen nhau lâu lắm rồi.” Sự bối rối ban nãy của Usami tan biến như chưa từng tồn tại. “Dù chính cậu có phủ nhận đi nữa, tớ vẫn nghĩ cậu ấy thực sự có cảm tình với cậu.”

Usami vừa nói vừa nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“... và tớ cũng rất hiểu cậu, Nonomiya ạ... Vì tớ vẫn luôn nhìn cậu mà...”

Đó là ánh mắt của một người đã ra được quyết định.

“Tớ nghĩ cậu chỉ chưa nhận ra thôi, nhưng cậu cũng xem cậu ấy là người đặc biệt... Tớ không biết giải thích sao, nhưng có lẽ sự tồn tại của hai cậu là đặc biệt đối với nhau. Giống như, thực ra cảm giác này xảy ra từ lâu rồi mà cậu chưa biết, và chỉ cần thúc đẩy một chút... cậu biết đó, tớ đã nghĩ “Mình phải nhanh chân lên!”, nhưng lại thấy rằng như vậy quá ích kỷ. Thế nhưng, thay vì tỏ ra hiền lành rồi phải ân hận, tớ thà để bị chán ghét một lần còn hơn... tự làm theo ý mình và có thể nói thật lòng, cậu biết đó... vì vậy, umm...”

Usami vội vàng thêm câu, “Đ-Đợi tớ một chút,” thở sâu vài hơi rồi lấy hết tinh thần đứng thẳng dậy nói:

“Tớ, Usami Chizuru, thích... cậu.”

Quả là kiểu tỏ tình vô cùng giống với cô ấy.

Có lẽ trên đời này sẽ không người nào thấy khó chịu khi nhận được lời tỏ tình ấy. Riêng tôi lại càng thích cô bé này hơn.

“Cảm ơn cậu,” tôi nói lời cảm ơn như theo bản năng.

“Ể? Um, không có gì...?” Usami đáp lại, rõ ràng đang bối rối.

Tất nhiên tôi rất vui khi được tỏ tình vì tôi cũng thích cô ấy — một cô gái hoàn toàn trái ngược với mình.

Một làn gió nhẹ thổi qua chúng tôi, như thể đã bị ngôi trường sừng sững làm yếu đi trên con đường của nó. Không khí sau phòng

tập thanh bình đến độ sự náo nhiệt thường ngày cứ ngỡ chỉ là hư ảo.

Đột nhiên, Usami đuổi mình thật mạnh như một con mèo vừa thức giấc —

“NYAAAAAAAAAAH!”

— và hét lên thanh âm nghe như tiếng mèo kêu thảm thiết.

“Aah! Thoải mái quá! Thật mừng là được thổ lộ với cậu!”

Gương mặt cô ấy, thực sự, đang tỏa sáng.

“...Xin lỗi đã xen vào lúc ăn mừng thành tựu của cậu, nhưng giờ tớ nên làm gì đây?”

“Hm?”

“Tớ vẫn chưa trả lời cậu mà, đúng không?”

Tôi đã nghĩ mình sẽ phải chuyển lại quả bóng bọc trực của Usami, dù bằng bất cứ hình thức nào — ngay cả khi trái bóng có đi theo hướng cô ấy không mong muốn.

Ngay sau đó Usami bật cười như chú ếch con.

Quả thực tôi đã định tỏ ra quan tâm hết sức, nhưng có lẽ gắng làm những việc mà ta không quen thuộc chỉ mang đến tai hại mà thôi.

“...Cậu không cần miễn cưỡng đâu. Dù sao tớ cũng không trông đợi cậu trả lời. Ý tớ là, người được hỏi chính là cậu mà, phải không Nonomiya?”

Usami đang thì thào. Vì cô ấy chỉ nhìn xuống đất, tôi không rõ biểu hiện cô nàng ra sao.

“Tớ chẳng biết thế nghĩa là gì, nhưng thôi giờ tớ sẽ sốc nhé.”

“... ngay từ khi nhập học ở đây, tớ đã để ý cậu, và từ lâu tớ đã biết cậu không hề đơn giản. Tớ sẽ không mong đợi câu trả lời thuận ý mình đâu!”

Niềm kiêu hãnh của tôi không cho phép thừa nhận rằng cô ấy đã nói trúng phóc.

“Nghe được đánh giá như vậy về mình thực sự làm tớ thấy phức tạp đây.”

Nhịn không được, tôi nhún vai. Hóa ra cảm giác không ngược đầu lên nổi là thế này sao.

“Nhưng cậu biết đấy...,” Usami lại mở lời, hai chân đứng đưa, “tớ

vẫn thích cậu, và không còn cách nào khác là phải cố hết mình!”

Lúc ấy, hai tai cô nàng đỏ ửng như cà chua chín vậy.

“Cậu cũng có sở thích kì ghê ha?”

“L-Là lỗi của ai chứ!” Usami, đang ngượng chín mặt, kháng nghị.

Ngay cả cá tính dễ xúc động và nôn nóng mà thường sẽ bị nghĩ là yếu điểm cũng cộng hưởng với sự ngay thẳng chân thật và luôn hết mình với mọi thứ của Usami, trở thành sự đáng yêu cực kỳ.

Nhìn Usami lúc này, tôi chợt nhớ đến câu:

«Có người từng nói con gái đang yêu chẳng thể nào cản được.»

Usami chỉ thẳng vào mũi tôi.

“Nhưng sẽ có một ngày tớ khiến cậu phải thừa nhận thích tớ! *Nhất định là thế!*”

Sự e thẹn của cô ấy đã bay biến mất, nhường chỗ cho sự tự tin thường ngày.

Thế nhưng, tôi đã nhận ra đầu ngón tay của cô ấy đang khẽ run lên.

Cô bé trông như loài vật đáng yêu Usami luôn khó xử trước những việc tôi dễ dàng làm được, nhưng cũng có lúc cô ấy làm được những việc mà tôi chỉ dám mơ tới.

Và lời tỏ tình của cô ấy cũng giống như thế.

Dù có hơi nói quá, nhưng tôi đã kính phục Usami. Cô ấy sở hữu những đặc điểm mà tôi luôn khao khát vì không thể có được.

Giờ đây, trông Usami ấn tượng hơn lúc nào hết, khiến tôi muốn ôm cô ấy vào lòng.

Nhưng tôi lại cố tình cư xử theo hướng khác.

“Thú vị thật. Cậu hãy cố hết sức nhé!” tôi nói, làm mặt không mấy ấn tượng. “Nhưng để tớ nhắc nè: đừng tưởng tớ sẽ dễ dàng đổ gục trước cô gái như cậu!”

“Cậu nói cái gì? Nhớ đấy nhé!”

“Ừ thì nhớ.”

“Tức thật! Rồi tớ sẽ trở thành người phụ nữ tuyệt vời nhất cho cậu xem!”

Tôi đâu còn cách nào khác. Sau cùng thì tôi là cái tên “không đơn giản” đã nghĩ Usami đang giận là đáng yêu nhất trên đời.

Thế là tôi lại đi đến kết luận như cũ: chắc chắn tôi sẽ vui mừng nếu chọn cô ấy.

Và, cũng vào lúc ấy, tôi cũng hiểu rõ rằng vẫn còn một người nữa luôn ở trong tâm trí mình.

Ngày hôm sau, trời mưa rả rích không ngớt ngay từ sáng sớm.

Tình cảm của tôi đối với cô gái ấy vẫn đang dao động không rõ phương hướng. Nói là yêu cũng chẳng đơn giản như vậy, mà bảo rằng miễn mộ cũng không phải.

Đây là lần đầu tiên trong đời mà đến tình cảm của bản thân tôi cũng không hiểu được. Nhưng nếu đây là cái giá phải trả cho cuộc sống vô vị trước giờ, dù có gặp phải đôi chút khó chịu tôi vẫn chấp nhận.

Và tất nhiên, công thức sát nhân chính là cỗ máy hãm phanh của thứ cảm xúc này.

Tôi không hề ghét con gái có chút cảm giác thần bí, nhưng nếu người đó cố giấu một bí mật vượt qua luân thường đạo lý, ngay cả tôi cũng phải thấy

Tỉ như — về một án mạng.

Thật không dễ để chấp nhận một người bị tình nghi đã giết ai đó. Không chỉ bởi vì vấn đề đạo đức, mà người ta còn tự bài xích đối tượng được nhắc đến, cũng vì sợ rằng mình sẽ là nạn nhân kế tiếp.

Dù thế nào, vẫn còn đó một phương pháp giải quyết tình trạng này.

Thực ra nó rất đơn giản: tôi chỉ cần trực tiếp hỏi xem cô ấy có giết người hay không.

Nếu câu trả lời là “Không”, tôi có thể cười trừ xóa bỏ vọng tưởng điên rồ của mình rồi ném tờ công thức sát nhân đã bị nhàu nát vào thùng rác và có được cuộc sống yên bình thường ngày tốt đẹp hơn trước. Một cuộc sống kích thích, với Tsukimori Youko.

Thành quả như vậy không phải đã quá đủ sao? Đòi hỏi thêm nữa sẽ trở thành kẻ tham lam mất. Tham quá hóa dại, ông bà ta vẫn bảo thế.

Nhưng, lỡ như câu trả lời là “Ừ, mình đã giết người đấy.” thì sao?

Thoạt tiên tôi nghĩ đến việc nội dung trong công thức sát nhân trùng hợp với nguyên nhân dẫn đến cái chết của bố Tsukimori. Dù không đến mức vọng tưởng như tôi đi nữa, bất cứ ai thấy hai sự kiện này phơi bày ra trước mắt cũng phải kết luận rằng công thức sát nhân chính là kế hoạch để giết bố cô ấy.

Hơn nữa, cũng rất bình thường nếu xem tác giả của công thức đó là hung thủ.

Tôi dời mắt xuống phía vai. Ở ngay đó là dải tóc đen ánh chảy xuôi theo một đường cong tuyệt mỹ.

Như thể chơi đùa trên chiếc tàu lượn, một giọt mưa từ từ lăn dài trên mái tóc mượt mà ấy để rồi bắn trở lại thỉnh không nhuộm sắc xám.

Cảm nhận số mệnh của mình rồi cũng giống như giọt mưa kia, tâm tình tôi có đôi chút nặng nề.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của tôi, cô gái quay đầu lại, dùng nụ cười như-thể-người-chị-gái-ân-cần và “Ừm?” một tiếng.

“Mình dựa sát vào chút nữa nhé? Nếu không sẽ ướt mắt.” Rồi cô nàng vui vẻ tựa vào người tôi, hết như các đôi tình nhân thường làm. Và tất nhiên, bộ ngực đầy đặn ấy đang khẽ khàng “nuông mình” bên khuỷu tay tôi.

Đúng là quỷ quyệt mà! Ất hẳn quyến rũ tôi là điều thích chí lắm đây.

Nhưng quả thật tôi đã hết cách. Trời đang mưa, mà chúng tôi chỉ có một cây dù, thế thì còn phương án nào khác? Vậy nên khoảng cách giữa bọn tôi có hơi “gần” hơn thường ngày.

Tuy nhiên, tôi vẫn nghi là cô ấy còn một cây gấp trong túi. Ai mà tin người luôn chu đáo như vậy lại để quên dù chứ.

Chẳng cần phải nói, chỉ có một cô gái trong số những người tôi quen làm được chuyện này.

Tsukimori Youko.

Chúng tôi vừa tan ca xong, và đang cùng đi đến trạm xe gần quán. Dẫn cô ấy đến trạm xe đã trở thành nhiệm vụ hằng ngày của tôi từ sau lúc cô ấy nói có kẻ rình trộm mình.

Sau hôm đó, Tsukimori đã nói, “Mình thấy rất an tâm khi có cậu đi

cùng. Nếu cậu không phiền, kể từ mai cậu lại dẫn mình về nữa nhé?”

Đương nhiên là tôi từ chối ngay tắp lự, “Không, phiền thật mà,” nhưng ngặt nỗi lúc đó chúng tôi đang ở phòng nghỉ, và nhờ thế tôi đã phải đối đầu với toàn bộ nhân viên, dẫn đầu bởi Mirai-san: “Coi nào, nhận lời đi!”

Sau đó tôi cố thỏa hiệp “Vậy đưa cô ấy đến trạm xe là được chứ gì!” , và cuối cùng đã thành công. Thật là khó hiểu mà!

Thế nhưng đời cũng lắm chuyện khó đoán trước. Điều may mắn cho tôi là quãng đường đến trạm xe trở thành thời điểm lý tưởng để nói chuyện riêng với Tsukimori.

Đợi đến lúc đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, tôi mở đầu bằng “Khi xem tin tức tối hôm qua, bỗng dưng tớ lại nghĩ — tại sao người ta phải giết người?”

Thực ra tôi nào có xem tin tức đêm hôm trước. Nhưng thế nào lại chẳng có một hay hai tin về án mạng, xã hội thời nay mà.

“Ồ, Nonomiya-kun hôm nay cũng triết lý ghê ha? Mình thích nét mặt trầm tư này lắm!” Tsukimori hỏi lại bằng giọng ướm át đến lạ, như thể không chỉ mái tóc mà cả giọng nói của cô ấy cũng đắm nước mưa. “Có phải tại hôm nay mưa suốt không nhỉ? Mưa xuống sẽ dễ khiến người ta thấy sầu não, phải không nào? Có khi nó còn làm ta muốn thử những việc mình ít nghĩ tới, như đọc một quyển sách lạ chẳng hạn.”

“Nói cũng phải, nếu bảo hôm nay tớ cư xử không như bình thường, có thể là do trời mưa.”

Lời của cô ấy làm tôi không khỏi nghĩ rằng lựa chọn của mình không phải ngẫu nhiên, mà bởi vì thời tiết.

“Dù thế nào, tớ cũng muốn nghe ý kiến của cậu.”

Đệm nền cho câu chuyện của chúng tôi là âm thanh lách tách khi những giọt mưa rơi lên dù, tiếng lốp xe chạy qua làm bắn nước lên vệ đường, cùng nhịp đập của từng mạch máu trong tôi.

“Xem nào—”

Khi Tsukimori gạt những sợi tóc vương trên má, mùi hương hoa hồng khẽ phảng phất trong không trung.

“— Có lẽ bởi vì họ thích làm thế.”

Giọng cô ấy hoàn toàn lãnh đạm.

“... Vì họ thích thế? Vậy thôi sao? Cậu nghĩ thế là đủ để giết người à?”

Tôi bị câu trả lời chắc chắn là nói-cho-có của cô nàng chọc giận.

“Không phải vậy đâu.”

“Ý cậu là gì? Trừ phi thiên tài là cậu chịu giải thích thêm, chứ người thường như tớ chịu, chả hiểu.”

“Ôi đừng giận mà. Mình là thực tình nghĩ như vậy, không phải nói chơi đâu!”

Tsukimori khẽ nhún vai khi thấy tôi quay đầu nhìn chằm chằm cô ấy.

“Cậu thấy đấy, mình nghĩ trong hầu hết trường hợp, chẳng hạn như hận thù hay mâu thuẫn tình cảm, mọi vấn đề có thể được giải quyết mà không cần phải sát hại nhau, tất nhiên là trừ những vụ giết người để lấy tiền bảo hiểm.”

Đèn giao thông đã chuyển màu xanh. Cả biển đủ đủ sắc thái lại bắt đầu lục đục di chuyển, cuối cùng chỉ còn lại chiếc màu đỏ chúng tôi đang dùng.

“Dù có là báo thù hay hóa giải oán hận trong lòng, cậu không nghĩ rằng vẫn còn rất nhiều cách hiệu quả hơn giết người sao?”

Tuy khó lòng nghĩ được một phương pháp như thế, tôi lại *dám chắc* Tsukimori có thể nghĩ ra chúng.

“Kẻ nào dám xuống tay giết người cũng đều phải nhận báo ứng, dẫu đó có là sự trừng trị của luật pháp hay bởi dư luận xã hội. Người ta thường nói “ác giả ác báo”, mình nghĩ đối với việc giết người cũng vậy. Thế nên theo mình giết người chỉ là hành động lỗ mãng và ngu ngốc. Tuy có thể gọi nó là “sự nông nổi” hoặc “kích động”, nhưng suy cho cùng vẫn phụ thuộc vào trạng thái tâm lý – một dạng như ‘thấy thích mà làm’ ấy,” “Với mình, tất cả những điều không hợp lẽ thường đều xuất phát từ trạng thái tâm lý”, cô nàng lại nói thêm.

“Như lời cậu, mọi vụ giết người có lẽ đều là những hành động chẳng có ý nghĩa gì thật.”

Tôi đồng tình với ý kiến của Tsukimori, thậm chí tôi còn khâm phục cô ấy. Nhưng chắc hẳn cũng vì thế mà giây phút thoải mái lạ kỳ này

có phần không thỏa đáng.

Thoạt trông, cách thể hiện rất trật tự chặt chẽ của Tsukimori tạo ra cảm giác từ một học sinh kiểu mẫu. Thế nhưng, khi nghĩ kỹ lại, này giờ cô ấy chỉ nói đến một điều duy nhất – phương thức để đạt được mục tiêu.

Đơn giản hơn, cô ấy chỉ nói rằng nếu so sánh giết người như một thủ đoạn nhằm đạt được điều gì đó, ít nhiều nó cũng là phương thức hiệu quả.

Chẳng phải thế có nghĩa rằng cô ấy không hoàn toàn bài xích việc giết người?

“Nhưng cậu cũng phải thừa nhận là sẽ có ngoại lệ, đúng không?”

Từ góc nhìn này, tôi không thể thấy toàn bộ biểu hiện của Tsukimori, chỉ đại khái thấy được khóe miệng cô ấy.

“...Ví dụ như?”

Miệng cô ấy đang khẽ cười.

Chúng tôi cùng nép vào khoảng đất tròn bên dưới cây dù nhỏ, xung quanh là màn đêm và gió mưa vây hãm.

Dù con phố có tràn ngập mọi loại âm thanh và sắc thái, đám đông qua lại cũng chẳng màng ngừng nghỉ, tôi vẫn cảm thấy tất cả rất xa vời, tựa như hai chúng tôi đang ở một mình trong một buồng thang máy giữa đêm.

“Ví dụ như, khi cậu có thể giết người mà không ai phát hiện.”

Nguyên nhân của hiện tượng trên là do tôi. Chính *tôi* đã đóng kín thế giới xung quanh mình.

Lúc này, Tsukimori Youko là thứ duy nhất tồn tại bên trong thế giới ấy.

“Cậu nói rõ hơn được không? Mình e là mấy cái suy nghĩ kì quặc của cậu không phù hợp với người bộc trực như mình.”

Tsukimori chỉ nhún vai trêu tôi.

“Tớ muốn nói đến một kế hoạch giết người mà tất cả đều cho là tai nạn, và chỉ người biết nội tình mới gọi nó là một ‘tội ác hoàn hảo’, dạng dạng thế.”

Giải thích xong, tôi nín thở đợi Tsukimori trả lời.

“— Nói cũng đúng. Nếu là một tội ác hoàn hảo, tất nhiên sẽ khác hoàn toàn với việc giết người không chủ đích. Người đó nhất định sẽ phải bình tĩnh xử lý mọi tình huống nếu muốn đạt đến mức hoàn hảo.”

Chủ đề thảo luận của chúng tôi chỉ bàn đến tính tiện dụng và hiệu quả — do đó vấn đề như đạo đức và luân lý đều bị gạt qua một bên.

“Nhưng lực lượng cảnh sát của chúng ta không phải rất có danh tiếng sao? Tớ nghe nói ngành khoa học pháp y cũng phát triển rất nhiều so với trước kia. Không phải trên thực tế thì chẳng hề có thứ gọi là ‘tội ác hoàn hảo’ ?”

Tsukimori cười, tỏ rõ ẩn ý về một đề tài phi sự thật.

Chính lúc đó tôi đã tìm ra một lí do khả dĩ cho cảm giác kỳ lạ mình vừa nhận thấy.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi rõ ràng chẳng có lấy nửa gram lãng mạn, nhất là với hai thiếu niên cùng nép mình dưới một tán ô giữa phố. Thế mà tôi lại bị cuốn hút vào nó, ắt hẳn là vì tính cách của tôi.

Sự sống còn của một người xa lạ chẳng có nghĩa lý gì với tôi. Cùng lắm tôi chỉ thấy tò mò khi ai đó chết. Không, câu trả lời chính xác nhất chỉ có thể là tò mò.

Tôi hiểu rất rõ cách nghĩ quái đản của mình.

Nhưng còn cô ấy?

Liệu Tsukimori Youko đã tài phẩm hạnh chấp nhận một cuộc thảo luận phi đạo đức như vậy? Với người bao dung và luôn tươi cười như cô ấy, giấu đi sự khó chịu vì lịch sự không hẳn là không thể.

Thế nhưng, tôi không nghĩ cô ấy phản bác nó.

Tại sao ư? Vì tôi cảm giác rằng, cô ấy cũng giống tôi, rất thích nói về những chủ đề kì quặc như vậy.

“Vậy thì tớ sẽ hỏi đến chuyện khác —”

Tôi thận trọng chạm vào mảnh giấy gấp tư bên trong túi quần bên tay trái.

“— Giả dụ như trên đời có một kế hoạch tội ác vô cùng hoàn hảo, cậu sẽ làm gì?”

Tôi vẫn luôn mang theo công thức sát nhân ấy bên mình.

Ngay sau đó, Tsukimori đáp lại câu hỏi của tôi bằng một tiếng cười

trong như chuông ngân.

“Hỏi hay lắm. Quả thực, mình sẽ xem xét đến giết người như một phương thức thực hiện mục tiêu, nếu có thể đạt được tội ác hoàn hảo. Nhưng trong trường hợp đó, ...” Với một nụ cười tựa như vàng trắng khuyết đầy bốn cột rất hợp ý thích của tôi, cô ấy nói tiếp, “mình sẽ không bao giờ viết ra một kế hoạch có thể trở thành bằng chứng sau này. Nếu kế hoạch tạo nên tội ác hoàn hảo lại trở thành thứ khiến nó thất bại thì chẳng phải rất nực cười sao. Tốt nhất nên hoạch định sẵn trong đầu thôi.”

Suy nghĩ một lúc, Tsukimori lẳng lặng thêm vào, “... ý của mình là, nếu tội ác đó không ai có thể phát hiện, đâu cần quan tâm nó được trù tính sẵn hay chỉ là tình cờ nghĩ ra chứ, phải không?”

Tình cảnh trước mắt tôi vượt xa khả năng tôi tưởng tượng được. Nó khiến tôi ngỡ rằng mình đang nằm mộng giữa ban ngày.

“Thứ xác định một tội ác hoàn hảo là kết quả nó tạo ra. Dù kế hoạch có hoàn hảo đến đâu, tất cả sẽ chấm dứt nếu ai đó phát hiện ra được. Nói cách khác, bất kể một kế hoạch vụng về đến đâu, nó sẽ đưa đến một tội ác hoàn hảo nếu không ai phát hiện.”

Đột nhiên, tôi nhận thấy mình đang run lên.

“Nhưng cậu không nghĩ là con người sẽ mắc sai phạm? Loài người là sinh vật chẳng hề hoàn mỹ. Cho dù quá trình hoàn toàn thuận lợi, người ta vẫn phạm sai lầm vào phút cuối. Thế nên mình nghĩ rốt cuộc mọi chuyện sẽ do người thực hiện nó quyết định.”

Tôi không run vì lạnh, hay do thời tiết ngày một xấu đi, và cũng chẳng phải vì cô ấy khiến tôi sợ.

“Nói tóm lại, theo suy nghĩ của riêng mình mà nói, điều kiện tối quan trọng cho một tội ác hoàn hảo chẳng phải ở kế hoạch hoàn hảo hay cách thực hiện hoàn hảo, mà nhờ vào một con người hoàn hảo —”

Có lẽ tôi run lên vì phấn khích. Vì dường như cảm xúc tôi đang tăng vọt trước từng lời của Tsukimori.

Cô ấy lại cười khúc khích.

“Thật đáng cười, nhỉ? Cũng chỉ là một lý thuyết thiếu thực tiễn nữa của mình thôi, rốt cuộc làm gì có ai hoàn hảo. Nhưng tất nhiên những người điều tra án mạng cũng là con người thôi, nên vẫn sẽ có sai

phạm ở phía họ. Nhưng mình vẫn nghĩ là không thể thực hiện được một tội ác hoàn hảo, trừ phi có một chuỗi những thành công cực kỳ ngẫu nhiên.”

Vậy Thì Làm Sao Mình Có Thể Giết Bỏ Mình Chứ Nonomiya Kun?

Chắc là tính cách quái đản đang đùa bỡn với tôi, vì tôi không khỏi nghĩ rằng đây là điều cô ấy đang tuyên bố.

Thế nên tôi đã lắc đầu thật mạnh.

“Không đúng.”

Tôi quay sang và nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn kia. ‘Tại sao?’ cô ấy hỏi, lại với một nụ cười trắng gió, ánh mắt chiếu ngược lại hình ảnh của tôi.

“Cậu nói dối. Cậu bảo không ai trên đời này hoàn hảo ư? — Tôi biết ở gần đây có một người đấy.”

Tsukimori không hỏi “Ai thế?” mà chỉ khẽ gật đầu “Ra vậy.”

Nhức đầu thật chứ. Chẳng phải muốn tôi ngừng mà không được sao!

Tất cả là lỗi của Tsukimori Youko, làm tôi nói nhiều hơn mức bình thường, và làm tim tôi nhói lên đầy háo hức.

Tại sao những lần trò chuyện cùng cô ấy đều quá sức thú vị chứ?

Hay là tôi thấy vui vì những chủ đề kỳ quặc — nhưng nếu đối phương không phải Tsukimori, liệu nó có đáng giá như vậy không?

Một mặt, tôi thường bị bức mình vì cách xử sự của Tsukimori, mặt khác, sâu trong tim tôi là niềm mong đợi được tiếp xúc cùng cô ấy.

Thế này điều chúng tôi nói đến có còn ý nghĩa gì không? Tiếp xúc với cô ấy, có phải tôi muốn tìm kiếm cảm giác hồi hộp đến từ công thức sát nhân mà khi trước tôi chẳng có được? Liệu đó là lý do mà tôi — một cách vô ý thức — tiếp tục bước trên dây treo mà không đạt đến kết luận?

Tôi đang sợ phải thức giấc và trở lại với hiện thực nhàm chán, nếu tôi chất vấn cô ấy về công thức sát nhân?

Tôi không hành động vì điều trượng nghĩa. Tất cả chỉ là sự hứng thú, tò mò và khao khát được hiểu thêm về Tsukimori.

Vậy thì điều tôi muốn là một mối dây liên hệ với con người đầy mê

hoặc tên Tsukimori Youko.

Tuy nhiên, tôi đồng thời lại muốn biết chắc rằng cô ấy có giết bỏ mình hay không. Trong lòng tôi luôn tồn tại điều mâu thuẫn ấy.

— Phải. Có lẽ tôi sẽ tiến thêm một bước gần hơn với Tsukimori

Tôi khao khát được thấy một mặt khác của cô ấy, mà chưa ai từng biết đến.

Đèn xanh trên đèn cột giao thông bắt đầu nhấp nháy. Chẳng biết chúng tôi đón ánh đèn đỏ thứ mấy nữa rồi.

Cơn mưa không hề có dấu hiệu yếu đi, vẫn lấy tiết tấu đều đều gõ xuống mặt đường. Tuy nhiên dòng người hướng đến trạm xe đã thưa dần cùng nhiệt độ đang hạ dần trên phố.

Lấy lại hơi, tôi không muốn cô ấy nhận ra sự phẫn khích của mình. Rồi tôi với ngón tay vào túi, chuẩn bị lấy ra thứ bên trong.

— Tôi đã quyết định sẽ hỏi cô ấy về cái công thức.

Nhưng đột nhiên Tsukimori từ phía trước ôm chầm lấy tôi. Các ngón tay tôi vẫn để trong túi quần, chẳng rút ra được.

“...Mình lạnh,” Cô nàng thì thầm, phát ra một làn hơi trắng trước khi tôi kịp giật mình cất tiếng.

Cặp mắt cô ấy ngân ngấn nước nhìn lên, mái tóc dài lại ướt đẫm, toàn thân thả lỏng tựa vào người tôi đầy gợi cảm, đôi môi xinh như đang đón chờ một nụ hôn nồng ấm.

Cảm giác mềm mại từ phía sau bộ đồng phục của cô ấy vẫn còn đó, nhưng quả thật Tsukimori đang lạnh đi.

Là *lỗi của tôi* khi để cô ấy nói chuyện lâu khi bị ướt vì trời mưa, nhưng tôi cũng không điên hay rành chuyện yêu đương đến mức chủ động ôm một cô gái giữa bao cặp mắt xung quanh chỉ vì thế.

Tôi đặt tay lên vai Tsukimori, muốn tách ra khỏi cô ấy, nhưng cô nàng lập tức lắc đầu và bướng bỉnh nói “Không!” rồi lại ôm tôi chặt hơn nữa. Trái ngược với thái độ trẻ con ấy, cơ thể cô ấy đủ trưởng thành để khiến tôi có vài cảm xúc khó nói bên trong mình.

Cũng vào lúc đó, tôi cảm nhận được sự rung động giữa ngực Tsukimori (đang ép vào người tôi).

“Khó lắm mới được không khí thế này mà...”

Làm mặt tiếc nuối, cô nàng lấy điện thoại trong túi áo. Quả có hơi nhột khi cô ấy dùng nó trong tư thế này.

Tôi rời tay đi và đút lại vào túi quần. Cảm hứng của tôi trôi tuột hết cả nhờ cú điện thoại “chính xác” ấy.

“... Vâng. Youko đây ạ.”

Biểu hiện của cô ấy nghiêm trọng đi ngay khi bắt đầu nghe điện.

“...mẹ cháu? Không, cháu chưa nghe nói gì cả. Khi cháu đi học sáng nay bà vẫn ở nhà.”

Càng nghe, gương mặt cô ấy càng xấu đi. Tôi không biết người gọi nói về chuyện gì, nhưng chắc chắn chẳng phải tin gì tốt.

“...Vâng. Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ về. Ừ. Có gì cháu sẽ gọi chú ngay.”

Cô ấy ngắt máy rồi thở dài mệt mỏi.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Tsukimori mắt ướm đắm nhìn tôi vài giây, ngập ngừng.

“... hôm nay mẹ mình nghỉ không phép ở trường dạy nấu ăn,” cuối cùng cô ấy cũng trả lời, “Bà chưa bao giờ làm vậy. Vì thế một giảng viên ở đó thấy lo và gọi cho mình.”

“Có khi nào mẹ cậu bị ốm?”

Tôi đáp lại bằng vài lời an ủi.

“Mình không biết nữa... Chú ấy bảo đã gọi số điện thoại ở nhà mình vài lần, và cả di động của mẹ nữa. Vì không liên lạc được nên chú ấy mới gọi số con gái bà để hỏi chuyện...”

Cô ấy dừng giữa chừng và ngẫm nghĩ, hai hàng mi dài chau lại.

“Mau về thôi.”

Tôi nắm tay Tsukimori rồi kéo cô ấy về hướng trạm xe, tay cô nàng lạnh ngắt.

“...Ờ?”

“Hình như nhà cậu có chuyện, thôi tớ về đây, không làm phiền cậu nữa,” tôi vội nói “— Cậu này chắc là hợp với tớ hơn... Nhưng thấy cậu như vậy, làm sao tớ có thể bỏ mặc mà đi chứ? Hơn nữa, tớ cũng không muốn nghĩ đến phản ứng của Mirai-san nếu biết tớ bỏ cậu lại đây.”

Trước nhận định thẳng thừng của tôi, Tsukimori đáp: “Cái mặt kì quặc này của cậu cũng đáng yêu ghê ấy chứ.”

Tôi có thể nghe giọng cô ấy gần ngay sau, ra chừng rất hài lòng.

Tưởng là mình lại bị trêu chọc, tôi lập tức tìm một lời phản bác thỏa đáng. Nhưng khi nghe cô ấy nhỏ giọng, “... Cảm ơn,” và những ngón tay lạnh nắm chặt lấy tay mình, tôi còn phản nản gì được.

Khu dân cư tối tăm và lạnh lẽo không thấy đến một bóng người. Cơn mưa không dứt khiến tôi chợt có cảm giác cô lập, dù Tsukimori đang ở cạnh bên.

Chúng tôi vội vã chạy lên những bậc thang dài như một triền dốc đến ngôi nhà ở cuối chặng đường — căn biệt thự với thiết kế hình học đặc trưng hoàn toàn khác biệt với những kiến trúc xung quanh.

Trên đường đi Tsukimori đã thử gọi về nhà và gọi vào di động của mẹ rất nhiều lần, nhưng đáp lại chỉ là tiếng máy phát lời nhắn. Có lẽ vì lo lắng, tôi đoán là vậy, mà Tsukimori không còn ném những nhận xét bông đùa với tôi nữa.

Điều hồ thẹn là tôi chẳng thể tìm được lời nào để an ủi cô ấy.

Tôi theo Tsukimori vào nhà, bên trong im lặng tột cùng.

Phía cuối hành lang chìm trong bóng tối. Tình huống khẩn cấp khiến cho khung cảnh giống như bọn tôi vừa lạc vào một sơn động quỷ dị.

Khi tôi cởi giày ở trước cửa, Tsukimori nói, “...Cậu sẽ bị cảm mất. Đợi chút, để tớ lấy khăn.”

Nhanh nhẹn bước qua hành lang tối, cô nàng mau mắn bật vài công tắc trên tường. Ngôi nhà dần thấy lại ánh sáng.

Tôi bước khẽ đến phòng khách, và đợi Tsukimori ở đó.

Nhìn vào những đồ nội thất bố trí hệt như lúc tôi đến chơi lần trước. Vẫn lặng thinh và khiến thính giác ta mãi cảm hơn. Nghĩ lại thì, đêm đó bọn tôi chỉ có một mình.

Có lẽ lần này cũng như vậy.

Chẳng ai ở đây cả. Trực giác nhắc tôi như vậy ngay vừa khi đặt chân vào nhà.

À, tất nhiên vẫn có khả năng mẹ Tsukimori ngã bất tỉnh ở đâu đó, nhưng theo những gì Tsukimori nói khi quay lại, “Khi mình đi lấy khăn

có nhìn qua vài nơi, nhưng không thấy gì. Chắc bà đi rồi...” , thì quả thực mẹ cô ấy không ở nhà.

“Chỉ mong là bà không bị tai nạn gì...”

Tôi mỉm cười khi thấy Tsukimori trầm tư.

“Nhưng có lẽ không có chuyện gì đâu, chắc mẹ cậu chỉ thấy chán đi làm vì trời mưa thôi.”

“Ý cậu là bà tự ý nghỉ làm?”

“Ừ, tớ cũng từng nghĩ đến việc trốn khỏi việc học và chỗ làm rồi đạp xe đi đây đó, trong những ngày đẹp trời ấy.”

Đang lúc tôi thấy tức cười với câu nói của mình.

“Hi vọng là thế.”

Nhờ cô ấy cười, tôi đỡ phải tự trách mình.

“Có khi nào mẹ cậu để lại lời nhắn? Ví dụ như một mảnh giấy bảo bà đi đâu hay đang làm gì chẳng hạn?”

“Nói cũng phải. Để mình tìm thử.”

Tsukimori gật đầu hoan hỉ trước gợi ý của tôi. Hẳn là cô nàng đã lấy lại bình tĩnh.

Tôi lặng lẽ đi theo cô ấy tới nhà bếp.

Dù cảm thấy có lỗi vì lợi dụng lúc Tsukimori lo lắng cho an toàn của mẹ, tôi không hề có ý định bỏ lỡ dịp may hiếm có để điều tra nhà cô ấy.

Trước mắt tôi là một căn bếp trang nhã với tông màu vàng.

“Quả không hổ là giảng viên dạy nấu ăn,” Tôi đưa ra vài lời nhận xét khi thấy chiếc tủ lạnh to tướng cùng hàng đồng nguyên liệu và đồ làm bếp lạ mắt.

“Căn bếp được làm ở Ý, nếu mình nhớ không lầm.”

Trong khi Tsukimori tìm quanh bếp, tôi chẳng biết làm gì nên xem qua một trong những quyển sách nấu ăn của mẹ cô ấy.

Tôi không hi vọng tìm được lời nhắn. Nếu tìm thấy cũng tốt. Cơ bản tôi chỉ muốn tìm ra thứ gì liên quan đến công thức sát nhân thôi.

Ví dụ như — một chút thông tin mới về công thức ấy.

Dù biết là không nên, nhưng quả thực tôi thấy rất thú vị với tình

huống này. Nó giống như khi ta làm thám tử điều tra hay thăm dò một cái hang để tìm kho báu vậy.

“Hình như không có gì ở đây. Có khi nào ở trong phòng của bà...?” Tsukimori thất vọng nói rồi trở ra, tôi vẫn lặng lẽ theo sau.

Cô ấy mở cửa một căn phòng ở hành lang. Ngay lập tức, tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa khá nặng.

Trên tường dán giấy trắng, một tấm màn ren, một bàn trang điểm đặt ở góc tường và một chiếc tủ nhỏ với vô số đồ trang điểm. Ất hẳn đây là phòng của mẹ Tsukimori.

“Cậu rất thân với mẹ, phải không?”

“Ừ, cũng không tệ.”

Trên chiếc bàn trang trí hình hoa đặt cạnh giường, có thể thấy vài khung ảnh, tất cả đều chụp Tsukimori cùng mẹ.

“Cha mẹ cậu ngủ riêng à?”

Chỉ có một chiếc giường trong phòng – loại một người nằm.

“Mình luôn nghĩ thế này là đương nhiên, nhưng thường thì vợ chồng ngủ chung một giường, nhỉ? Chắc là thế. Có lẽ do cả hai đều có lịch làm việc riêng, nên mình nghĩ như vậy sẽ tiện hơn.”

“Ở chỗ tớ, cha mẹ ngủ chung trên một giường lớn, tuy có hòa thuận hay không chưa rõ. Nhưng cứ mỗi sáng mẹ tớ lại mắng “Ông giành chần hoài làm giữa đêm là tôi phải dậy,” thì chắc là ổn thôi.”

Cô ấy cười nòng ằm trong lúc nghe tôi nói.

“Cha mẹ cậu thật tuyệt.”

Và tôi mặt không chút thay đổi đáp lại, “Họ chỉ bình thường thôi.”

“Tớ không muốn ở trong phòng phụ nữ lâu quá,” tôi nói rồi mau đi ra đợi bên ngoài. Thực ra là tôi khó chịu vì mùi nước hoa.

Tôi hỏi Tsukimori đang tìm trên bàn trang điểm: “Phòng bố cậu đâu?”

Không thể nói là tôi không có động cơ riêng.

“Ở ngay đối diện đây thôi.”

Và tôi cũng không chối rằng đây chỉ là cơ để điều tra nhà cô ấy một mình.

“Chúng ta nên chia nhau ra tìm thì hơn. Để tớ sang đó xem thử.”

Nhưng quả thực là tôi cũng có hảo ý, ít nhất là muốn giúp Tsukimori khi thấy cô ấy cư xử chín chắn đến vậy.

“Vậy thì tốt quá. Nhưng phòng ông giờ bụi lắm. Mẹ con tớ cứ để vậy từ khi ông qua đời...” Tsukimori đáp, hơi chút băn khoăn.

“Không sao đâu,” tôi trả lời rồi bước sang phòng đối diện.

Ấn tượng đầu tiên của tôi là nó trông như một thư viện.

Tất cả sách trên một bên tường đều là về kiến trúc, tôi nhận ra nhờ liếc qua gáy của chúng. Trên bàn làm việc màu bạc là một chồng sách dày cùng một chiếc PC. Hai bên có hai chiếc điện thoại không dây. Tôi đoán bố Tsukimori dùng nơi này để làm việc lẫn nghiên cứu.

Đúng như Tsukimori nói, mỗi bước của tôi đều để lại dấu chân trên sàn vì bụi. Trên khung cửa sổ cũng bám đầy bụi.

Tôi chợt dừng lại. Dường như tôi nghe thấy tiếng gì đó.

Theo lời Tsukimori, căn phòng này đã bỏ hoang từ lâu. Thế nhưng vẫn có một tiếng rè rè nhỏ như tiếng muỗi văng trong tai tôi.

Là tiếng một cây quạt mini.

Đứng trước bàn làm việc, tôi nhận ra PC đang mở, dù ở trong trạng thái chờ. Tôi bèn bấm thử một phím.

— Tsukimori.”

Ngay khi nhìn vào màn hình, tôi liền gọi cô ấy.

Tsukimori chạy từ phòng bên sang, đảo mắt rồi hỏi, “Gì vậy?”

“Xem này,” Tôi chỉ vào màn hình.

Quả nhiên mẹ cô ấy đã để lại lời nhắn.

“Thế này là...,” Tsukimori lẩm bẩm, kinh ngạc, rồi chỉ im lặng nhìn vào màn hình, như thể thời gian đã dừng lại. Âm thanh duy nhất vang lên trong căn phòng là tiếng mưa đập vào cửa sổ, và tiếng quạt máy tính quay đều đặn.

Khi đó, tôi chẳng biết làm gì khác ngoài việc từ một bên đứng nhìn gương mặt buồn khổ mà vẫn xinh đẹp của cô ấy.

Tên mẹ của Tsukimori được đánh lên công cụ “Notepad” trên máy, cùng với dòng chữ ngắn ngủi:

«Mẹ xin lỗi.»

Đêm đó, tôi không về nhà cho đến tận ba giờ khuya, trên một xe

cảnh sát.

[Hỗ hút thuốc]

Sáng hôm sau, tôi tới trường với dáng vẻ ngái ngủ, và nhận ra Tsukimori không đi học.

Tất nhiên trong lớp ai cũng nhận ra sự vắng mặt khác thường này.

Usami vẫn luôn liếc nhìn kể từ lúc tôi đến lớp, chắc hẳn là muốn hỏi về Tsukimori đây.

Thật không giống cô ấy khi cứ ngập ngừng như thế. Có lẽ Usami vẫn còn ngại chuyện thổ lộ với tôi hôm trước.

Dù sao đó cũng là Usami, và tôi có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh cô ấy lẩn lộn trên giường hối hận vì đã bắt cản trở tình với tôi cho xem.

Vô tình, hai mắt chúng tôi gặp nhau. Usami lập tức cúi đầu, hai mang tai và cổ ửng đỏ thấy rõ.

Có vẻ tôi đã đoán trúng phóc.

Tôi không nhịn được mà bật cười. Usami đúng thật là một cô bé hết sức đáng yêu.

“Chuyện gì vậy, Usami?”

“...Ờ! S-Sao? Sao cơ? Có chuyện gì vậy?” Cô nàng lắp bắp như thể muốn bật thẳng dậy.

“Không phải cậu muốn hỏi tớ chuyện gì sao?”

“K-Không! Đừng trả lời! Tớ không muốn hỏi đâu! Cần một chút thời gian để chuẩn bị mà! Nên bây giờ cậu đừng trả lời!”

À, ra vậy.

Thầm thở dài, tôi giúp Usami trấn tĩnh bằng cách ôn tồn hỏi lần nữa, “Cậu không muốn hỏi về Tsukimori thật sao?”

“...Aa, ra là cậu đang nói chuyện ấy...” Usami liền thở phào nhẹ nhõm. “Ừ, phải rồi, sao hôm nay cậu ấy nghỉ thế?”

Usami, ngồi ở bàn bên cạnh tôi, lúc lắc đầu như một chú sóc nhỏ.

“Chịu. Nhưng có thể cậu ấy bị cảm lạnh do đêm mưa hôm qua chẳng?” Tôi trả lời lấp lửng.

Chẳng ai cấm tôi tiết lộ về việc mẹ Tsukimori mất tích, nhưng tôi

không có ý định nói với ai trong lớp về chuyện này. Tôi làm vậy để thể hiện sự tôn trọng với cô ấy.

Tôi hiểu rõ tính cách của mình không hợp để đồng cảm với Tsukimori, nhưng làm sao mà tránh được khi tôi đã tận mắt chứng kiến cô ấy trong trạng thái hoảng loạn chứ, còn tệ hơn so với những gì tôi hình dung về cô ấy.

Với lại nếu tôi nói với ai khác về mẹ cô ấy hẳn tôi sẽ bị nghiền nát bởi đám bạn cùng lớp về những gì tôi biết. Chỉ cần hình dung những gì chờ đợi mình khi cả lớp, đặc biệt là Kamogawa và Usami, nghe phong thanh về việc tôi đến nhà Tsukimori thì tôi đã thấy choáng váng. Kiểu tự phòng thủ này cũng bao gồm trong câu trả lời lấp lửng mà tôi sử dụng ban nãy.

Đã vô cùng mệt mỏi sau một đêm vận dụng đầu óc quá độ và thức trắng, điều tôi ít muốn nhất là đắm đầu vào rắc rối.

“Có khi tớ nên đến thăm Youko-san nhỉ ...?”

Thôi, đã nói ban nãy rồi, đừng gây thêm phiền phức nữa.

Tôi thở dài và nói với một giọng trách móc: “... Còn câu lạc bộ của cậu thì sao?”

“À...”

Usami nhìn tôi như một chú cún đang thăm dò cảm xúc của chủ nhân.

“Đừng có tính đến việc cúp học nhé”. Tôi cảnh báo.

“... Ủ, tớ biết cậu sẽ nói thế mà...”

Usami gục xuống bàn.

“Nếu đã thế thì ngay từ đầu đừng để ý mấy chuyện ấy chứ!”

“Nhưng tớ lo lắm.”

Usami bấu môi, vẫn còn trong tư thế nằm dài xuống bàn.

“Tớ chỉ nói có khi là cảm lạnh thôi. Chúng ta đâu có chắc chắn được. Nếu mai cậu ấy lại vắng nữa thì cậu gọi điện hỏi thăm xem.”

Thật phiền phức, có vẻ như tôi không còn cách nào khác ngoài việc điện cho Tsukimori và dặn cô ấy phải vờ cảm lạnh. Dào, nói dối thật chẳng dễ dàng gì.

Nhưng sự mệt mỏi của tôi ít nhiều dịu đi bởi thứ cảm xúc ấm áp khi

thấy Usami khẽ gật đầu trong khi gò má mềm mại của cậu ấy áp lên mặt bàn.

“Ừ ừ, vậy đi.”

Thời gian ở trường trôi qua êm đẹp hơn thường lệ.

Hắn sự vắng mặt của Tsukimori là nguyên do tại sao nhóm Kamogawa im lặng hơn thường lệ.

Lâu lắm tôi mới có quãng thời gian dễ chịu như thế.

Từ khi nhặt được tờ giấy đó, Tsukimori Youko đã chiếm giữ một vị trí đặc biệt trong cuộc sống hàng ngày của tôi. Dĩ nhiên tôi nói “đặc biệt” theo một nghĩa khác.

Chỉ có mình tôi biết được bí mật của Tsukimori - về “công thức sát nhân”.

Tôi vẫn luôn chú ý quan sát cô ấy với tờ công thức luôn ghim sẵn trong đầu. Tôi đã tiếp xúc với Tsukimori một cách cẩn trọng nhất vì nghi ngờ cô ấy sát hại chính cha mình.

Hậu quả là mỗi khi có cô ấy kề cận, tôi không hề cảm thấy dễ chịu nữa. Tuy nhiên có vẻ như những ngày đó rồi cũng đến hồi kết.

Tôi lấy tay sờ vào túi áo ngực phía trái.

“... Có vẻ như sớm muộn tao cũng phải nói lời tạm biệt với mày.”

Tôi ngạc nhiên khi nhận ra mình thốt lên những từ ngữ u buồn ấy một cách tự nhiên.

Có vẻ như những ngày tôi không cảm thấy gì khác ngoài Tsukimori và tờ công thức giết người ấy quý giá với tôi hơn tôi tưởng.

Đó hẳn là lý do tôi cảm thấy một chút cô đơn khi quay trở lại cuộc sống nhẹ nhàng, dễ chịu như trước kia.

Liên quan đến chuỗi sự kiện về công thức sát nhân, tôi đi đến kết luận rằng.

Tsukimori Youko không giết ai cả.

Tôi chưa từng biết đến ai thông minh và cứng đầu như cô ấy, mặc dù đánh giá con người ấy đơn giản chỉ bằng những nhận định thông thường như thế rất dễ dẫn đến kết quả sai lạc.

Tuy nhiên trong mắt tôi Tsukimori chỉ là một cô gái bình thường, khi cô hành xử như một người chị lớn trong tang lễ của cha mình, và

khi cô đứng trơ như phỗng trước màn hình ghi những lời trời trần của mẹ, hay có khi đó chỉ là cảm nghĩ của tôi cũng nên.

Chẳng phải cô ấy đã từng nói giết người là phương thức “bất cần và ngu xuẩn” hay sao? Thông minh như Tsukimori - hơn bất kỳ ai tôi từng biết - cô ấy sẽ không bao giờ - dù trong bất kỳ trường hợp nào - phải trông cậy vào việc giết người. Ít nhất tôi cũng không thể giải thích được tại sao cô ấy phải làm điều đó.

Cuối cùng tôi không thể nhìn Tsukimori như một ai đó đã từng giết người được.

Những ngày không có Tsukimori Youko lại tiếp tục.

Ngày đầu tiên trôi qua bình yên. Đến ngày thứ hai, lớp học bắt đầu xôn xao, ai nấy đều lo lắng cho sự an toàn của Tsukimori.

Không ngoài dự đoán, tâm điểm chú ý của bọn bạn là tôi vì hai chúng tôi cùng làm việc tại một quán cafe. Và như đã định, tôi cứ vờ như không biết.

Rồi chuyện gì xảy ra? Giả thiết nối tiếp giả thiết, để rồi cuối cùng biến thành tin đồn. Thế là cả trường rộ lên chuyện về Tsukimori vào ngày thứ ba.

Bạn ấy nhập viện vì bệnh cúm chuyển biến xấu. Có người bắt cóc và bạn ấy đang bị giam giữ. Bạn ấy đang quay dở một bộ phim ở Hollywood. Một chàng hoàng tử bạch mã xiêu lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên và đưa bạn ấy đến đất nước của anh ta để làm lễ cưới. Những tin đồn như vậy cứ nhan nhản. Tôi chỉ có thể mỉm cười khô khốc.

Dù cô ấy có ở đây hay không, Tsukimori vẫn luôn là tâm điểm của sự chú ý. Một lần nữa tôi được chứng kiến việc cô ấy nổi bật như thế nào.

Đến ngày thứ tư thì tin đồn tới tai tôi không còn thú vị nữa.

Tsukimori đang giúp cảnh sát trong việc tìm kiếm mẹ mình bằng cách liên hệ với bạn bè và người thân của mẹ cũng như đến những nơi mà cô ấy cho rằng mẹ mình sẽ đến. Cố gắng đến cực hạn, đến mức ngủ ít nhất có thể.

Nguồn gốc của tin đồn đó bắt nguồn từ một học sinh có người nhà làm trong Sở cảnh sát.

Tin đồn lan nhanh đến chóng mặt. Được củng cố thêm bởi những lời đồn khác xác nhận việc mẹ cô ấy mất tích, nó liền trở thành sự thật vào thứ Hai.

Rồi thì sau một tuần cơn mưa dai dẳng cũng đã tạnh, trời trở nên quang đãng.

Vào buổi sáng hôm ấy, cuối cùng họ cũng tìm ra mẹ Tsukimori.

Nhưng dưới hình hài một tử thi.

Bà được tìm thấy dưới chân đồi cách khu vực dân cư cao cấp không xa mấy.

Trên đỉnh ngọn đồi, có một công viên nhỏ với tầm nhìn đủ để phóng mắt thấy toàn thị trấn. Công viên đó được bao quanh bởi vách núi và vì thế được bọc hàng rào, loại hàng rào đủ thấp và cũ để một người lớn có thể trèo vào dễ dàng.

Từ hiện trường, có thể suy ra rằng bà đã ngã từ công viên xuống.

Lý do mãi đến lúc này mới tìm thấy xác là vì bà chưa xuống đến chân đồi nên xác bị che đi bởi những cây đỗ quyên nở trắng xung quanh.

Theo như nhân viên thẩm định kết quả thì ông chưa hề thấy một tử thi nào đẹp như thế. Về ngoài của mẹ cô được trang điểm bởi những bông hoa tím có thể so sánh với một tác phẩm hội họa phương Tây, ông ta nói thế. Đến mức trong một lúc ông đã quên rằng đó là một tử thi, hẳn là vì đang sửng sốt bởi mùi đỗ quyên tràn ngập.

Chỉ hình dung đến đó khiến tôi rùng mình. Tôi thực sự rất muốn được chứng kiến cảnh tượng ấy.

Tin Tsukimori mất mẹ lan khắp trường như sóng vỗ bờ, trở thành một niềm tiếc thương vô hạn đối với Tsukimori Youko đáng thương lại lần nữa mất đi người thân.

Tôi không quá tiếc thương sâu sắc cho Tsukimori. Cô ấy cũng đã nhận lời chia buồn của tôi về những gì đã xảy ra với mẹ mình.

Tuy nhiên khác với bọn bạn, tôi không quá ngạc nhiên. Tôi đã đoán trước điều này rồi.

Tại sao? Vì tôi kết luận rằng chính mẹ Tsukimori đã sử dụng công thức sát nhân để giết bố cô ấy.

Có hai lý do.

Thứ nhất, hoàn cảnh gia đình cô ấy.

Lúc ở đám tang bố Tsukimori, tôi được nghe rằng gia đình ấy cả bố, mẹ và con gái đều rất dễ mến và có mối quan hệ tốt với xóm giềng. Hơn thế nữa, nỗi đau mẹ cô chịu đựng trông đạt nhất vào thời điểm bà khóc trước di ảnh người chồng quá cố.

Tôi từng hình dung gia đình Tsukimori như một gia đình hòa thuận, dưới sự hòa hợp của hai vợ chồng.

Tuy nhiên khi xem xét phòng ngủ của mẹ cô ấy, tôi không thể không nghi ngờ.

Việc Tsukimori không quan tâm nhiều đến việc bố mẹ cô ngủ riêng ngầm ám chỉ rằng gia đình này không thực sự hòa thuận. Nhưng ngay từ đầu việc hai vợ chồng ngủ riêng vốn đã rất đáng ngờ để gọi là hòa hợp.

Dựa vào chuyện đó, tôi xây dựng giả thiết cho rằng mối quan hệ của họ thực ra ngược hẳn với những gì mọi người hiểu, và thực sự rất xấu. Chi tiết bố Tsukimori không hề xuất hiện trong bất kỳ tấm ảnh nào trong phòng mẹ cô là một bằng chứng khác làm vững chắc hơn giả thiết của tôi.

Thứ hai, và quan trọng nhất, tác giả tờ “công thức sát nhân” kia.

Tôi đã ngờ vực ngay từ đầu. Sao lại gọi nó là “công thức” mà không phải “kế hoạch”? Nếu so về nội dung thì “kế hoạch giết người” hẳn phải chính xác hơn chứ.

Trong khi tôi không thường dùng từ “công thức” lắm, tôi ngộ ra rằng một giáo viên ở trường dạy nấu ăn hẳn đã quen thuộc với cụm từ này.

Khi tôi đến nhà Tsukimori vì mẹ cô ấy mất tích, tôi đã âm thầm thu thập thêm chứng cứ.

Đó là mẫu ghi chép viết tay ghi rõ những chú giải phụ cho công thức nấu ăn trong một cuốn sách.

Nội dung thì chẳng liên quan gì. Điều quan trọng hơn đó chính là mẫu chữ viết tay của mẹ Tsukimori.

Tôi so sánh mẫu chữ trong công thức sát nhân với mẫu ghi chú và chúng đúng là cùng một kiểu. Mẫu chữ viết tay chỉ rõ rằng tác giả của chúng chỉ là một người.

Nói cách khác, bí mật đằng sau những bí ẩn xung quanh công thức sát nhân có thể tóm gọn trong vài dòng sau:

Người mẹ, vốn không hòa thuận với người bố, đã viết ra và thực hiện công thức giết người này, làm cho người chồng thiệt mạng. Nhưng do không chịu nổi sự dằn vặt nên đã kết liễu chính mình.

Trong trường hợp đó, cái chết của người mẹ chẳng có gì đáng tiếc. Bà ta gieo nhân nào gặp quả ấy thôi, nói một cách lạnh lùng thì như vậy. Trong tim tôi giờ không có cảm xúc đặc biệt nào ngoài đôi chút bám víu vào trò chơi mèo vờn chuột vốn dĩ đã kết thúc.

Công thức sát nhân giờ đã mất đi sức hấp dẫn. Những ảo tưởng của tôi về nó đã đi đến cuối đường sau cái chết của mẹ Tsukimori.

Tôi cứ ngỡ rằng rồi nó sẽ trở thành một kỷ niệm cát sâu trong ngăn tủ sẽ chẳng còn cơ hội thấy ánh dương quang nữa.

Dĩ nhiên, tất cả chúng chỉ là giả thiết của tôi mà thôi.

Không thể phủ nhận vẫn còn đó những lỗ hổng chưa giải thích được trong suy luận của tôi. Nhưng tôi nghĩ rằng một học sinh cấp ba bình thường khó có thể tiến gần hơn nữa đến sự thật. Trên tất cả, tôi hài lòng với những suy luận của chính mình.

Vì thế, tôi không có ý định bắt Tsukimori xác nhận.

Một ngày nào đó tôi sẽ hỏi cô ấy về tất cả những chuyện đã diễn ra, nhưng không phải bây giờ.

Tôi muốn sử dụng quãng thời gian này để tâm hồn được nhẹ nhõm.

Nhẹ nhõm về việc cô ấy không hề giết ai cả.

Chẳng biết có phải may mắn hay không, khi những ngày bình an ấy không kéo dài lâu.

Sự thay đổi ấy bắt nguồn từ một thanh tra cảnh sát mà tôi chạm mặt trong những sự kiện gần đây.

Lần gặp mặt đầu tiên giữa tôi và anh ta chính vào cái đêm mẹ Tsukimori mất tích.

Ngay sau khi tôi tìm thấy lời nhắn trên màn hình, tôi gọi ngay cho cảnh sát và thông báo tình hình cho họ thay Tsukimori, vốn đứng như trời trồng vì sốc.

Ba mươi phút sau đó chìm trong im lặng ngoại trừ tiếng tích tắc

của đồng hồ và tiếng mưa rơi lộp độp, rồi thì xe cảnh sát đến. Một người mặc cảnh phục và một người đàn ông cao lớn, ăn mặc chỉnh tề đến.

À rồi rồi, hiểu rồi. Ừ, dễ là một lời trần trời tự sát lắm chứ! Người đàn ông cao lớn lắm lắm như thế. Anh ta tự giới thiệu mình là Konan.

Tôi đã từng một lần chịu sự thẩm vấn của cảnh sát trong quá khứ. Đó là một vụ trộm cửa hàng ở nhà hàng xóm vốn xảy ra vài năm trước.

Lần đó, hai thanh tra cảnh sát đến “chào hỏi” chúng tôi. Thay vì hạch hỏi, họ báo với chúng tôi rằng kẻ cắp vẫn đang nhởn nhơ ngoài kia.

Những vị thanh tra đó trông xuề xòa, mặc thường phục nên trông giống công nhân viên chức hơn. Nhưng khí chất của họ hoàn toàn khác hẳn những người dân bình thường. Cái nhìn sắc bén của họ cứ sáng lên trông rất đáng sợ.

Tôi chợt nhận ra rằng đó chính là đặc trưng của cảnh sát vốn dĩ luôn vào sinh ra tử.

Sau này tôi vô tình biết tin tên trộm đã bị bắt giữa quá trình lấy lời khai.

Cho đến lúc này, người đàn ông tên Konan kia không giống như những gì tôi hình dung về một thám tử.

Nhìn bên ngoài trông anh ta có vẻ như gần ba mươi. Mà dựa trên mối quan hệ giữa anh ta với chàng sĩ quan trẻ tuổi kia thì hẳn anh ta già hơn thế đôi chút.

Mặc một bộ đồ màu xanh đen viền trắng, trông Konan giống một anh chàng bảnh trai hơn là thám tử.

Anh ta có một vẻ ngoài lông bông, cộng với việc nói liên tục khiến tôi xếp anh ta vào kiểu người tôi “ghét” nhất.

“Ồ, một cô bé dễ thương kìa. Em ở giới showbiz à? Không ư? Em nên tham gia đi! Vẻ đáng yêu của em dư sức đánh bại đám đó! Không không, ý anh thế đó! Mà em bao nhiêu tuổi vậy Youko? Mười bảy ư? Ừ-ừ... Em có mấy chị em? Chị của em ấy. Ô, không có sao? Một người cũng không? Thế à? Vậy em là con một nhỉ. Thật tiếc. Thật là đáng tiếc mà. À, đúng rồi! Anh cực rằng mẹ em cũng đẹp lắm, và vẫn còn trẻ, đúng không? Ra thế! Đúng như anh nghĩ! Này, nghe cô

bé nói chưa? Chúng ta cần phải tìm cho ra bà ấy!”

Konan nói liên tục, không hề để ý đến viên sĩ quan rụt rè ngồi trên ghế sofa. Tôi không ưa Konan ngay từ đầu, nhưng vài phút sau tôi đâm ra “ghét” hẳn anh ta.

Việc anh ta không hề quan tâm tới Tsukimori không phải là vấn đề. Ý tôi là chẳng phải anh ta là cảnh sát ư? Đó là thái độ với một cô gái đang hoang mang vì mẹ mình mất tích ư?

Konan là một kẻ khó hiểu và thô lỗ.

Thay cho cấp trên, viên sĩ quan trẻ hỏi chúng tôi vài ba câu về chuyện đã xảy ra, đại loại như “Mẹ em có đang phiền não về chuyện gì không?” và “Em có thể đoán được mẹ em sẽ đi đâu không?”

Tsukimori cúi mặt thờ dãi, mái tóc đen nhánh cứ lắc lư: “Em không biết nữa.”

Bằng một giọng cảm thông, viên sĩ quan trẻ nói: “Anh sợ phải nói rằng rất có thể mẹ em mất tích do tự sát. Bọn anh sẽ cố gắng hết sức để tìm bà ấy, nhưng hãy sẵn sàng cho trường hợp xấu nhất.”

Thay vì trả lời, Tsukimori gật đầu yếu ớt.

Những cử động yếu ớt và thái độ làm lì khiến cô ấy trở nên lạnh lùng nhưng vô cùng xinh đẹp. Cứ như một con búp bê được tạo hình thật kỹ lưỡng.

Trong cơn mộng tưởng vô thức bất tận, tôi mơ màng được tự do đùa nghịch với cái cổ thẳng, xinh xinh, mong manh và đôi môi mọng đỏ vốn đầy tương phản với làn da trắng ngần của cô ấy. Tôi đã để ý thấy trong tang lễ của bố cô rằng Tsukimori khi buồn có thể tạo ra một không khí trầm lắng êm ả như đêm trăng, một dáng vẻ luôn tươi mới đối với tôi.

Không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào và bị buộc phải nghe bài diễn thuyết dài lê thê của người đàn ông bảnh chọe đó khiến tôi cảm thấy chán nản và mệt mỏi. Nhưng nhờ một tách cafe trên tay và cơ hội để thưởng thức trọn vẹn “vàng trắng”, tôi đã trải nghiệm được một quãng thời gian tương đối đáng giá.

Cứ như vậy được một lúc thì bất thành linh Konan hỏi tôi, “Mà em là...?”

Tôi nói tên mình, cố giấu sự mệt mỏi.

“Được rồi, tôi sẽ đưa em về nhé Nonomiya. Giờ đã hơn một giờ sáng rồi; em không thể chịu đựng thêm được nữa, đúng không?” Konan đề nghị.

Tsukimori đứng bên cạnh tôi nhìn tôi bằng một cái nhìn van nài. Thoạt đầu tôi có hơi dao động, nhưng sau đó đã quyết tâm hơn và cúi gập người trước Konan “Nhờ anh vậy”.

Khi tôi đi, cô ấy thì thâm vào tai tôi đầy oán trách: “Tớ không muốn ở nhà một mình đâu”, và nắm lấy đồng phục của tôi một cách yếu ớt.

Tôi cứ lờ đi và cẩn thận rút tay cô ấy ra.

Dĩ nhiên tôi không cảm thấy thoải mái khi để Tsukimori ở lại một mình. Dù rằng sự hiện diện của tôi tuy không thể làm tình thế thay đổi nhưng ít nhất tôi có thể ở bên cô ấy như người bạn để tâm sự. Hẳn sẽ đáng công nếu điều đó khiến nỗi đau của Tsukimori vơi đi chút nào đó, cho dù đó chỉ là sự đồng cảm giả tạo của tôi.

Tuy nhiên tôi không đại gì tự khai mào cho sự tò mò của Konan, người đang mỉm cười nhìn tôi và Tsukimori.

Tôi càng ngạc nhiên hơn khi Konan cũng vào luôn khi tôi ngồi vào băng ghế sau.

Thấy cái nhìn hoang mang của tôi, anh ta mỉm cười: “À, chỉ là muốn nói chuyện nhanh với em thôi”.

Không hiểu sao, lúc đó tôi có thể cảm nhận được cái thần thái của một thám tử trong nụ cười của anh ta.

Tôi và Konan cứ thế nói chuyện trên đường từ chỗ Tsukimori về nhà tôi. Dù đến tám mươi phần trăm là anh ta nói.

“Em là bạn trai của Youko, đúng không? Ờ, không phải ư? Chẳng phải em đến thăm bạn ấy còn gì? Nghe này, không cậu trai nào đến nhà bạn gái mình vào giờ này trừ khi cô ta là bạn gái cậu ta. À à, bạn cùng chỗ làm việc nhỉ, và học chung lớp nữa. Ừ, ừ, thế ra giữa hai đứa vẫn chưa có gì. Thế hẳn em cũng hiểu được người bạn tốt cũng như người giúp đỡ em sẽ ghen tị thế nào giữa em và cô bạn hotgirl của em chứ! Đúng không? Đồng ý ha? Đây, lái xe thì lo nhìn đằng trước đi chứ! À, chính là cái anh đang nói chuyện với em chứ sao nữa! “Hê! Konan vừa đùa vừa chỉ đạo viên sĩ quan trẻ đang cầm tay lái. “Dù gì, đây là số phone của anh, bạn mới à. Đừng ngại gọi, số điện thoại công việc của anh mà. Anh nói thế với ý gì ư? Ồ, anh muốn

khẳng định rõ ràng mình “thắng thắn”. Tuy trông thế này chứ anh đây kiểm bạn gái còn không hết đây! Ờ? Anh trông đúng thế thật à? Ai cũng có lý do để nói với anh như vậy cả. Hơ? Em không muốn biết điều đó sao? À à, đừng ngại vì nói chuyện cũng giúp ích cho công tác điều tra mà. Khi tìm kiếm ai đó, bọn anh sẽ rất vui với bất cứ thông tin nào mình tìm được. Em không thể biết được thứ gì mới chính là mấu chốt đâu, dù cho với em nó có chẳng đáng gì đi nữa. Em có thể chối bỏ việc mình đang hẹn hò với Youko, nhưng từ những gì anh nghe và quan sát được, hai đứa hằn rất thân nhau. Thành ra nếu em tìm được điều gì liên quan đến Youko hay mẹ em ấy thì đừng ngại gọi anh nhé.”

Sau ngày hôm đó, Konan gọi tôi như một thói quen hàng ngày.

Không cần phải nói, những cuộc gọi như thế lúc nào cũng dài lê thê.

Dĩ nhiên tôi rất bực mình vì sự nhiều chuyện của Konan và tôi vẫn còn ghét anh ta. Điều khiến tôi đóng vai người bạn đối thoại ngoan ngoãn chính là ý tưởng rằng có thể lợi dụng anh ta trong khi anh ta đang cố làm điều đó với tôi.

Để đáp trả, tôi nói hết cho anh ta những gì tôi biết, đổi lại tôi nhận được những thông tin mới nhất về tình hình điều tra. Sự đổi chác ấy khá là bất công đối với Konan, vì những thông tin tôi cung cấp cho anh ta đều là những điều hiển nhiên không cần kiểm chứng mà nhiều người biết. Điều đáng ngờ là, liệu anh ta chịu tiết lộ tình hình điều tra hiện thời vì bản chất lắm lời hay do coi đó chỉ là những thông tin nhỏ nhặt có thể dễ lộ.

Thế là tôi luôn hứng thú với những cuộc điện thoại của Konan, dù chủ đề là gì đi nữa.

Bất chấp cảm nhận cá nhân của tôi về Konan, tôi khá thích thú với công việc của một thám tử, và câu chuyện của anh ta vô cùng thích hợp với khả năng tưởng tượng của tôi.

Cuối cùng rồi mọi chuyện cũng lắng xuống, Tsukimori Youko cũng sắp trở lại trường và làm việc như cũ.

Tuy nhiên, vào ngày trước đó, một vị khách nam quen thuộc xuất hiện ở quán Victoria ngay trước giờ đóng cửa.

“À, giờ tôi đã hiểu tại sao cậu không hề hứng thú với các cô gái,

Nonomiya nhỉ.” Mirai-san nói, ngón tay đặt trên cằm và nhìn vào người đàn ông dáng cao, ăn mặc chỉnh tề đang ngồi ngoài bàn.

Để mọi thứ thêm hoàn chỉnh, anh chàng bánh chọe kia vui vẻ vẫy tay về phía nhà bếp - về phía tôi.

“Tôi sẽ không hỏi chính xác chị đang nghĩ gì lúc này đâu, nhưng e là chị hiểu lầm rồi, Mirai-san.”

“Thế anh ta là ai? Bạn cậu chắc? Vậy ra cậu có bạn lớn tuổi quá nhỉ?”

“Không, anh ta là thám tử đấy.”

“Anh chàng kia ư? Nhìn thế nào đi nữa thì rõ ràng đó là một anh chàng bánh chọe nếu cậu hỏi chị”. Chị ta nói và càng lúc càng tỏ ra nghi ngờ. “Thế cậu đã làm việc gì sai trái vậy? Tôi biết thế nào cậu cũng dạt vào con đường sai trái đó thôi, nhưng mà...”

“Mirai-san này.”

“Gì đấy, tội phạm?”

“Xem ra chúng ta cần bỏ chút thời gian nói chuyện nghiêm chỉnh mới được.”

“Thế tôi sai à?”

“Tất nhiên. Tôi có chút liên hệ với anh ta, vốn tên là Konan, trong việc điều tra về mẹ của Tsukimori.”

“Ra thế...” Chị ta vừa nói vừa nhú mào rồi bỏ tọt một miếng chocolate hạnh nhân vào miệng.

Có vẻ như Mirai-san đang cảm thông với Tsukimori. Giờ tôi mới để ý thấy khi không có Tsukimori ở đây chị ta luôn im lặng. Điều tương tự cũng xảy ra với anh chủ quán và Saruwatari-san.

Rõ ràng giờ đây, đối với nhân viên của Victoria, Tsukimori Youko đã trở thành một phần không thể thay thế trong quán.

“Thế tại sao thám tử Konan lại đến đây gặp cậu?”

“Tôi chịu! Tôi cũng muốn biết điều đó lắm đây.”

Bất thành linh Mirai tròn mắt.

“Oa! Này Nonomiya! Anh cóm kia đá lông nheo với tôi kìa!”

“Anh ta là một tay chơi đấy, như vẻ ngoài thế kia.”

“Aah, tôi muốn đâm vào mặt anh ta một cái quá...”

“Xin can, dù sao anh ta cũng là cảnh sát đấy.”

“Cậu phải suy nghĩ thật kỹ khi quyết định giao du với ai đó đấy.”

“Đúng là vậy thật...”

Tôi hoàn toàn không muốn nghe bà chị này thuyết giáo tí nào. Tuy nhiên điều làm tôi chán nhất là chị ấy nói tuyệt đối đúng.

Khi tôi mang ra tách café Konan gọi thì anh ta, vốn dĩ chẳng thể biết được sự khó chịu của tôi, liền tuôn một tràng thao thao bất tuyệt.

“Đây chính là ví dụ cho điều anh nói là nhãn quang sắc bén. Anh nhận thấy một cái nhìn khác lạ trong mắt cô em kia. Làm anh phải rung mình luôn! Em chắc vẫn chưa tin ngay đâu, nhưng anh không thể ngoảnh mặt với M cũng như cái nhìn ấy. Anh bị những thứ ấy cuốn hút, à, gọi là những phụ nữ mạnh mẽ nhỉ, em biết không. Cô ấy tên gì? Bao nhiêu tuổi? Hoa có chủ chưa? Nonomiya à, em vui lòng giới thiệu anh với cô ấy nhé!” Anh ta vừa lải nhải vừa nhìn chăm chăm vào chị Mirai trong bếp kiểu như không hề biết gì đến từ “tôn trọng”.

“Anh không có gì khác hơn để làm ngoài việc đến đây sao?”

“Làm gì! Ngay cả hẹn hò cùng bạn gái anh còn không có thời gian này! À, mà anh mày sẽ không nói mình hẹn hò với cô nào đâu đấy, nhóc con ạ”.

“Không quan tâm.”

“Em chẳng thay đổi mấy hử.” Konan khịt mũi và nhấp một ngụm café. “Oa!”, anh ta cười mãn nguyện. “Ước gì thi thoảng cũng có được những ngày thanh bình như thế này. Nhưng dù ở một thị trấn nhỏ vẫn luôn có chuyện xảy ra. Cũng vì thế công việc của bọn anh lúc nào cũng nhộn nhịp, cả năm không nghỉ, thật sự vẫn là chuyện chẳng tốt lành gì.”

Konan tỏ ý giỡn và giơ hai tay lên trước, ra vẻ bất lực.

“Thế thì anh lại càng phải thôi lượn lờ quanh đây, không đúng sao?” Tôi hỏi, lúc đó mặt anh ta nhăn nhó.

“Sao em tàn nhẫn thế? Cảnh sát chúng anh cũng là con người mà. Đừng quá khắt khe chứ!” Konan ném cho tôi một cái nhìn chỉ trích. “Một hay hai tách đâu phải là gì đó quá nhiều chứ”. Rồi anh ta lại đưa tách café lên môi.

Tôi đâu có ý phàn nàn khi đặt ra câu hỏi ấy, chỉ hỏi vì thật lòng

nghĩ vậy thôi.

Giờ chuyện về mẹ của Tsukimori đã được giải quyết, Konan đâu còn lý do gì để gặp tôi nữa. Thành ra từ lúc tìm thấy mẹ cô ấy, chúng tôi vẫn chưa nói chuyện với nhau.

Tôi từng nói với anh ta rằng cafe ở Victoria rất ngon, nhưng ít có khả năng Konan tới đây hôm nay chứ không phải ngày nào khác chỉ để thưởng thức cafe.

Và kiểu như muốn khẳng định sự nghi ngờ của tôi, Konan chêm vào. “Ít phút nữa em rảnh, phải không? Dành cho anh chút thời gian nhé? Có muốn đến nhà hàng gần ga nói chuyện chút không? Anh đãi! Nhưng nhắc em trước, đây không phải hẹn hò đâu. Đừng hiểu sai ý anh!”

Giờ thì tôi đã hiểu. Konan đến đây sát giờ đóng cửa không hề là chuyện trùng hợp, anh ta có việc gì đó cần đến tôi.

Tôi gạt đầu: “Được thôi”.

Dù không biết anh ta muốn điều gì ở mình, tôi lại không thấy chán khi nói chuyện với anh chàng thám tử lạ đời này, và cũng chẳng có lý do gì để từ chối.

Sau khi xong việc, tôi đến điểm hẹn là một nhà hàng cạnh ga. Ngồi sẵn bên trong, Konan nhận ra tôi trước rồi vẫy tay gọi tôi lại.

Do là cuối tuần, ở đây khá đông khách khứa, đủ loại nam phụ lão ấu qua lại náo nhiệt.

Tôi đến ngồi đối diện với Konan, anh ta bèn đưa thực đơn cho tôi.

“Thích gì cứ chọn nhé.”

“Ừm, thế món đắt nhất trong này là được rồi.”

Rất hài lòng với câu trả lời của tôi, anh ta cười toét miệng “Anh thích cái tính cách vô tư của em đấy.”

“À mà anh tìm em có việc gì?” Tôi vừa hỏi vừa lật từng trang thực đơn.

“Anh đang muốn hỏi em vài chuyện về Youko-chan ấy mà.”

Như một điều không tránh khỏi, tôi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Konan.

“Đừng nhìn anh như thế! Anh mà ko có ý định cướp cô nàng từ

tay em đâu.”

“Quả thực em không hiểu ý anh.”

“Để anh hút một điếu đã,” anh ta nói rồi đưa điếu thuốc lên môi. Konan khéo léo châm điếu thuốc bằng một cái bật lửa có khắc tên quán bar nào đó.

“... Tại sao ư?”

Trong lòng tôi trỗi lên cảm giác ngờ vực.

“Hừm... em có phiền không nếu anh không thể cho em biết lý do chi tiết?”

“Nếu là yêu cầu cá nhân, có khi em sẽ trả lời anh đấy...”

Liệu ai trong nhà hàng này biết được anh ta là một thanh tra cảnh sát không nhỉ?

“À thì Youko-chan rất dễ thương nên anh không phủ nhận có chút ảnh hưởng từ thú vui cá nhân, nhưng cơ bản là liên quan đến công việc.”

“Ra là yêu cầu bảo mật nghiệp vụ à?”

“Gần như thế. Em biết đấy, người ở vị trí như anh phải rất cẩn thận. Thành ra đừng phiền nếu đôi lúc ngôn từ của anh có hơi mơ hồ.”

Konan nhìn tôi cười toét miệng.

Khi mỉm cười kiểu đó, ánh mắt anh ta trở nên sắc bén hơn thường lệ. Điều này hẳn ngay cả anh ta cũng không nhận ra.

Từ Konan phát ra một thứ khí chất áp đảo hoàn toàn trái ngược với nụ cười trên môi, khiến tôi phải rung mình. Đó hẳn là khí chất của những người luôn phải đối mặt với nguy hiểm.

Dù bề ngoài có thể nào, quả thật không thể nghi ngờ việc Konan là một sĩ quan cảnh sát.

“... Anh nghi ngờ Tsukimori à?”

Ngay khi tôi hỏi xong, anh ta nhíu mày và thở ra một hơi thật sâu.

“... Em hỏi thẳng thừng vậy sao? Sắc bén là một chuyện, nhưng nếu tính việc em có thêm một chút lớn mật nữa thì lại là một sự kết hợp đáng sợ đấy. Nonomiya có ý định gia nhập lực lượng cảnh sát không? Em sẽ là một thanh tra tốt đấy.”

“Em kém môn thể thao lắm, nhưng cũng cảm ơn đề xuất của anh.”

“Ừ ừ. Ít nhất cũng đừng trở thành tội phạm nhé! Nếu người như em theo phe họ thì cảnh sát chúng tôi sẽ gặp khó khăn lớn đấy.” Konan đưa và giơ tay ra hiệu cho cô hầu bàn. “Mau gọi gì đó đi”, anh ta hối thúc, thế là tôi chọn món đắt nhất trong thực đơn, bít tết Chaliapine.

Sau khi xác nhận thực đơn, cô hầu bàn đi khuất vào nhà bếp.

“Vào thẳng vấn đề luôn nhé. Anh cho rằng sự cố vừa rồi - có khả năng là một vụ giết người.” Konan lặng lặng nói như thể chuyện này không là gì to tát.

“... Không phải khi nãy anh nói phải giữ bí mật sao?”

“Vì lý do thể diện mà, em biết đấy. Nhiệm vụ của một cảnh sát thì anh đã là xong, còn giờ là việc riêng thôi”. Nhấn mạnh điều thuốc vào gạt tàn, Konan nói tiếp. “Thực ra ngay từ đầu anh đã định nói với em. Tuy biết Nonomiya chưa lâu nhưng anh hiểu rõ em là một chàng trai rất thông minh. Hẳn em cũng đã đoán ra rồi.”

“Anh đánh giá em cao lắm, đúng không?”

Konan cười nhẹ, trông khá thỏa mãn với cái nhìn hồ nghi của tôi.

“Đây không phải là chuyện tán gẫu đâu, anh rất nghiêm túc đấy. Dĩ nhiên cũng đúng khi cho rằng anh có động cơ riêng, nhưng thực ra anh muốn em đứng về phía anh.”

Sau khi nghe những từ như “động cơ”, tôi chợt nhớ tới lần đầu chúng tôi gặp nhau, chỉ vài ngày trước. “À, chỉ muốn nói chuyện nhanh thôi mà.” Lúc đó anh ta nói thế.

“Em biết không, trong quá trình điều tra anh cũng nắm được khá thông tin và đi đến kết luận rằng không ai thân thiết với Youko-chan ở thời điểm này hơn em cả. Vậy nên theo anh, nếu muốn hỏi về chuyện của cô bé, em là người thích hợp nhất.”

Quả thật tôi vẫn thấy chuyện này rất bí ẩn: tại sao Konan muốn bắt chuyện với tôi, tại sao anh ta lại cho tôi biết chi tiết về cuộc tìm kiếm?

Giờ tôi mới nhận ra Konan không chỉ quan tâm đến mẹ của Tsukimori. Ngay từ lần gặp đầu tiên, anh ta đã muốn có thông tin về Tsukimori từ tôi.

Nếu tôi đoán đúng thì ngay từ đầu Konan đã...

“Anh đã nghi ngờ Tsukimori là người giết mẹ mình ư, đúng không?” Tôi bình tĩnh hỏi.

Thay vì trả lời tôi, Konan nhấp một ngụm nước nữa.

Cô hầu bàn mang đến món bít tết tôi gọi. Khi tôi nhận lấy nó, Konan lại gọi thêm tách cafe khác.

Trong nhà hàng rộng rãi này có khá nhiều khách, nhưng chắc chắn chuyện chúng tôi đang nói đây là chuyện nguy hiểm nhất. Tôi cảm thấy bản thân có đôi chút hứng thú với sự khác lạ này.

Sau khi liếc nhìn để xác nhận cô hầu bàn đã đi khuất, Konan lại tiếp tục: “Trong ngành cảnh sát em phải xem xét mọi tình huống khả dĩ. Thành thử, nếu nói nghiêm túc thì khả năng đó đã được đưa vào vòng nghi vấn ngay từ đầu.”

Đó là một sự khẳng định, nhưng không mang tính chủ động, có lẽ do sự nhạy cảm của vấn đề.

Mà cũng không hẳn là phủ nhận.

Ngay lúc đó tờ công thức sát nhân vốn đã ngủ yên lại sống dậy trong đầu tôi.

Có khi nào cảnh sát đã biết về nó và bắt đầu nghi ngờ Tsukimori?

Tôi chợt nhận ra miệng mình khô đắng. Có vẻ như tôi đang căng thẳng.

“Rõ ràng là không ổn nếu đi so sánh, nhưng cafe ở chỗ em thuộc đẳng cấp khác hẳn.” Konan nói với vẻ mặt nhăn nhó sau khi nhấp một ngụm cafe.

Cánh cửa sổ ở khóe mắt tôi vẫn phản chiếu gương mặt chán nản của một nam sinh cấp ba. Rất may là tôi khá giỏi trò giả vờ vô cảm.

“... Động cơ của bạn ấy là gì?”

Nếu có ai đó nghi ngờ Tsukimori, động cơ chính là điểm khó nghĩ nhất.

Cô ấy chẳng có lý do gì để giết mẹ mình. Ít nhất tôi cũng không nghĩ ra được lý do nào như thế. Đó là một trong những điểm quan trọng khiến tôi đi đến kết luận Tsukimori vô tội.

Câu hỏi của tôi dựa trên tính tò mò về những gì cảnh sát nắm trong tay, nhưng Konan lại thành thật “Cũng chưa biết nữa. Quả là một bí ẩn, đúng không? Ý anh là cô bé không hề bất hòa với cha mẹ hay gì

cả... Đó là lý do anh cần em giúp, ừ, điểm mấu chốt chính là ở đó.”

Thoạt trông, có vẻ như Konan đúng là không có manh mối.

Vậy điều gì khiến anh ta nghi ngờ Tsukimori?

Hay họ đã biết về sự tồn tại của công thức sát nhân rồi? Hoặc họ đã thu thập được bằng chứng nào đó mà tôi không biết chẳng?

Konan ngoác miệng cười khi tôi bất thành linh im lặng: “Đừng quá băn khoăn về điều đó! Chỉ là một khả năng thôi. Công việc của anh thì em biết đấy, phải hiểu kỹ đến từng chi tiết nhỏ. Vậy nên đừng để bụng nhé!”

“Không sao đâu” Tôi mỉm cười để tự trấn an. “... Em chỉ thấy lạ là tại sao anh lại nghi ngờ Tsukimori khi cậu ấy vốn chẳng có động cơ nào.”

Giữ nguyên nụ cười đó, tôi thấm ướt cổ họng bằng một ít nước.

Vấn đề giờ nằm ở việc Konan biết rõ Tsukimori đến đâu.

Konan vẫn giữ nụ cười cố hữu và nói một cách tự tin: “Trong một thời gian ngắn lại mất đến hai thành viên trong gia đình, không thể nào điều đó là chuyện bình thường được, đúng không?”

Tôi điềm nhiên đáp lại, “Em hiểu.”

“Anh thấy rõ ràng có gì đó đáng ngờ trong vụ này. Thân là cảnh sát, anh chẳng thể làm ngơ mà không hành động. Nếu mọi thứ chỉ là sự trùng hợp bất hạnh, công việc của bọn anh chấm dứt ở đây. Nên, nói tóm lại là anh đang tìm cách xác định việc đó.”

Tôi lại gật đầu, “Em hiểu”.

Tôi phải ngạc nhiên, mà không, hoang mang thì chính xác hơn.

Mọi nghi ngờ của tôi về Tsukimori Youko cứ ngỡ đã bị xóa sạch. Thế nhưng trước những nghi ngờ của Konan, tôi lại thấy hoàn toàn hợp lý.

“...Anh đã đặt vấn đề này với Tsukimori chưa?”

“Dĩ nhiên,” Konan trả lời ngay tắp lự. “Nhưng tiết lộ điều này lại vi phạm nghiêm trọng chuyện bảo mật thông tin, anh không thể cho em biết nhiều hơn. Mà em có thể biết ngay nếu hỏi trực tiếp Youko còn gì. Dù gì đi nữa, đây cũng không phải chuyện lớn gì cho cam. Suy cho cùng, chẳng có gì để đưa cô bé vào diện tình nghi cả, ngoại trừ việc rất bất thường khi mất cả bố lẫn mẹ trong một quãng thời gian ngắn.”

Tuy tôi không hoàn toàn tin lời của Konan, nhưng tôi dám chắc cho đến lúc này phía cảnh sát vẫn chưa có thêm bằng chứng cụ thể.

“Thật đáng ngạc nhiên đấy. Em từng nghe rằng cảnh sát nước ta được nể phục trên toàn thế giới, hay là em nghe nhầm? Giới thông tin truyền thông sẽ không tha thứ cho việc đưa một nữ sinh trung học vô tội vào diện tình nghi đâu, dù anh có xin lỗi thế nào đi nữa.”

Quả thực điều này có phần hợp lý, nhưng vẫn còn xa mới có thể đảo ngược kết luận của tôi. Lý do được đưa ra quá yếu để có thể đặt Tsukimori vào diện tình nghi.

“Đừng nói thế chứ! Cảnh sát quả thật vẫn là viên chức, nên gần đây dư luận tạo sức ép lên bọn anh rất lớn như em nói. Bọn anh sẽ không làm rùm beng vụ này nếu không có bằng chứng chắc chắn.”

Bắt chước kiểu người Mỹ, Konan khoa trương nhún vai,.

“Thế sao anh không nói rõ ra thực sự anh muốn gì ở em nhỉ?”

“Ồ? Nhận ra rồi à? Không tệ đâu Nonomiya.”

Anh ta huýt sáo đầy thiện nghệ.

Tương tự, dù chưa quen Konan được bao lâu, tôi quá biết sự xảo quyệt của anh ta. Nhất định anh ta vẫn còn nhiều việc chưa nói ra.

Bất thành linh, Konan đưa người về phía trước, “Đó là lý do em nhập cuộc! Hãy hợp tác cùng anh.”

Tôi cố ý khịt mũi.

Thầm suy nghĩ kỹ lại đoạn đối thoại ban nãy, tôi đã dần nắm bắt được mục đích của anh ta.

“... Nếu một ai đó không phải cảnh sát quan sát Tsukimori thì chẳng vấn đề gì. Hơn nữa người đó càng thân thiết với Tsukimori càng tốt. Vì thế nên anh mới chọn em, đúng không?”

“Có vẻ như chúng ta có chung tiếng nói ở đây rồi”. Konan hài lòng nói rồi nhấc tách cafe lên “Mà em cũng thích công việc này, phải không?”

“Em chỉ không muốn rước phải phiền phức”. Rồi tôi chêm thêm “Và đừng có tự tiện quyết định em thích cái gì!”. Nhưng phải nói thật lòng, tôi khá là hứng thú.

“Giả vờ không ích gì đâu”. Konan cười tự tin.

Anh ta lập tức nhận ra tôi là người như thế nào. Bởi vì tôi tỏ ra hứng thú với tình hình điều tra ư? Hay vì tôi hứng thú với một thanh tra cảnh sát như anh ta? Nói thế nào đi nữa, dù lúc ấy không có ý định che giấu sự hiếu kỳ của mình, tôi vẫn phải khâm phục sự nhạy bén của anh ta.

“Đó gần như là lý do chính khiến anh chọn em.”

“Vậy cụ thể anh muốn em làm gì?”

Tôi vẫn giữ thế phòng bị, vì muốn đợi xem anh ta sẽ làm gì tiếp theo.

“Đừng lo! Cơ bản anh chỉ muốn em trả lời một số câu hỏi về Youko. Anh không định bắt em chạy loanh quanh và làm điều gì đó đâu. À, ăn đi kẻo nguội, cứ tự nhiên gọi tráng miệng nhé.”

Konan mỉm cười. Rõ ràng anh ta có tính toán gì đây mà.

Tôi không cảm thấy đói, nhưng vẫn đặt con dao lên miếng bít tết mà giờ hẳn đã lạnh.

“Phải nói thật rằng anh ở đây không phải vì công vụ. Em có thể coi đó là yêu cầu cá nhân. Thực sự thì anh là người duy nhất ở Sở nghi ngờ Youko.” Sau khi quan sát tôi ăn được một lúc, đột nhiên anh ta cất lời. “À, cũng chẳng ngạc nhiên mấy vì vụ tự tử trên chẳng có điểm gì đáng ngờ. Nếu cho rằng động lực của mẹ cô bé là vì mất chồng, bọn anh cũng có một số lời khai cho thấy bà ấy ở trạng thái trầm cảm nặng sau khi chồng mất”. Konan nở một nụ cười mỉa mai. “Nhưng điểm đáng lưu ý là thư tuyệt mệnh của bà ấy được đánh máy chứ chẳng phải viết tay. Thành ra rất có khả năng có ai đó cố tình làm thế để biến vụ việc thành một vụ tự sát bình thường. Nhưng bằng ấy vẫn chưa đủ để lật lại vụ này. Hãy nhớ có rất nhiều người tự sát mà không để lại gì. Điểm khác biệt duy nhất khiến cho Youko trở nên đáng nghi vì cô bé là con gái nạn nhân, chứ không phải những hành vi của em ấy tạo nên nghi vấn.”

Tôi ngay lập tức dừng nĩa, hai mắt nhìn thẳng vào Konan, “Thế càng khiến em không hiểu được tại sao anh nghi ngờ Tsukimori. Em sẽ không giúp anh cho đến khi có được một lời giải thích thỏa đáng.”

Từ khi biết được công thức sát nhân, lúc nào tôi cũng quan sát Tsukimori. Vậy tại sao anh ta, người chỉ mới biết Tsukimori đã biết nắm được điều mà tôi không thể biết? Anh ta tìm được dấu vết gì của

Tsukimori, mà tôi, người nắm giữ công thức sát nhân lại chẳng biết?

Dĩ nhiên nếu anh ta biết được về một khía cạnh của cô ấy mà tôi không biết, vị thế của tôi hẳn đã thay đổi.

Bởi vì, đó là điều tôi nhất định phải biết.

Bằng một thái độ trung lập, Konan trả lời: “Cứ gọi nó là trực giác cũng được.”

“Hả?”

Tôi không dám tin vào tai mình nữa. Chú ý thấy sự hoang mang của tôi, Konan vội vã thêm vào: “À, anh quá thành thật chẳng? Không, em thấy đấy, rất khó để giải thích điều này bằng lời! Có thể nói anh cảm nhận được có điều gì đó “không đúng” thôi.”

“Một cảm giác không ăn khớp ư...”. Tôi lẩm bẩm, bán tin bán nghi, nhưng những từ tiếp theo của anh ta hoàn toàn làm tôi ngạc nhiên.

“Ý anh là, Youko quá hoàn hảo, phải không?”

Tim tôi đập nhanh hơn.

Konan có cùng kiểu ấn tượng mà tôi từng có trước đây.

“Do tính chất công việc, anh đã trải nghiệm về những việc thế này vài lần rồi, để anh nói em nghe: Đối với những người có liên quan, đây thực sự là một cú sốc do mất cả cha lẫn mẹ khi cũng ở vào độ tuổi như em. Cả một bước ngoặt cuộc đời mà! Thực sự điều này... quá kinh khủng! Dù là tai nạn hay bất ngờ đi nữa, anh vẫn chưa thể tìm ra cách tiếp cận với những đứa trẻ rơi vào trường hợp này. Mất cả cha lẫn mẹ cùng một lúc khó khăn đến dường nào chứ?” Anh ta đột ngột đưa ra một câu hỏi nghiêm túc: “Còn cô bé thì sao? Anh thấy Youko-chan không hề giống một đứa trẻ mười bảy tuổi cô đơn vì phải chịu đựng một cú sốc lớn lao. Trong những lần nói chuyện với bọn anh, cô bé không hề mắc sai sót! Sự hoàn hảo đó không thể được giải thích bằng cách cô bé hiểu rõ tình thế bản thân hay làm ra vẻ trưởng thành. Em đồng ý chứ?”

--- Một sự hoàn hảo khiến người khác phải ngạt thở.

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy.

“Thậm chí anh từng nghĩ cô bé rồi sẽ ổn mà không cần đến cha mẹ. Thành ra bọn anh chẳng cần phải lo gì cả.”

Thao thao bất tuyệt một tràng dài chắc là khát rồi, Konan không

cầm tách cafe mà đưa tay lấy cốc nước kế bên rồi uống một hơi cạn sạch.

“Xin lỗi đã để em phải nghe một lý do vớ vẩn như vậy. Nhưng anh thực sự rất nghiêm túc. Ở lĩnh vực của anh không hiếm trường hợp chỉ một sai khác nhỏ có thể dẫn tới sự thật của vụ án.”

Nhìn Konan lúc này đầy vẻ tự tin.

“Suy nghĩ nhiều về chuyện như thế chẳng hay ho chút nào. Tin hay không thì tùy, nhưng những suy nghĩ đơn giản lắm khi lại tốt hơn. Nói cho dễ hiểu, những điều bất thường luôn xảy ra chung quanh những người bất thường. Như vậy há chẳng đơn giản ư?”

--- Tôi cũng bắt đầu nghĩ rằng từ “trực giác thám tử” của Konan diễn tả khá chính xác đấy.

Có vẻ như thấy tôi nãy giờ im lặng làm Konan tưởng tôi đang bực tức.

“Anh làm em bực ư? Ừ thì đúng là vậy. Suy cho cùng anh đang nhờ em giúp xác nhận sự nghi ngờ của anh, dù em rất thân với Youko. Giờ nghĩ lại mới thấy phải chăng yêu cầu em làm việc đó là quá vội vàng?” Anh ta vừa nói vừa cười “Đừng trở thành người như anh nhé!”

Không phải tôi bực mình, chỉ là tôi đang chìm sâu vào suy tưởng. Trong đầu tôi là vô số ý nghĩ, khiến tôi vô phương tìm ra kết luận thỏa đáng.

Rất nhiều khả năng Konan chưa biết gì về công thức sát nhân.

Đó là điều duy nhất tôi dám chắc vào lúc này. Đồng thời đây cũng là điểm quan trọng nhất.

Khi bình tâm trở lại, tôi thấy Konan đang chăm chăm nhìn mình.

“Sao em không thử nghĩ khác đi một chút? Chỉ cần nghĩ rằng em đang giúp chứng minh cô bé vô tội là được. Em không muốn anh nghi ngờ Youko, đúng không?”

Tôi buột miệng nói.

“Chắc chắn em không muốn thế.”

Những từ ngữ ấy phát ra từ tận đáy lòng. Người đã nghi ngờ Tsukimori Youko cho đến tận lúc này chính là tôi. Thành thử việc một ông cóm từ trên trời rơi xuống đặt nghi vấn về Youko lại đâm ra phản

tác dụng, kiểu như có một ai đó muốn trêu người trò chơi của bạn.

Hiển nhiên Konan coi câu trả lời của tôi là sự xác nhận. “Đúng thế”. Anh ta gật đầu hài lòng, “Này Em, cho anh cốc cafe nữa đi! Và thêm cốc nước nữa nhé!”

Anh ta uống sạch tách cafe vốn đã sắp cạn.

Thế là tôi nói chuyện với Konan thêm gần một tiếng, kể rõ cho anh ta về Tsukimori.

Tôi nói cho Konan tất cả mọi thứ tôi biết, lần này thêm cả việc cô ấy nổi tiếng ở trường cũng như năng nổ trong công việc và học tập. Dĩ nhiên tôi giữ bí mật những chuyện như lần thổ lộ trong thư viện, nhưng những chi tiết khác như tại sao cô ấy bắt đầu làm việc ở Victoria hay những gì xảy ra vào buổi tối mẹ Tsukimori mất tích. Tôi nói với anh ta theo cách tỉ mỉ nhất có thể.

Tôi đi đến kết luận rằng khó có thể giấu được Konan điều gì, vì thế tôi định sẽ khiến anh ta tin tưởng mình hơn bằng cách nói hết những gì mình có.

Cuối cùng Konan bảo tôi liên hệ với anh ta nếu tìm ra điều gì đó và nói rằng anh ta cũng sẽ liên lạc với tôi trong trường hợp cần giúp đỡ, rồi chúng tôi đường ai nấy đi.

Dĩ nhiên tôi không đề cập đến công thức sát nhân, dù không phải là tôi chưa từng xem xét đến khả năng sẽ nói cho anh ta biết.

Tôi đã hoàn toàn bị thuyết phục trước kỹ năng thám tử của Konan, tới mức không thể cho phép chính mình bị lừa bởi vẻ ngoài bảnh bao của anh ta nữa. Nếu tôi cho anh ta biết chứng cứ mấu chốt - công thức sát nhân - thì việc anh ta sẽ đến được mức độ sâu hơn của vấn đề là chuyện khả dĩ, điều mà tôi không thể nào đạt tới được.

Dù thế nào, sẽ không có phương án nào tốt hơn để thực hiện điều tôi mong muốn, “hiểu rõ mọi thứ về Tsukimori”, bằng kể cho Konan biết về công thức sát nhân. Thế nhưng tôi không đành lòng làm việc đó.

Vì công thức sát nhân vốn là của tôi.

Lần này tôi đã xác nhận được một điều. Đó là mấu chốt duy nhất, và đồng thời cũng là thu hoạch quan trọng nhất.

Dĩ nhiên - rốt cuộc thì công thức sát nhân vẫn còn nguyên sức hút

như ngày nào.

[Sự chân chừ]

Điều tôi chẳng thể lý giải được là trong cái nhìn của hầu hết học sinh lại không hề có sự thương hại, mà ngược lại còn tỏ ra ganh tị.

Ai cũng muốn chen đến bên cạnh Tsukimori Youko sau một thời gian dài vắng mặt giờ đã trở lại trường. Chỉ trong phút chốc bức tường người xung quanh cô ấy đã trở nên như một pháo đài.

“Youko-san có ổn không? Có mệt mỏi lắm không? Đừng ngại, có việc gì cần tớ giúp thì cứ nói nhé?”

“Cảm ơn Chizuru, chỉ cần thấy gương mặt dễ thương của cậu là mình đỡ hơn nhiều rồi. Lý ra mình nên đi học lại sớm hơn”. Tsukimori nở một nụ cười tươi rói và chạm nhẹ vào má Usami, trong khi Usami lo lắng nhìn cô ấy. Sau đó Tsukimori nhìn một lượt vào đám đông xung quanh. “Chân thành cảm ơn mọi người. Được các bạn quan tâm như vậy, mình hạnh phúc đến không nói nên lời. Thực sự mình rất vui khi có các bạn làm bạn cùng lớp.”

Tsukimori đặt hai tay lên ngực, vẫn giữ nụ cười ấm áp như ánh dương ấy trong khi khẽ nhắm mắt lại.

Cảm động trước cảm xúc sâu lắng của cô ấy, gương mặt của những học sinh xung quanh trở nên trang nghiêm và họ đều gật đầu đồng tình.

Tôi suýt nữa khịt mũi khi thấy trong đám đông có cả Kamogawa và đám bạn, phờ những bộ mặt chân thành vốn chẳng phù hợp với họ chút nào.

Lúc đầu có lẽ đám bạn cùng lớp muốn làm người an ủi Tsukimori, nhưng hóa ra mọi thứ đã diễn ra ngược lại. Nếu một ai đó chụp lại cảnh tượng này và nói rằng Tsukimori đang an ủi bạn học cùng lớp, hẳn là tôi sẽ tin ngay.

Nói cách khác, Tsukimori Youko vẫn sẽ vững vàng mà chẳng cần đến sự thương hại của mọi người.

Chỉ khi ở giữa đám đông như hiện thời, giá trị thực của cô ấy mới trở nên nổi bật.

Dù mọi người cùng tuổi, cùng mặc chung một bộ đồng phục, chỉ có sự tồn tại đặc biệt của cô ấy là điểm đặc biệt và nổi bật hơn cả, tựa

như ánh trăng chiếu rọi đêm đen: diễm lệ mà vẫn dịu dàng.

Chẳng cách nào vượt qua được pháo đài kiên cố vây quanh cô, tôi đành bị giáng xuống thành “Thường dân A”, chỉ có thể ngắm nàng công chúa xinh đẹp từ đằng xa.

Tuy nhiên, ánh mắt chúng tôi cứ gặp nhau.

Không thể phủ nhận rằng tôi biết rõ mình hiểu cái nhìn của Youko như một tín hiệu cầu cứu khỏi đám đông. Nhưng nếu tôi đoán sai hẳn sẽ rất ngốc, huống chi một kẻ không hề quan tâm đến tinh thần hiệp sĩ giống như tôi cũng chẳng đời nào tình nguyện làm một việc thừa hơi sức như thế. Thế là tôi chuồn êm khỏi lớp và hoàn thành xuất sắc vai “Thường dân A” bằng cách thần nhiên ngắm mây trời qua cửa sổ hành lang cho đến khi tiết sinh hoạt chủ nhiệm bắt đầu.

Ngay cả trong giờ ra chơi, tình thế vẫn không đổi.

Chẳng mất quá lâu để tôi nhận ra mình sẽ không được nói chuyện với cô ấy ở trường trong một thời gian, vậy nên tôi quyết định dành thời gian ra chơi ở hành lang yên lặng, tránh xa khỏi tiếng ồn.

Trước sự thúc thủ nhanh chóng của tôi, Tsukimori cũng có biện pháp đáp trả. Vì không thể nói chuyện trực tiếp với tôi, cô ấy viết các thông điệp của mình qua những mảnh giấy gấp tư và đưa chúng cho tôi vào giờ giải lao.

Để tránh sự chú ý của người khác, Tsukimori thực hiện việc chuyển thư mỗi khi chúng tôi đi ngang qua nhau mà chẳng hề nhìn tôi lấy một lần, lúc thì truyền sang tay, lúc lại nhét vào túi áo.

Cho đến lúc tan trường, tôi đã nhận cả thảy 5 tờ giấy.

Tôi xếp chúng theo thứ tự nhận được, bắt đầu từ tờ giấy đầu tiên từ giờ giải lao tiết một.

«Sao cậu không giúp mình?»

«Cậu biết rõ tình cảm của mình mà, phải không?»

«Lâu lắm rồi chúng ta chưa nói chuyện với nhau.»

«Mình sẽ ở thư viện vào giờ ăn trưa.»

«Quên mất, thì ra cậu là người lạnh lùng như thế.»

Chắc chắn cô ấy biết gửi tin nhắn cho tôi cũng được rồi. Dù tôi luôn ngó lơ chỗ khác, Tsukimori vẫn quyết chuyển những tờ giấy này, từ đó có thể thấy được sự hiểu thắng, hoặc có thể gọi là phần kiên trì

của cô ấy.

Nhân tiện, tôi đã tự giải lao bằng cách ngủ một giấc ngon lành trong giờ nghỉ trưa. Đàng nào thì đến lúc đi làm tôi cũng phải chạm trán cô nàng thôi.

Bên cạnh đó, vẫn còn một mảnh giấy Tsukimori chưa đưa, có thể đoán được theo cách thức cô ấy sử dụng. Thông điệp “sau khi tan học”. Đợi đến lúc đọc xong thông điệp đó rồi quyết định ứng phó ra sao cũng không muộn.

Đúng như dự kiến, Tsukimori thả một mảnh giấy xuống bàn tôi khi đi ngang qua, vui vẻ chào tạm biệt các bạn cùng lớp.

Một nụ cười thoáng hiện trên miệng tôi khi đọc được những dòng chữ viết vội ấy. Rốt cuộc cũng có một yêu cầu tôi không thể từ chối, vậy nên tôi nhét sách vở vào cặp và ra khỏi lớp.

“Hôm nay mệt quá, không muốn đi bộ đâu. Mình sẽ nhờ cậu chở đến quán cafe. Đổi lại mình sẽ tha thứ cho những chuyện cậu làm hôm nay”.

Được mọi người hoan nghênh không hẳn là chuyện dễ chịu. Chỉ đứng ngoài xem đã khiến tôi bức mình, vì vậy việc cô ấy cảm thấy rất mệt mỏi cũng dễ đoán.

Vì đã thỏa mãn với thành công khiến Tsukimori phải để lộ ra mặt yếu đuối của mình, dù chỉ là qua thư, tôi ít nhất cũng phải đáp ứng nguyện ước của công chúa và đèo cô ấy đi lần này.

Khi rời khỏi dãy phòng học mang theo những suy nghĩ đó, bỗng ánh mắt của tôi thấy hình ảnh một người đàn ông dong dỏng cao đứng ở cổng trường.

Anh ta thấy tôi ngay lập tức và ngoắc tay ra hiệu cho tôi tới chỗ anh ta trong khi vẫn ẩn mình dưới bóng râm của cánh cổng.

Tôi muốn vờ như không thấy, nhưng đây lại không phải kiểu người cho phép điều đó xảy ra. Anh ta đơn giản sẽ theo đuôi cho đến khi tóm được tôi mới thôi.

Tôi lấy điện thoại di động ra, viết vội một tin nhắn rồi gửi đi, báo với Tsukimori rằng không thể chở cô ấy đến quán cafe được.

Tôi không có ý định khiến Tsukimori liên lụy vào vụ này. Không phải vì mục đích anh hùng bảo vệ mỹ nhân cao cả, mà bởi vì tôi xem

đây là chuyện riêng tư.

Vài giây sau có ngay tin nhắn trả lời:

“Mình không quan tâm đến cậu nữa!”

Thật là nhanh đấy, nhiều chữ thế cơ mà! Tôi có thể hình dung được cảnh Tsukimori ấn từng nút trên điện thoại ở một tốc độ không thể tin nổi trong cơn giận mãnh liệt.

Dù có cảm thấy một chút bức tức khi nhìn lên bầu trời xanh, tôi buộc phải thừa nhận mình có lỗi và chịu thua. Suy cho cùng tôi đã trốn tránh cô ấy suốt cả ngày hôm nay còn gì.

Cũng không phải vì lý do đặc biệt nào.

Chỉ là tôi không muốn trở thành một phần của cái tập thể đó.

“A! Vào xe anh nhé, đừng ngoài này làm gì.”

Konan vẫn luôn tươi tỉnh như mọi lần.

“Lần này anh tìm em có chuyện gì?”

Vậy nên tôi cố ý đáp trả bằng giọng hậm hực.

“Có nhất thiết phải nói với em không?”

“Hửn chứ, vì em sắp phải đi làm rồi, nên sẽ buộc phải từ chối nếu chỉ là tán gẫu.”

“Ừ... thì, tất nhiên anh có thể nói luôn và ngay, nhưng đây là đề tài “nhạy cảm” không nên nói trước công trường. Vẫn muốn biết ư?” Konan cau mày nhấn mạnh, nhờ vậy tôi được nhận điểm phúc tắc mình trước những cái trợn mắt cực sốc của đám học sinh xung quanh.

“... Thôi được rồi, mau đi thôi.”

“Cảm ơn em đã đồng ý! Rất vui được làm việc với em, Nonomiya.”

Nhận thấy rằng đứng đây lâu rồi sẽ phát sinh ra những tin đồn không hay, tôi miễn cưỡng theo anh ta ra cổng.

Đỗ ở con hẻm gần trường là một chiếc xe thể thao màu đỏ sáng loáng, khá phù hợp với phong cách của Konan.

“Xe đẹp ha? Chẳng phải cái kiểu “tôi nhất định phải chọn Audi thay vì Porsche, Ferrari hay Alfa Romeo” rất có phong cách ư? Cứ tự nhiên nghĩ là lương cảnh sát của anh chỉ đủ để mua Audi, nhưng đừng nói ra nhé.”

“Thế thanh tra cảnh sát lại được quyền đỗ xe ngoài đường sao?”

Tôi không thể nhận biết các thương hiệu xe, nhưng ít nhất cũng dễ dàng nhận ra tám biển cấm đỗ xe ngay sát bên.

“Chẳng sao cả, anh là thanh tra mà. Nếu trong trường hợp bị phạt vì đậu xe trái phép, anh có thể tận dụng tốt vị trí của mình để che đậy điều đó.”

“Thế giới thật đã suy đồi lắm rồi.”

“Không biết ai đã khiến cho mọi thứ trở nên thế này nhỉ?”

“Tận sâu bên trong anh biết rõ mà.”

“Ồ, triết lý làm sao. Quá sâu sắc đối với anh, thôi lên xe lẹ đi.”

Cái vẻ mặt trơ khấc mỗi khi giả ngốc của Konan quả thật rất hợp với anh ta. Do bị buộc phải thừa nhận điều đó, tôi chẳng còn cách nào ngoài việc chào thua và ngồi vào chỗ.

“Vài ngày trước em đã giải thích cho anh chuyện xảy ra vào ngày mẹ Youko mất tích, có nhớ không? Hôm ở nhà hàng đấy.”

“Đúng rồi.”

Ngay lúc tôi ngồi xuống ghế khách, Konan tỏ vẻ nghiêm túc rồi bắt chuyện.

Sự quyết đoán toát ra từ anh ta tạo ra cảm giác không khí trong xe bị nén lại trong phút chốc, đuổi sạch mọi cảm xúc thanh bình ban nãy.

“Thật ra anh đã mở xẻ và xem xét lại vấn đề này nhiều lần rồi, nhưng có một số điểm vẫn chưa thể hiểu được.”

Konan cúi người xuống và chăm chú thuốc vừa lấy ra từ túi áo ngực.

“Cô bé nhận được cuộc điện thoại từ chỗ làm của mẹ. Nếu em hỏi thì anh sẽ nói thời gian gọi quá khớp. Em không nghĩ là Youko-chan muốn chắc rằng cô bé nhận được cuộc điện thoại khi đang ở cùng em ư?” Anh ta thở ra một ngụm khói ra ngoài cửa sổ. “Không thấy lạ khi điện thoại đổ chuông đúng lúc cô bé đang ngã vào lòng em sao?”

Ký ức về giao lộ đêm mưa hôm ấy - dưới chiếc dù nhiều màu - dấy lên trong tôi.

“Vậy làm thế nào bạn ấy khiến người ta gọi đến đúng ngay lúc đó?”

Không cần nói cũng biết sự trùng hợp thời gian đã khiến tôi chú ý.

Tuy nhiên tôi không biết làm cách nào để nhận được một cuộc gọi tiện lợi đến thế.

“Có thể cô bé đã để lại số của mình trong danh sách cuộc gọi nhớ của họ trước khi ôm lấy em, đại loại thế.”

Đó là một trường hợp khẩn cấp.

“Nếu cho rằng đó là chuyện gấp như thế, hẳn họ phải gọi cô bé vài lần trước đó trong khi bọn em đang làm việc rồi còn gì?”

Với trường dạy nấu ăn, việc một người trong những giáo viên của họ biến mất không thông báo và hoàn toàn không liên lạc được tại thời điểm đó, có thể hiểu tại sao họ sẵn sàng gọi vào bất kỳ số nào đã gọi nhớ, bất kể là số lạ.

“Tuy nhiên ta không thể biết cô bé có nhận được cuộc gọi hay không. Ngay cả khi ở chung một chỗ cũng chưa chắc đã nhận ra chi tiết đó.” Trên gương mặt Konan hiện ra một nụ cười, “Trừ khi hai đứa đang gần gũi, chẳng hạn như đang ôm nhau.”

Tôi nhớ lại những cảm xúc của mình đêm hôm đó, điện thoại rung truyền đến tôi thông qua ngực Tsukimori, vốn áp sát vào người tôi.

“... đúng vậy, lúc ấy điện thoại của cậu ấy... đúng là ở chế độ yên lặng.”

“Đó chính là điều anh muốn nói. Em đừng quên chúng ta đang đối phó với Youko-chan. Cũng có khả năng khi đó chẳng có cuộc gọi nào cả. Nói cách khác, tất cả là giả bộ thôi, cô bé đang đóng kịch đấy.”

“Đóng kịch ư?”

“Em đã bao giờ để ý đến chức năng hẹn giờ chưa?”

“Tất nhiên! Anh cứ coi em như là...” Tôi phản pháo, nhưng không thể tiếp tục vì chợt nhận ra ẩn ý của Konan.

Konan bèn tiếp tục: “Điện thoại không chỉ rung khi có cuộc gọi đến, mà dạo này chức năng hẹn giờ rất được ưa chuộng, nó sẽ rung cho đến khi chúng ta tự tay tắt đi.”

“Cậu ấy đã làm vậy thật sao?” Tôi thăm tự hỏi, trước hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu. Tuy nhiên nếu chỉ quan tâm đến luận điểm chuyện đó có khả thi hay không, câu trả lời đã quá rõ ràng.

“Anh vẫn không chắc bạn ấy là hung thủ, đúng không?”

Tôi không thể phủ nhận chuyện này. Tôi nghĩ là có khả năng cô ấy

đã làm điều đó.

“À, dĩ nhiên chúng ta không thể biết cô bé đã đóng kịch hay lúc đó đúng là có cuộc gọi đến. Chỉ là lời kể của em cho thấy chúng có khả năng xảy ra. Nhưng cũng chẳng quan trọng mấy. Cứ thoải mái quên đi. Mục đích thật sự của cô bé thực ra là khác hẳn.”

“Mục đích thật sự... của bạn ấy?”

Konan im lặng chờ tôi nói tiếp, hẳn anh ta đã đoán được tôi đang nghĩ gì.

Mục tiêu chính của Tsukimori tối hôm đó, buổi tối mà cô ấy giả vờ nhận được điện thoại, chính là...

“... Dụ em đến nhà ư?”

Konan gõ tay cái rắc, “Chính xác! Nếu mục đích thật sự của Youko-chan là dụ em đến nhà thì mọi việc đều trở nên hợp lý. Không ai lại để một cô gái có mẹ vừa mất tích ở nhà một mình được, ngay đến kẻ lãnh đạm như em cũng vậy. Và quả thật cuối cùng em đã tới nhà cô bé.”

Tôi xem xét lại tình huống vào đêm xảy ra sự kiện dưới góc nhìn của Konan.

- Cứ như thể những mảnh rời rạc giờ đang kết lại vào nhau với một tốc độ kinh khủng. Và cấu trúc mới này lại có hình dạng khác hẳn.

Trong khi dụi điều thuốc vào gạt tàn, Konan nói tiếp: “Anh nghĩ là em đã hiểu ra, cô bé đã giao nhiệm vụ phát hiện lá thư tuyệt mệnh cho em.”

Lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

Nếu anh ta đúng, toàn bộ sự việc xảy ra đêm đó hoàn toàn khớp với kịch bản được Tsukimori Youko dựng sẵn.

“Còn một điểm đáng nghi khác. Có nhớ điều đã xảy ra khi em đến nhà cô bé? Nếu anh nhớ không nhầm là đầu tiên Youko-chan lấy khăn tắm để em lau khô người”. Anh ta ngẩng đầu lên và nhìn tôi bằng một cái nhìn sắc bén, “điều đó thật bất thường, phải không?” Hành động đầu tiên bình thường không thể nào là “lấy khăn tắm” được, mà là “chạy đi tìm mẹ” mới phải!”

Do đã kết luận rằng Tsukimori Youko không giết ai cả, lẽ ra tôi phải bác bỏ mọi giả thiết Konan đưa ra dù nó có vững chắc thế nào đi nữa.

“Đúng là anh có lý. Tuy nhiên điểm thứ hai cũng chẳng sai, vì khi bước vào nhà em cũng cảm thấy rằng trong nhà không có ai cả. Em dám chắc rằng Tsukimori hẳn đã dự đoán được tình huống rõ ràng hơn em, một kẻ ngoài cuộc, người chỉ đến nhà bạn ấy lần thứ hai.”

Dù vậy, tôi đã bị ấn tượng bởi những lập luận của anh ta.

“Ý em là lúc đó Youko-chan không cần tìm kiếm cũng có thể biết được rằng mẹ mình không ở trong nhà?”

“Vâng”. Tôi gật đầu.

“Anh không nghĩ vậy.” Konan mở một nụ cười đắc thắng. “Anh là người lớn, đã trải nghiệm nhiều về thế giới, nên em biết đấy, anh không suy nghĩ một cách khẳng khái như em được.”

Với cách Konan suy diễn vấn đề dựa trên số lượng thông tin ít ỏi hiện có, anh ta xứng đáng là một thám tử. Konan quả thật là một người rất có năng lực. Một lần nữa anh ta khiến tôi nhận ra điều đó.

Thậm chí nó còn khiến tôi cảm thấy mất kiên nhẫn -

“Cứ cho rằng mẹ cô bé đã chết trước cả khi em đến, và Youko-chan biết rõ điều đó, nên đã không quá gắng sức tìm kiếm bà. Cũng có thể cho rằng hành động thiếu tự nhiên của cô bé xuất phát từ điểm đó, đồng ý chứ?”

“...Vậy thì?”

Giọng tôi cao lên một cách bất thường.

“Anh đang muốn nói điều gì?”

Bởi lẽ tôi hiểu rõ điều Konan muốn nói.

Khoảnh khắc tôi tránh ánh mắt anh ta - cánh tay người mẫu của anh ta vươn qua đầu tôi và tựa lên bệ cửa sổ.

“Khó lý giải đến thế sao? Vậy anh nói thẳng với em nhé...”

Một cái nhìn sắc bén hướng thẳng vào tôi khi anh ta rướn người về phía trước. Mùi khói thuốc xộc vào mũi tôi.

“Cô gái đó, Tsukimori Youko, đã giết chính mẹ ruột mình.”

Sau khi tuyên bố những lời như thế, cái nhìn của anh ta hướng về cửa kính trước.

Theo phản ứng của anh ta, tôi cũng dõi mắt về phía ấy. Phía trước là con hẻm hướng ra trục đường chính giờ đã nhuộm ánh tà dương.

Có thể thấy bóng các học sinh nối đuôi nhau rộn rã trở về nhà.

Có một người tách biệt hẳn khỏi số đông, đang lặng lẽ đứng ở đầu hẻm.

Bóng người đưa lưng về phía nắng chiều, phẳng phất lại dáng hình thon mảnh cùng mái tóc dài. Vì gương mặt đã bị khuất bóng, tôi không thể nhận ra đó là ai. Tuy nhiên, có thể hiểu rõ một nữ sinh cấp ba đang chăm chú nhìn chúng tôi.

Cô nàng không hề tới gần, cũng chẳng bước đi, chỉ nhìn về hướng chúng tôi. Bóng đen ấy tạo ra một sự hiện diện mạnh mẽ dù chỉ đứng ở đó.

Tôi chìm sâu hơn vào băng ghế và hỏi thúc, "... Đi khỏi đây thôi."

"Em chắc chứ?" Konan hỏi nhưng mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Vâng" Tôi trả lời, trong khi anh ta đáp lại bằng cách kéo dài "hừmmm."

Khoảnh khắc kế tiếp, Konan nhá động cơ rồi nhanh chóng tăng ga chạy ra khỏi con hẻm với một tốc độ chóng mặt. Chỉ phút chốc chúng tôi đã ra đến đường cái phía đối diện với nữ sinh đó.

Trong suốt quá trình, tôi không thể làm gì hơn ngoài việc nắm chặt tay.

Thoạt tiên Konan không nói gì, nhưng khi chúng tôi gặp đèn đỏ anh ta lại quay về với chủ đề cũ, như thể cho rằng tôi đang chờ đợi nó.

"Anh chắc không cần giải thích cho em là cô bé thỏa mãn tất cả những điều kiện để làm giả bức thư tuyệt mệnh của mẹ mình chứ?"

Tôi gật đầu, đây là phản ứng duy nhất của tôi lúc này. Tôi không biết mình sẽ nói gì khi mở miệng ra nữa.

"Cô bé rất thông minh, biết rằng tính xác thực của bằng chứng sẽ tăng nếu bức thư được bên thứ ba tìm thấy, và em chính là người được chọn. Quả thực kế hoạch của cô bé đã thành công khi em tìm thấy bức thư đó."

Tôi nghiêng chặt răng.

"Anh cũng nghĩ rằng vì ở cùng một nhà nên sẽ không quá khó để cô bé giết mẹ mình. Huống chi Youko-chan có muôn vàn cách thức để khiến bà ta ra ngoài! Những việc còn lại là đến công viên trên đồi và đẩy mẹ mình xuống."

Tôi nắm chặt tay đến mức đau rát.

“Chỉ là trò trẻ con với cô bé, đúng không?”

Đừng mạnh mẽ như thế! Anh không biết rõ bạn ấy như em đâu! -
Tôi cố kìm nén để không thét những lời đó vào mặt anh ta.

Điều mà tôi cảm nhận được lúc này không đơn thuần là sự mất kiên nhẫn nữa, mà là một cơn giận thực sự. Nghe một ai khác nói về cô ấy như thế khiến tôi khó chịu hết như khi vườn nhà mình bị kẻ lạ giẫm đạp.

Konan tấp xe vào lề và mỉm cười: “Đến nơi rồi.”

Tôi nhìn ra ngoài, thấy rằng anh ta đỗ xe trên đường chính, gần quán café.

Vì vậy tôi khẽ gật đầu, “Cảm ơn.”

Sau đó anh ta nở nụ cười hào nhoáng thường lệ và nhún vai như một người Mỹ.

“Xin lỗi vì làm em sững sốt. Nhưng thi thoảng anh cũng phải chứng minh cho em thấy anh là một cảnh sát, một thanh tra, nhỉ.” Miệng Konan mỉm cười nhưng ánh mắt thì không hề, “và anh không muốn tạo sự hiểu nhầm rằng em có thể giấu mọi chuyện với anh mãi đâu.” Konan nắm vai tôi kéo lại... “Anh sẽ rất cảm ơn nếu em sớm nhớ ra điều gì đó hữu ích, vì nếu thế thì chúng ta cũng không phải làm gì thô bạo...”

Tiếng thì thầm của anh ta khiến một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể tôi. Tôi đoán cảm giác bị dao kề cổ hằn cũng giống như thế.

Tôi không đáp lại mà quay đầu sang hướng khác, từ cửa kính xe phản chiếu lại hình ảnh của một người.

Đó là một nam sinh cấp ba không hề tạo ra cử động nào ngoài lúc nháy mắt. Tôi để ý thấy rằng bàn tay của nam sinh đó đặt trên túi áo ngực trái.

Có thể cảm thấy một cái chạm nhẹ thân thuộc trên đầu ngón tay.

- Công thức sát nhân.

Tôi nắm chặt tay một cách vô thức.

Đó là thứ tôi phải bảo vệ bằng mọi giá.

Bởi vì công thức sát nhân chính là điểm duy nhất khiến tôi trên cơ

Konan, và là con át chủ bài của tôi với Tsukimori Youko.

Khi đang dọn quán cafe trước giờ đóng cửa, bất thành lình một bóng đen phủ lên hướng tôi đang lau dọn. Tôi nhìn lên và thấy chủ nhân của cái bóng đang đứng khoanh tay.

“Hai đứa cãi nhau hay sao vậy?” Chị Mirai hỏi, nhú mày nhìn tôi.

“Cãi nhau ư? Với ai kia?”

Không phải tôi giả ngây, mà thực sự không biết.

“Cậu bị ngốc hả? Dĩ nhiên là cậu với Youko rồi, còn ai khác nữa?”

“Tôi không nghĩ mình ngốc đâu... nhưng điều gì khiến chị nghĩ vậy?”

“Chỉ cần nhìn hai đứa cũng quá đủ để đoán ra! Dạo gần đây hai đứa không hề nói chuyện với nhau, đúng không nào?”

Đứng tựa vào chiếc ghế, tôi suy nghĩ một lúc.

“...Không có sao?”

Tôi chẳng nhớ gì về công việc hôm nay cả.

“Chẳng làm tôi ngạc nhiên đâu. Hôm nay cậu cứ như ở đâu đâu ấy.”

Nhờ chị Mirai đề cập đến, tôi buộc phải thừa nhận rằng tâm tư của tôi đang ở đâu đó “xa lắc”, dĩ nhiên là vì Konan. Trong suốt thời gian làm việc, tôi luôn nghĩ cách làm thế nào để vượt qua anh ta.

Càng nghĩ tôi càng bị buộc phải thừa nhận rằng mình không có cửa thắng được anh ta.

“Thôi thì dẹp chuyện này sang bên vì trước giờ lúc nào cậu chả vậy...”

“Phản đối!”

“Bác bỏ!”

Chị ta chẳng có tí đồng cảm nào cả.

“Để chị nói tiếp, lần này Youko cũng lạ lắm. Kiểu như nó chủ động tránh đề cập đến cậu trước mặt tôi,” chị ta vừa nói vừa hát hăm. “Thế cậu đã làm gì con bé?” “Nào, cố mà giải thích đi. Ít nhất lần này tôi sẽ nghe cậu.”

Chị ta vẫn cứ ngoan cố với suy nghĩ của mình như thường lệ.

“Bộ chị chẳng thể nghĩ ra được khả năng tôi là nạn nhân sao?”

“Không biết. Tôi luôn ở bên Youko dù thế nào đi nữa.”

“Thế giới thật là vô lý!”

“Ồ, giờ cậu mới để ý sao?” Mirai-san trả lời câu than thở của tôi đầy kiêu ngạo “Thế giới vốn vô lý và bất công dù cậu có đi đâu đi nữa; nếu không xã hội chẳng phải phân chia giai cấp làm gì. Vậy tại sao phải đóng vai thánh nhân khi thế giới ngay từ khi thiết lập đã chẳng ra làm sao cả? Tôi chỉ sống với những quy tắc của chính mình.”

Nếu bạn muốn lấy ví dụ điển hình cho cụm từ “mục hạ vô nhân”, hẳn phải là người phụ nữ đang đứng trước mặt tôi đây.

“Cách sống của tôi rất đơn giản, phải không nào?”

Ừ thì đúng là nó đơn giản thật.

Luật của chị ta chỉ có một: Dù người khác nói thế nào đi nữa vẫn giữ nguyên quan điểm của mình. Không hơn, không kém.

Nhưng tôi không thể hình dung để giữ vững được cái “không hơn không kém” đó sẽ khó đến mức nào. Đó là điều không phải ai cũng làm được. Không phải ai cũng mạnh mẽ như chị ta.

Nhưng Mirai-san sẽ vẫn tiếp tục chơi guitar mà không hề bận tâm đến những tiếng ồn từ thế giới xung quanh làm loạn buổi hòa nhạc của mình.

Thường những người như chị ta hay bị gán cái mác chuyên gây rắc rối, nhiều sự hay thậm chí ghét họ. Tôi đồng ý rằng tất cả đều có lý do của nó.

“... Phải. Đơn giản đến mức đáng ghen tị.”

Điều càng làm tôi chán hơn chính là việc tôi quá hiểu bà chị này.

Tôi không khỏi thấy tức cười khi hình dung cảnh con người càn rỡ này một tay cầm mic, tay còn lại thì giơ ngón giữa với tất cả mọi người. Là một trong số những fan của chị ta, thôi thì tôi nghĩ rằng, “Thêm một hay hai người như thế cũng đâu ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới.”

“Được rồi, giờ cậu liệu mà xin lỗi đi.”

“Vớ vẩn chị ạ?” Tôi giả ngây. Mirai-san cười trừ.

“Đồ ngốc, xin lỗi tôi thì ích gì? Cậu nên xin lỗi cô công chúa đang

liếc trộm chúng ta từ phía kia kìa!” “Hoàng hậu” nói oang oang.

Tôi quay người và phát hiện Tsukimori đứng ở quầy thu ngân, vốn dĩ lúc đầu chẳng có ai. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau.

“Thần vừa nghe được rằng công chúa điện hạ cần một lời xin lỗi, phải vậy không ạ?” Tôi hỏi bằng một giọng trang trọng, lúc đó Tsukimori cúi mặt nhìn xuống lòng bàn tay mình.

“Tại sao mình lại cần một lời xin lỗi? Chúng ta vốn dĩ đâu có gì mâu thuẫn, phải không?” Cô nàng trả lời trong khi đang xếp dỡ biên lai.

“Có thật là công chúa muốn xin lỗi không vậy?”

“Nhìn đi, chẳng phải cái nhìn ấy trông như kiêu con bé không giận cậu thì sao được? Không có gì thể hiện rõ ràng hơn thế nữa đâu! Nào, làm đi, tôi đã cất công làm trung gian hòa giải thì hai đứa hãy chấp lấy cơ hội này và nói xin lỗi ngay”.

“Chị Mirai đừng lo. Em hoàn toàn không có giận cậu ấy. Nhưng cho dù chúng em có đang cãi nhau và nếu em muốn nhận được lời xin lỗi từ Nonomiya đây thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nếu cậu ấy không hề cảm thấy mình có lỗi,” Tsukimori nói liền một mạch.

“Đừng lo?”, “Hoàn toàn không có giận?” Tôi cảm thấy bực mình trước những lời bóng gió của Tsukimori, “Nếu cô ấy muốn nói gì đó thì nói thẳng đi chứ, chị có đồng ý không Mirai-san?”

“Chị thấy chưa chị Mirai. Không thể cho rằng chúng em đang cãi nhau nếu Nonomiya còn chẳng hề biết cậu ấy đã làm gì.”

“Tôi sẽ không xin lỗi đâu Mirai-san! Cô ấy tự dưng bực mình đấy chứ.”

“Chị Mirai à, đừng bận tâm đến kẻ đầu đất ấy nữa.”

Bất thành linh Mirai vò đầu bứt tai và...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!

... Gào thật to.

“Im đi! Im hết đi! Mấy đứa làm tôi đau đầu quá!”

Anh chủ quán và Saruwatari-san khe khẽ nhô đầu ra nhìn từ phòng nhân viên để xem chuyện gì đã xảy ra.

“Chuyện này! Thực sự! Đau đầu! Lắm!”

Mirai-san vòng tay qua đầu và cứ thế kẹp cổ tôi. Cái cảm giác mềm mềm êm dịu chạm vào má khiến tôi nhận ra hóa ra chị ta cũng có chỗ nữ tính đấy chứ.

Chị ta phớt lờ những lời phàn nàn của tôi và nhanh chóng chạy tới quầy tiếp tân và hét lên: “Lại đây!”

Sau khi đến đó, chị ta sử dụng bàn tay còn lại chụp cổ Tsukimori theo cách tương tự.

Cả hai chúng tôi cùng bị chị Mirai khống chế nên buộc phải đối mặt với nhau ở một khoảng cách gần dù có muốn hay không.

Hiển nhiên tôi ít muốn thấy mặt Tsukimori nhất, nhưng buồn thay cỡ ngực khiêm tốn của Mirai-san hoàn toàn tương phản với tính cách của chị ta nên không thể chắn hết tầm nhìn của tôi được.

Cũng phải bổ sung thêm là chị ta sẽ chẳng bao giờ nghe tôi tiết lộ điều đó. Không bao giờ.

“Hai đứa biết đấy! Tôi vốn chẳng dư dả kiên nhẫn đâu! Không thể chịu đựng được nữa! Quên công việc còn lại đi, và ra khỏi đây ngay!”

Chị ta hét vào mặt chúng tôi, nói đi nói lại về tính khí nóng nảy của mình mà cả quán ai cũng biết rõ.

“Nonomiya! Cậu phải xin lỗi Youko! Còn Youko hãy tha lỗi cho cậu ta khi cậu ta xin lỗi đi!” Chị ta vừa nói vừa nhú mào, “Tôi không quan tâm lý do tại sao hai đứa cãi nhau, nhưng phải chắc là hai đứa đã làm hòa với nhau trên đường đến nhà ga đấy! Rồi mai đi làm như thường lệ! Hiểu chưa? Đây là lệnh!”

Không hẹn mà gặp, tôi và Tsukimori nhìn nhau, rồi đồng thanh cất tiếng thở dài.

“Này, mấy đứa không trả lời à?”

Đối mặt với uy quyền tuyệt đối đang ập xuống đầu, chúng tôi lại nhìn nhau và không còn cách nào khác miễn cưỡng gật đầu “... dạ hiểu.”

Trơ trọi dưới ánh sáng trắng từ ngọn đèn đường, chúng tôi cùng yên lặng bước đi trên hành lang hẹp dẫn ra ga.

Khi bước ra đường chính, tầm nhìn của chúng tôi bị choáng ngợp bởi ánh đèn neon. Số người qua lại như tăng lên theo ánh đèn phố thị, và âm thanh ồn ã cũng vậy. Ánh sáng từ một chiếc xe hơi chạy

ngang qua nhuộm vàng chúng tôi. Phía xa có tiếng còi báo động kêu vang, trong khi đâu đó vang lên tiếng chó sủa như muốn đọ sức với tiếng ồn đó. Còn chúng tôi hoàn toàn yên lặng.

Có lẽ Tsukimori không chịu được bầu không khí đè nén này nữa, cô nàng đột ngột dừng lại.

“Dạo này cậu lạ lắm”. Tsukimori thì thầm, đi thẳng vào vấn đề, “Có chuyện gì làm cậu bận tâm sao?”

“Trông tớ như thế thật à?” Tôi hỏi lại.

Cô ấy khẽ nghiêng khuôn mặt thanh tú, rồi hỏi: “Có phải liên quan đến anh Konan chẳng?”

Tôi không nhớ có đề cập đến Konan với cô ấy.

“Nghe nói là khi mình vắng mặt anh ta đến quán cafe.”

- Nhưng tôi đoán được rằng hẳn cô ấy đã biết được vài điều.

“Chị Mirai nói hai người hợp nhau lắm, như một cặp ấy.”

Mirai nói cái quái gì với cô ấy vậy nhỉ? Mà làm như tôi quan tâm ấy.

“Đó không phải chuyện của cậu,” tôi nói thẳng và lảng tránh cái nhìn của cô ấy.

Thật sự tôi không muốn nói về Konan với Tsukimori.

“Nhưng có mà!”

Tôi muốn dứt điểm mọi chuyện với Konan mà không để cô nàng can thiệp vào.

“Tớ đã bảo là không.”

Dĩ nhiên tôi hiểu là cô ấy không thể nào biết được chuyện tôi không muốn đưa cô ấy vào vụ này.

“Mình không thể phớt lờ đi được!” Ánh mắt của cô ấy lúc này trở nên nghiêm nghị, “Không có chuyện gì về cậu mà không quan trọng với mình cả.”

Trong đôi mắt mở to trong sáng của Tsukimori, hình ảnh của tôi là một gương mặt vô cùng lãnh đạm.

Thôi đi! Đừng nhìn tớ với ánh mắt ấy.

Trong khi tôi không hề có quyền than phiền việc cô ấy cố khai thác chủ đề tôi muốn lảng tránh - chính tôi là người muốn che giấu cảm

xúc thật của mình - tôi đã để nổi bức tức xâm chiếm và tăng tốc.

“Tớ ghét loại con gái ngoan cố!”

Nếu chỉ là giả vờ thì còn có thể tha thứ được, nhưng thật không may đây đơn giản là tôi không thể che giấu được nổi bức tức của mình.

Hệ quả là dạo gần đây tâm trạng tôi nặng nề hơn. Tôi bức vì không tiến thêm được bước nào trong chuyện với Konan. Bị áp lực bởi không thể tìm ra cách nào để vượt qua tình thế bế tắc này, tôi thường xuyên cảm thấy bất an, cứ e sợ rằng rồi anh ta sẽ tìm ra công thức giết người.

Và trên tất cả, tôi cảm thấy mình kém hơn cô ấy.

Bất thành linh Tsukimori kéo tay tôi từ đằng sau, “Lại đây một chút”. Cô ấy kéo tôi đến một băng ghế cũ gần trạm xe bus và buộc tôi ngồi xuống. Sau đó tất tả chạy đến một chiếc máy bán nước tự động gần đó rồi mau mắn trở lại với hai lon nước trên tay.

Cô nàng mỉm cười: “Cậu thích ‘thứ này’, đúng không?”

Tsukimori chìa lon nước cam lạnh ướt về phía tôi. Tôi bị bất ngờ đến mức hoàn toàn quên mất tâm trạng bức bối vừa nãy.

... Thật không thể xem thường Tsukimori Youko. Có lẽ cô ấy đã để ý rất kỹ những lần chúng tôi nói chuyện với nhau ở lớp.

“Nếu chúng ta lại tiếp tục cãi nhau dù chị Mirai đã muốn chúng ta làm hòa thì mai làm sao nhìn mặt chị ấy đây?”

Tôi nhận lon nước từ tay cô ấy, mở nắp và uống một ngụm dài thứ nước màu cam mát lạnh.

“Có thể xem là may mắn vì có một người quan tâm đến chúng ta như chị ấy. Cậu đồng ý không?”

Vị chua nhưng sảng khoái của nước cam làm cơn giận trong tôi hạ hỏa.

“... Đúng như cậu nói. Tớ xin lỗi.”

Tsukimori ngồi xuống bên cạnh tôi. “Không, hãy thứ lỗi cho mình.”. Mái tóc mai của cô nàng khẽ đung đưa theo gió, “Mình chỉ muốn thử giận dỗi một lần xem sao thôi,” cô ấy cười khúc khích, mắt vẫn hướng xuống, “Vì gần đây cậu cứ lạnh lẽo với mình.”

Cô ấy áp mặt lại gần tôi với ánh mắt trách cứ.

“Thi thoảng đến nhà mình chơi nhé. Mình hứa sẽ không làm những điều cậu không thích nữa đâu, được chứ?” Cô ấy nói nửa đùa nửa thật và mỉm cười, nhưng tôi không thể không nhận ra vẻ cô đơn thoáng qua trên gương mặt Tsukimori. Và tôi nhận ra giờ cô ấy chỉ còn một mình.

Nhà Tsukimori rất rộng, và càng rộng hơn khi chẳng có ai cùng sống trong ngôi nhà đó. Vô số nỗi lo chợt thoáng qua đầu tôi.

“... Nhưng gần đây cậu cũng có quá nhiều việc để lo rồi.”

Thật lòng mà nói, Konan đã chiếm trọn tâm trí tôi đến mức tôi không còn thời gian đâu để lo cho Tsukimori, nhưng tôi cảm thấy hơi có lỗi khi thấy cô ấy cô đơn như vậy.

“À, và bởi vì có một người nào đó không những chẳng muốn giúp mình, mà lại còn hoàn toàn phớt lờ nữa chứ, giờ mình chẳng có gì vui ở trường nữa.”

“Ờ thì khó cho cậu thật.”

“Mình chắc chắn là cậu không đùa mà thật lòng nói thế...” Tsukimori nhún vai đầy kiêu cách và khẽ thở dài.

Hẳn nhiên tôi ưu tiên việc đối phó với Konan hơn quan tâm đến Tsukimori.

“Dù thế nào đi nữa, tớ sẽ cố bình thường ở quán cafe, nên hãy nói tốt với Mirai-san một chút nhé.” Tôi kết thúc cuộc nói chuyện và đứng dậy.

“- Konan-san và cậu cứ như hai anh em cách tuổi ấy,” Tsukimori làm bầm, “Có lẽ chính vì thế, cộng thêm việc cả hai đều là đàn ông khiến mình thấy như bị bỏ rơi. Mình không thích như vậy đâu.”

Tôi ngồi lại xuống ghế và nhìn vào một bên mặt vốn đang trầm tư của cô nàng.

“... Konan và tớ như hai anh em, cậu cho là thế ư? Chẳng phải cậu từng so sánh tớ với chị Mirai như vậy rồi sao?”

“Ừ, đúng thế. Giờ cậu nhắc mình mới nhớ cả ba người đều gần như nhau. Dĩ nhiên mình không nói về ngoại hình đâu, cậu hiểu chứ?”

“Nghĩa là thế nào?”

Tôi rất có hứng thú với hình ảnh của mình trong mắt cô ấy.

“Để mình nghĩ xem... Không biết biểu đạt thế này có đúng không

nữa, nhưng cả ba người na ná nhau về “phong cách sống”.

“... Phong cách sống ư?”

“Cho mình xin lỗi vì không thể nói rõ hơn.”

“Không, tớ nghĩ là tớ hiểu ý cậu.”

“Phong cách sống” là một định nghĩa khá rộng, nhưng nếu diễn giải theo kiểu “giá trị sống” thì tôi buộc phải thừa nhận mình không khác gì nhiều với hai người kia. Tôi đồng điệu với họ trên nhiều khía cạnh.

Quan điểm của Tsukimori rất thú vị, vì thế tôi muốn hỏi nhiều hơn. Đặc biệt là về Konan.

“Nói tớ nghe xem cậu nghĩ thế nào về Konan? Anh ta rất kỳ quặc, đúng không?”

Tsukimori tay chống cằm và thở dài đầy ngụ ý, “Hắn thế!”

“Trông cậu không thuyết phục cho lắm,” Tôi bật lại.

“Mình không thích anh ta. Mình không cảm thấy thoải mái khi anh ta ở bên cạnh vì luôn phải đề phòng việc anh ta lúc nào cũng đọc tính cách người khác. Nên ở cạnh anh ta lâu sẽ khiến mình mệt mỏi. Mình không chắc liệu các thám tử có như vậy không?”

Cô ấy rút vai lại cứ như đang bị một cơn ớn lạnh tấn công.

Tôi chẳng mấy khi thấy Tsukimori như vậy. Nhưng nếu là Konan hẳn ai cũng phải như vậy thôi. Anh ta không phải người thường.

“Ngược lại mình muốn ở bên cậu từng phút từng giây. Mình chẳng biết thế là sao cả?”

Cô ấy nghiêng đầu và trộm nhìn tôi như một con quỷ nhỏ.

“Đừng hỏi tớ,” Tôi tránh ánh mắt của Tsukimori sau khi nhìn cô nàng một thoáng. “Tớ không biết các thám tử khác thế nào, nhưng dám chắc anh ta thuộc dạng đặc biệt. Anh ta lúc nào cũng dắt mũi tớ. Tớ hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta.”

Đúng. Tôi đã hết cách rồi. Có khi anh ta là một đấu thủ quá sức tôi ngay từ đầu.

“Nhưng là một người phản ánh anh ta hẳn cậu hiểu được Konan tốt hơn mình chứ?” Tsukimori nói, “Phải không?” Miệng cô ấy nở một nụ cười như ánh trăng khuyết.

Khiến tim tôi loạn nhịp.

“Sao cậu không nghĩ là anh ta quan tâm đến cậu nhiều hơn mức cần thiết vì anh ta thích cậu? Cũng là lẽ thường khi có suy nghĩ đặc biệt về một người dường như có thể hiểu được mình,” Tsukimori nói thêm.

Tim tôi phản ứng rất mạnh với mỗi từ của cô ấy.

“Không thể đâu. Tôi hoàn toàn chẳng biết anh ta nghĩ gì nữa.”

“Đúng rồi. Có đôi khi mình cũng chẳng thể hiểu Nonomiya đang nghĩ gì nữa này,” cô nàng cười rúc rích, mái tóc đen đưa qua lại.

Trong đầu tôi như ẩn một làn sương trắng - dấu vết như đang ở thật gần mà tôi lại không cảm nhận được nó.

“Ý cậu là sao? Tôi chịu không hiểu được những gì cậu muốn nói.”

Nhưng tôi tin rằng dấu vết ở đâu đó phía trước.

“Ừm, mình nói rồi đấy, hai người phản ảnh lẫn nhau.”

Tsukimori ra vẻ huyền bí, trên miệng nở một nụ cười như đang đùa giỡn, còn khịt mũi nữa chứ.

“Không, điều đó cậu vừa nói rồi còn gì.”

Khi tôi bực dọc nhìn Tsukimori thì cô nàng lại khẽ rụt nhẹ người rồi cuối cùng cũng mở miệng.

Tâm trí tôi sáng ra ngay khi nghe được những lời cô ấy nói.

“Nếu cậu muốn biết anh ta nghĩ gì, hãy nghĩ rằng nếu cậu là anh ta cậu sẽ làm gì!”

Vì hai người phản ảnh lẫn nhau nên hẳn cách suy nghĩ cũng vậy - Cô ấy cười thêm vào.

Không đợi đến khi cô ấy nói hết câu, tôi bắt đầu suy nghĩ.

Tôi mô phỏng hành động của Konan trong suy nghĩ của mình. Tôi sẽ làm gì? Tôi muốn làm gì? Ý tưởng cứ tràn vào tâm trí tôi không dứt...

“... Xin lỗi, có việc tớ cần phải làm ngay,” Tôi nói vội rồi ấn vào tay Tsukimori 120 Yen và chạy ngay về nhà. Tôi chạy xộc qua khu phố đêm bất chấp tiếng gọi của cô nàng với theo sau lưng.

Tôi chỉ muốn một mình. Tôi muốn được ở một mình để tập trung suy nghĩ.

Tôi vẫn chưa thể tìm được câu trả lời rõ ràng để có thể dứt điểm

với Konan - giờ tôi sẽ nghĩ về điều đó - nhưng tôi có cảm giác mình đang đi đúng hướng.

Vấn đề này không nhất thiết phải kết thúc với một kết quả rõ ràng. Và sự thật đằng sau vụ án này cũng chẳng quan trọng. Đó là hai thứ tôi dám chắc.

Tại sao ư? - Vì tôi nghĩ thế.

[Tạm biệt]

Cứ cách vài phút lại có đoàn tàu chạy qua cầu. Mỗi lần như thế, thanh ray trắng tôi đang ngồi bắt đầu rung bần bật và một âm thanh điếc tai vang vọng khắp đường hầm.

Tôi đang ở phía dưới đoạn đường ray hẻo lánh vắt ngang qua khu dân cư cạnh trường. Đã chủ đích chọn địa điểm nơi ban ngày ít có ai đi qua, tôi đợi đến giờ hẹn.

Tôi không muốn bị bất cứ ai khác quấy rầy.

Phía dưới đường ray, nơi ánh mặt trời không chiếu tới, màu xám của bê tông lại càng trông u ám và vô cảm hơn bình thường. Tôi lạnh run mặc dù chỉ mới buổi chiều.

Có lẽ nhờ bê tông cách âm nên tiếng động của mọi thứ xung quanh nghe như ở rất xa. Khi lặng yên nín thở, tôi cứ có cảm giác mình bị cô lập ở một nơi không người.

Đó hẳn là lý do tại sao tôi không phát hiện ra cho đến khi anh ta đến gần.

Ở nơi phân cách giữa ánh sáng và bóng tối, một người đàn ông ăn bận chải chuốt cười rất tươi, với điều thuốc trên môi.

“Chà! Thật bất ngờ khi em gọi anh đấy. Chuyện gì thế?”

Giọng anh ta vang vọng khắp bức tường bê tông xung quanh chúng tôi.

“Ồ, hay em đã nhớ lại vài chi tiết đắt giá nào đó liên quan đến Youko-chan?”

Anh ta ném điều thuốc đi, nó bay theo một quỹ đạo parabol trước khi chạm đất.

“Nhưng này,” Anh ta bắt đầu nói trong khi lấy tay bẻ cổ, “em chọn chỗ vắng vẻ quá nhỉ. Bộ muốn đánh tay đôi với anh hay sao vậy?”. Nói rồi, Konan dụi điều thuốc bằng gót giày nâu của mình.

“Yếu đuối như em thì làm sao dám đánh tay đôi với anh chứ.” Tôi lắc đầu. “Nhưng đúng là em muốn dứt điểm mọi chuyện với anh.”

Tôi đứng dậy và nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt mình.

“Kết thúc chuyện này thôi.” Tôi mỉm cười.

“Câu đó của anh mà!” Anh ta chỉ nhìn bằng nửa con mắt rồi mỉm cười thật tươi. “Do em là người thách đấu, cho em mở màn trước đây.”

Konan khoanh tay và đứng dựa vào tường.

“Dù đây không hẳn là lập trường gì, nhưng em bắt đầu bằng một câu hỏi được chứ?”

“Ồ, được, cứ tự nhiên. Cứ hỏi càng nhiều càng tốt, không cần phải ngại đâu.” Anh ta dễ dãi gật đầu.

“Tại sao anh lại trở thành thanh tra?”

Khoảnh khắc tiếp sau đó, Konan nheo mắt lại đầy vẻ thích thú trong khi lấy tay xoa cằm.

“Nói thế này có phần thô lỗ, nhưng em không nghĩ anh là kiểu người hành động vì công lý.”

“Oa, thô lỗ thật đấy chứ. Thực ra, anh từng nghĩ sẽ trả lời câu hỏi đó theo kiểu “Để bảo vệ sự công bình của xã hội!” với một nụ cười thật cool.”

Konan cười khô khốc khi thấy gương mặt đực ra như ngỗng của tôi.

“Trở thành một thanh tra chính là lý do anh tồn tại!” Bất thành linh, anh ta trở nên nghiêm trang, “Anh đã chọn một công việc phải túc trực quanh năm suốt tháng, và có thể mất mạng chỉ vì một sai lầm nhỏ nhất. Hơn nữa làm cảnh sát cũng là một dạng công chức, lương bổng rất thấp, lại còn bị người ta chỉ trích, gọi là những kẻ ăn bám tiền thuế của dân. Vậy tại sao anh chọn một công việc không đáng sức như thế? Tất nhiên, đó là để thấy được đủ mọi loại người và mối quan hệ của họ trong tất cả các tình huống, bất kể khi họ đang vui sướng hay đau khổ!”

Konan nhìn vào không trung với một ánh mắt khác lạ, ẩn chứa sự phấn khích.

“Được tận mắt thấy con người ta gỡ bỏ lớp mặt nạ dối trá là một dạng khoái cảm tốt đẹp! Nó giống như ta đang được nhìn lén qua đôi chút về bản chất của loài người. Những cảm xúc trần trụi là thứ thể hiện con người chính xác hơn cả.”

Khi anh ta chấm dứt, tôi không thể nào nhịn được một nụ cười mỉa

mai.

“Em quá đáng thật đấy, Nonomiya. Vì trông em rất nghiêm nghị nên anh mới trả lời nghiêm túc thôi! Dám cá là em đang coi anh như một gã tâm thần chứ gì, phải không?”

Tôi lập tức đáp lại lời trách cứ của anh ta bằng cách lắc đầu.

“Không hề, em thấy thoải mái hơn khi nghe anh nói thế ấy chứ. Nó hợp với anh đấy, anh biết không?”

“Oho, đúng là một cảm tưởng ngoài sức tưởng tượng.”

“Có lẽ, vì suy cho cùng em cũng là, một kẻ chẳng ra gì, như anh vậy.”

“Anh biết chứ”. Lần này đến phiên Konan cười hừ. “Ngay từ lúc gặp em lần đầu tiên.”

Ngay khi thấy nụ cười của anh ta, tôi chắc chắn Tsukimori đã đoán đúng, chúng tôi quả rất giống nhau.

“Vậy em còn muốn nói gì khác với anh?” Anh ta khoanh tay.

“Cho đến giờ thì không.”

“Ồ, vậy ra em chấp nhận điều đó sao? Chuyện hôm nay về Youko-chan ấy?”

Konan nhướn mày đầy nghi hoặc.

“Anh hiểu sai rồi. Ý em là ngay từ đầu định kiến của em về vấn đề này vẫn không thay đổi.”

“Kể cả sau những gì anh nói?”

“Vâng, kể cả những điều đó.”

“Ồ, em làm sao thế? Em đang đùa, đúng không? Chẳng phải em đồng ý với phần lớn giả thiết anh đưa ra sao?”

“Đúng là em đã đồng ý. Điều đó khiến cho sự việc này cũng có thể được nhìn dưới một góc độ thú vị khác. Nhờ anh mà em có thể hiểu được đôi chút về cách một thanh tra suy luận dựa trên những kết luận logic. Nhưng chỉ có thể thôi, niềm tin của em về Tsukimori sẽ không dao động chỉ dựa trên những giả thiết của anh.”

Khi tôi mỉm cười, anh ta trừng mắt nhìn tôi trong thoáng chốc.

“Tất cả chỉ là giả thiết của anh. Nói thẳng ra đó là những sản phẩm khẩu thuyết vô bằng chứng đến từ trí tưởng tượng phong phú của

anh thôi.”

Konan nhìn tôi vô cảm.

“Chẳng phải anh đã nói rằng sở cảnh sát chỉ xem đây là một vụ tai nạn? Nói cách khác, anh nghi ngờ cậu ấy dựa trên thói quen của anh, đúng không? Em không biết anh xuất sắc thế nào, cũng không biết về vị trí của anh trong ngành cảnh sát, nhưng việc anh làm là kiểu mà bọn em hay gọi là “chơi nổi”, anh biết chứ?”

Do anh ta không có phản ứng gì, tôi đẩy vấn đề xa hơn.

“Anh cũng đã từng nói với em rằng ngay cả ở một thị trấn nhỏ thế này thì sự cố vẫn cứ xảy ra hàng ngày, vậy sẽ rất chướng mắt khi một nhân viên công lực đi quan tâm đến chuyện giữa em và Tsukimori. Nếu vẫn tiếp tục bám theo bọn em, anh mà có bị coi là kẻ ăn bám tiền thuế cũng không oan đâu đấy.”

Dĩ nhiên tôi có lý do để hung hăng như vậy.

“Hai người chúng ta vốn dĩ không hề có lý do để tiếp tục chuyện này. Nếu anh quan tâm hơn đến công việc thực sự của mình, em cũng sẽ quay trở lại làm một học sinh bình thường không vướng bận chuyện gì.”

Tôi tự tin là Konan không hề có bằng chứng rõ rệt nào. Hay nói cách khác, anh ta vẫn chưa thể chạm tay vào được “công thức sát nhân”. Và bởi vì không có nó, việc nghi ngờ Tsukimori là vô căn cứ.

“Anh đã cố gắng nhiều, nhưng vẫn còn nhiều việc cần anh làm hơn. Vậy hãy chấm dứt chuyện này đi.”

Ngoài ra còn một điều khác chống lưng cho tôi.

Sẽ không ai khiến trách Konan khi anh ta rút khỏi vụ này. Cảnh sát vốn đã xem nó như một vụ tai nạn, thành thử không có gì ngăn cản Konan rút ra. Konan vốn dĩ được tự do tiếp tục hoặc rút lui ngay từ đầu. Đó là điều tôi suy luận được.

“.... Em bắt bài được anh rồi. Lý luận của em hoàn toàn đúng. Không thể phản bác được.” Anh ta cười gượng và rút từ túi áo ra một điều thuốc khác. “Nói thật trưởng phòng cảnh sát và cục trưởng, nói tóm gọn lại là các vị tai to mặt lớn, cứ cần nhàn anh mãi vì muốn anh làm việc đàng hoàng hơn. Đồng sự của anh thì đã buông xuôi rồi, bởi vì riết rồi cũng quen, chuyện của anh chẳng có gì mới với họ cả, hề!”

Một thứ ánh sáng leo lét hiện lên trong bóng tối. Konan vừa châm lửa đốt thuốc bằng cái bật lửa vốn quảng cáo cho sản phẩm gì đấy không đáng hoàng lắm.

“... Em có hiểu tại sao đến giờ anh vẫn đứng vững không?”

Anh ta thở ra một hơi thuốc.

“Vì anh có năng lực!” Konan tự tin khẳng định, “và em biết điều gì khiến anh đáng tin cậy không?”

Anh ta gõ lên trán mình.

“Trực giác đấy.”

Khoảnh khắc tiếp theo, giọng của Konan vang dội khắp đường hầm.

“Thôi thì đi vào điểm chính luôn! Thanh tra xuất sắc Konan đã nói rằng vụ này đáng khả nghi! Em phải hiểu rằng một học sinh cấp ba như em không hề có tiếng nói trong vấn đề này!”

Giọng của anh ta vang lên tường, trên trần và lao ngược hết xuống đầu tôi. Tôi có cảm giác như bị ném vào một đám đông cuồng nhiệt vậy.

“Vì thế mà nói! Dù người ta nói thế nào đi nữa, hay chính bản thân cô bé không thừa nhận đi nữa, anh tuyên bố cô ta là thủ phạm giết người. Chính Tsukimori Youko đã giết mẹ mình!” Anh ta chấm dứt, hít vào một hơi thuốc rồi phả ra...

“Thật vô lý...” Tôi cố lẩm mẩm mới có thể cất tiếng, do bị lấn át bởi thái độ của anh ta.

“Hẳn nhiên là vô lý. Nhưng nói anh nghe, chẳng phải thế giới vận động theo cách đó sao? Đúng sai không quan trọng, luật lệ luôn thuộc về kẻ mạnh, đúng chứ? Một hơi khói phả ra từ khóe miệng hơi cong lên của Konan “Vì anh tin vào bản thân và trực giác của mình, và cũng vì anh sống thật với chính mình nên mới có thể đạt được những kết quả xuất sắc. Và nhờ có những kết quả đó, không ai dám ý kiến gì về việc anh làm cả.”

Konan lộ ra một nụ cười “gian xảo”.

“Vậy nên, xin lỗi em nhé Nonomiya, nhưng anh sẽ làm theo cách của anh...”

Nhưng cũng chính nụ cười đó của anh ta cho thấy rằng Konan vô

cùng nghiêm túc.

“Vì đó là cách anh chọn để sống hết cuộc đời mình.”

Khi liếc nhìn lần nữa vào nụ cười Konan, tôi chợt nghĩ rằng chính nụ cười đó đã biểu hiện được con người thật của anh ta.

Nói thẳng ra, Konan là một thằng điên đội lốt anh hề.

Không dễ dàng gì để đưa những suy nghĩ điên khùng ấy lên bề mặt. Chính vì vậy anh ta thường giả vờ đóng vai kẻ phù phiếm để có thể thích nghi được với xã hội.

Nụ cười đó hẳn là tàn tích của sự điên rồ mà anh ta không che giấu hết được.

“Rồi, giờ tới lượt anh”. Konan dẫm nát điều thuốc dưới gót giày.

Rồi thọc cả hai tay vào túi quần.

“Tại sao em lại nhiệt tình bảo vệ cho Youko như thế?”

Với những bước đi chậm rãi và từ tốn, anh ta tiến lại gần hơn. Từng bước từng bước, đôi giày da của Konan tạo ra một âm thanh sắc bén mà trống rỗng, vang khắp căn hầm.

“Nếu không có tình cảm gì đặc biệt, hẳn là em sẽ khó có thể đặt lòng tin vào cô bé, đúng không?”

Với từng bước chân đến gần của Konan, dạ dày tôi như bị thắt lại.

“Em không có cố bảo vệ cậu ấy! Thực sự là rất kỳ lạ khi buộc em phải tin bạn cùng lớp của mình đã giết người. Chẳng phải rất bình thường khi em không thể, và cũng không muốn tin vào điều anh nghi ngờ sao?”

“Ừ, hoàn toàn bình thường”. Anh ta xác nhận một cách thờ ơ. Nhưng đó chỉ làm nền cho những gì tiếp sau: “Nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn là một thanh tra, nếu anh được quyền nói thế. Mọi thứ sẽ không có gì bất thường nếu em nghi ngờ cô bé dù chỉ một chút, đúng chứ? Ý anh là, à thì, ‘cảnh sát đang nghi ngờ bạn ấy, nếu không có lửa sao lại có khói nhỉ!’ Anh thấy cũng chẳng có hại gì nếu em đồng ý với anh, đại loại như thừa nhận rằng anh có một số chứng cứ khiến cô bé trở nên đáng ngờ. Em đâu nhất thiết phải bác bỏ điều đó? Dù sao đó cũng là quan điểm của một thanh tra nhiều kinh nghiệm. Giờ thì em nói gì đây?” Người phát ngôn “nhiều kinh nghiệm” Konan nói một tràng ngâm nga trầm bổng, tạo cho không khí xung quanh

một thứ gì đó rất riêng của chính anh ta.

“... Em là một người khó tính, anh biết đấy. Mà em cũng có hơi mâu thuẫn nữa. Vì thế em không thể đơn giản chỉ gặt đầu với thứ không làm cho mình thỏa mãn!”

Như một phản xạ tự nhiên, giọng của tôi khản đặc hơn và lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Anh cũng nghĩ vậy, anh vốn đã xác định rằng em chính là kiểu người ấy.”

Tôi để ý rằng nụ cười của anh ta có vẻ hài lòng.

“Dù có là một thằng nhóc khó tính đi nữa thì em không hề ngốc, Nonomiya ạ, và em cũng không mất đi cảm quan thông thường. Thành thử anh không hiểu được vì sao em thông cảm với cô bé. Với tính cách của em, Youko càng hoàn hảo, chẳng phải em lại càng muốn tìm ra khuyết điểm của cô bé ư? Ít nhất thì Nonomiya mà anh biết là một người chỉ tin vào những gì mình tận mắt chứng kiến.”

Việc người ta được hiểu rõ bởi người quan tâm đến mình cũng là dễ hiểu. Trên hết, nếu đó là một người xuất sắc như Konan, đây không hẳn là cảm giác xấu.

Tuy nhiên, tôi không khỏi cảm thấy khó chịu, bởi đánh giá của anh ta quá chính xác. Cái cảm giác khó chịu khi toàn bộ bản thân bị phơi bày khiến tôi thấy ớn lạnh.

Trước khi tôi kịp nhận ra, Konan đã đến bên cạnh tôi.

“Nói ngắn gọn nhé. Anh đã kết luận rằng việc em hỗ trợ Youko một cách vô điều kiện là do em có tình cảm đặc biệt với cô bé. Em yêu cô bé nhiều đến mức dù cô bé có tội hay không em cũng chẳng bận tâm. Kiểu như “Dù thế giới có quay lưng với chúng ta, anh cũng sẽ tin vào em!” Em thấy đấy, sức mạnh tình yêu thật lớn lao làm sao. Ê ê! Đừng nhìn anh thế chứ! Anh không đùa đâu. Thực sự anh thích cách nghĩ đấy. Không, phải nói là “anh yêu nó”!”

Anh ta nói nhiều thật. Không phải là tôi đang đứng trơ như phỗng đâu, mà hiện giờ tôi phải ngã mũ với anh ta. Tôi không rõ trên đời có ai dám nói lại khi đã là mục tiêu của Konan không nữa.

“Anh có khiếu tưởng tượng thật đấy.”

“À, công việc của anh đòi hỏi phải có trí tưởng tượng mà.”

Một nụ cười nở trên môi Konan, một nụ cười phần chần.

“Nhưng còn một điểm nữa, một khả năng khác khiến em muốn bảo vệ Youko,” Nụ cười trên môi anh ta biến mất. “Nói trắng ra, đó là em có bằng chứng rằng Tsukimori Youko không giết ai cả.”

Tâm thức của tôi ngay lập tức bị cuốn vào tờ công thức sát nhân.

“Thế... có đúng là vậy không?”

“Không hề.”

“Chán nhĩ”. Anh ta đáp lại, không hề tỏ ra một chút hối hận.

Trong khi cơ thể tôi dần cứng lại, Konan tiếp tục bằng chất giọng vô tư của mình.

“Mà tiện đây, nó nãy giờ cứ làm anh phải chú ý thôi - cái gì trong túi áo bên trái của em thế?”

Bàn tay phải của tôi theo phản xạ chụp lấy túi áo ngực trái.

Konan phản ứng ngay.

Anh ta nhanh chóng lấy tay khỏi túi như một kiếm sĩ rút kiếm và chụp lấy ngực tôi ngay sau đó. Sau khi anh ta tiến rất gần đến, tầm nhìn của tôi đột ngột thay đổi.

Ngay sau đó tôi cảm thấy như một cú đấm vừa nện vào sau lưng, rồi nó chuyển thành cơn đau chạy dọc thân thể. Cơn đau mãnh liệt khiến tôi phải rên lên. Đầu tôi quay mòng mòng, khắp người tôi bất động. Tuy nhiên dù đau đớn như thế, tôi lại thấy rất khó thở, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được.

Mọi chuyện xảy ra nhanh đến mức tôi còn chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với mình nữa.

Giờ thì tôi có thể đoán được Konan đã quật tôi xuống nền đất bằng một đòn thế tương tự như Haraigoshi trong Judo. “Anh thuộc phái nữ quyền, em biết đấy, thành ra anh không muốn thô bạo với phụ nữ. Nhưng mặt khác, anh sẽ không nường tay với đàn ông con trai đâu!” Anh ta thông thả nói trong khi đang cưỡi lên lưng tôi.

“...Ừ... anh sẽ gặp rắc rối với chuyện này cho xem”. Cuối cùng tôi cũng lách được ra và nhăn nhó nhìn Konan.

“Đừng lo, đừng lo! Một khi chưa có ai biết chuyện này thì vẫn còn an toàn chán!”

Anh ta chẳng chút bận tâm.

“Nào, giờ chúng ta hãy xem coi em giấu gì trong túi áo nhé?”

Tôi giữ chặt túi áo bằng cả hai tay.

“Ô? Phải chăng trong đó là thứ gì có liên quan đến Youko nên em mới bảo vệ đến thế?”

Lý ra tôi không nên tránh ánh mắt của Konan khi anh ta nhìn thẳng vào mình.

“Ha, trúng tim đen nhé! Trực giác của anh có khác! Càng lúc càng vui đây!” Anh ta mỉm cười, trong mắt ánh lên một tia sáng kỳ lạ.

Konan cố gắng kéo tay tôi ra, trong khi tôi vẫn kẹt phía dưới anh ta, cố gắng hết sức bảo vệ nó.

Konan gãi đầu ra vẻ bối rối.

“Ha, chẳng còn cách nào khác ư”. Anh ta làm bầm. “Tin hay không thì tùy, nhưng anh cũng có thời là học sinh cấp ba. Lúc đó anh nghịch lắm, em biết không?”

Chẳng biết vì lý do gì, anh ta bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ.

“Và nơi mà lũ trẻ nghịch ngợm như bọn anh chọn để thắt chặt thêm mối quan hệ bằng nắm đấm, trùng hợp thay, chính là những nơi hoang vắng như bên dưới đường ray này! Giờ chắc em đã hiểu vì sao ban đầu anh hỏi em là muốn đánh nhau với anh sao?”

Thật chẳng biết anh ta muốn nói gì, và cũng chính điều đó làm tôi thấy không yên.

“Em có biết tại sao đám bọn anh thường chọn những chỗ ngay dưới đường ray không?”

Ngay lúc đó nền đất rung nhẹ nhẹ. Tôi cảm thấy có đoàn tàu đang chạy đến qua sống lưng mình.

“Lý do chính là... những tiếng thét sẽ bị nhấn chìm bởi tiếng tàu chạy.”

Khi anh ta nói xong, một âm thanh cực lớn đâm thủng không khí, giết chết tất cả những thanh âm khác.

“...Anh đang đùa... sao?”

Câu nói trong cơn sốc của tôi cũng bị nhấn chìm trong đó.

Tiếng tàu chạy bên trên làm thân thể tôi run lên. Không, có khi

chính bản thân tôi đang run rẩy.

Tôi cảm thấy thanh kim loại lạnh lạnh trên trán mình.

Vẫn còn hoang mang, tôi nhìn kỹ vật trước mắt.

Trên bàn tay đang duỗi thẳng ra của Konan cầm một vật màu đen. Đầu hình trụ của vật đó đặt lên trán tôi.

Ngay khi tiếng gầm dần dịu đi, trả chỗ lại cho những âm thanh thường nhật, Konan vô cảm nói: “Nếu cần thời gian chính xác, âm thanh đó còn có thể át được tiếng súng đấy.”

Tôi vô thức nuốt khan.

... Không thể nào, quả thực anh ta có hơi điên khùng, nhưng hẳn anh ta không dám bóp cò đâu. Hành động hù dọa ngu xuẩn này chắc là để dọa cho tôi sợ.

Đó là những gì tôi nghĩ.

Tuy nhiên tóc tôi lại dựng đứng cả lên. Tim tôi đập nhanh và hơi thở bắt đầu rối loạn. Hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ logic kia, thân thể của tôi cứng đến mức không thể cử động được.

“Nào, bỏ ra”.

Tôi dồn tất cả sức lực còn lại vào ngón tay mình.

“Tốt lắm, bé ngoan.”

Tuy nhiên tay tôi dễ dàng bị hất ra. Không may là tôi chẳng còn bao nhiêu sức lực để chống cự nữa.

Konan dễ dàng cởi hai nút áo trên đồng phục của tôi chỉ bằng một tay và thò tay còn lại vào túi áo tôi.

Khi rút tay ra thì một mảnh giấy gấp gọn nằm giữa các ngón tay anh ta.

“... Một mẫu giấy ư. Chẳng biết anh sẽ tìm thấy điều gì trong này nhỉ?”

Cho rằng tôi hoàn toàn mất hết ý chí chống cự nên Konan không để súng lên trán tôi nữa, và mở mẫu giấy ra bằng cả hai tay.

Konan đọc lướt qua tờ giấy với vẻ mặt nghiêm trang.

Anh ta vẫn còn đang ngồi phía trên tôi. Không cách gì di chuyển được trong lúc anh ta đọc tờ giấy đó, tôi bị buộc phải nhìn lên trần hầm bê tông, vốn chẳng có gì thú vị.

— “Công thức tình yêu”.

“Công thức tình yêu” ghi rõ tất cả những câu tán tỉnh và những cách thức chiếm lĩnh trái tim một cô gái. Những từ trong đó ngọt ngào đến mức cả một miếng bánh bị nguyên chai xi rô đổ vào cũng không sánh bằng. Cả trang giấy dày đặc những dòng chữ như vậy, không để hở khoảng nào.

Đó hẳn là món ẩm thực khiến người khác phải đau đầu, chỉ cần “thường thức” một phần nhỏ thôi cũng đủ khiến một thằng đàn ông như tôi vốn dĩ không hề đề phòng trước những từ ngữ ngọt ngào phải nôn mửa.

Nếu bạn viết một thứ nguy hiểm thế này với tất cả sự can đảm gom góp được trong suốt một đêm dài, thì hẳn cuộc sống của bạn không còn bình thường nữa. Dù có vượt qua được cú sốc ấy, cuộc đời của bạn cũng sẽ bị một vết sẹo khó lành ám ảnh.

“Vừa mới viết vài phút đã khiến tôi thấy cuộc sống đau khổ muốn chết được!” Lời khai của một nhân chứng đã sống sót đấy.

Cuối cùng sau khi cười thỏa mãn, Konan hỏi tôi bằng một thái độ khinh khỉnh: “Vậy em muốn anh rút lui là vì thứ này thôi ư?”

“Được như vậy thì tốt quá”

Anh ta lấy tay chụp đầu tôi và áp sát lại gần. Tầm nhìn của tôi đã tối nay còn tối hơn.

“Không đời nào anh chịu rút lui khi mọi thứ vẫn chưa rõ ràng như thế được!” Anh ta nói thẳng với cái nhìn đầy hung hãn.

“Nhưng thế là...” Tôi mỉm cười đầy tự tin “Đó chỉ là góc nhìn của anh, một thanh tra, đúng chứ?”

“... Ý em là sao?”

Mặt anh ta hiện vẻ nghi hoặc, thế là tôi mỉm cười trả lời.

“Lúc này trông anh hoàn toàn thỏa mãn.”

Konan có thể nói những gì anh ta muốn, nhưng ánh mắt của anh ta sáng bừng lên như một đứa trẻ vừa mới đặt chân đến công viên giải trí. Với tôi trông Konan như thể vừa bùng nổ trong cơn sáng khoái vậy.

“Chẳng phải giờ anh vui đủ rồi sao?”

Konan xoa cằm trong khi cân nhắc câu hỏi của tôi.

Anh ta không hề phản đối khi tôi nói rằng không phải vì bảo vệ

công lý mà anh ta chọn nghề thám tử.

Điều Konan muốn chính là thưởng thức đủ mọi khía cạnh của con người.

Nói cách khác, bản thân Konan chẳng hề quan tâm đến việc Tsukimori có giết mẹ hay không. Dù tìm ra sự thật quả là một phần trong sở thích của Konan, nhưng nó hoàn toàn không nằm trong mục đích cá nhân của anh ta.

Nên khi nghĩ đến mục đích thật sự của anh ta, tôi đi đến kết luận:

Từ lúc nhận ra chúng tôi phản ảnh lẫn nhau, tôi cảm nhận được kết cục như thế này là khó tránh khỏi.

“... Ôi trời, anh phục em rồi!”

Konan dùng ngón tay quay súng rồi nhét nó trở lại bao súng dưới áo khoác.

“Khi anh bật cười thì cũng đã thừa nhận thất bại của mình rồi. Sau khi đã cười ngặt nghẽo như thế anh không thể nói mình không thỏa mãn được.”

Khi Konan đứng lên, anh ta chìa tay ra. Tôi nắm lấy.

“Được rồi! Anh sẽ bỏ vụ này.”

Và Konan kéo tôi đứng dậy.

“... Cảm ơn anh.”

Những lời ấy tự động thoát ra khỏi miệng tôi. Thực sự tôi cảm thấy nhẹ cả người.

Do hai chúng tôi khá tương đồng nên không quá khó để đoán trước hành vi của Konan, nhưng nếu nói về tạo áp lực thì tôi không có cửa thắng anh ta, một diễn giả chuyên nghiệp. Và dĩ nhiên chiến thuật đầu tiên của tôi bị chết bẹp dưới áp lực nặng nề Konan tạo ra.

Do tình thế không có lợi cho mình, tôi đã chuẩn bị sẵn “công thức tình yêu” như con át chủ bài.

Lý do chính tôi viết nó là để tạo ra điều bất khả tiên đoán. Khiến Konan ngạc nhiên bởi thứ mà anh ta không hề nghĩ rằng một người như tôi có thể viết ra được. Và cũng để cơn gió hồ nghi đổi chiều.

Sự kháng cự quyết liệt của tôi không hề giả vờ. Tôi đã muốn giữ con bài tẩy lại sau cùng, đúng vậy đấy, tôi còn định sẽ mang nó xuống

mồ.

Theo kết quả hiện tại, nếu không dùng hết sức mình, hẳn là tôi sẽ thất bại trước Konan.

“Ồi, cũng đến giờ rồi”. Konan vừa nói vừa lấy tay phủi bụi. “Em phải nhớ rằng các ông lớn chỉ xem đây như một vụ tai nạn thông thường, thậm chí còn không được đưa tin. Không riêng gì cảnh sát, các tổ chức thường sẽ tránh hao tổn thời gian, tiền bạc và nhân lực cho những chuyện vặt vãnh. Vì sau cùng họ có lợi gì khi giải quyết những vụ việc chẳng mấy ai để ý đâu.”

“Như kiểu kinh doanh ấy nhỉ?” Tôi tiếp lời và dùng cả hai tay phủi sạch bụi bám trên đồng phục.

“Đúng, nếu nghĩ như vậy thì có khi anh cũng là kẻ đi làm công thôi.” Anh ta gật đầu tán đồng. “Chà, vấn đề ở chỗ ngay đến anh cũng khó theo hết được các vụ nhỏ, dù mọi người đón nhận nó như thế nào! Ý anh là anh rất đáng tin cậy, đúng không? Họ muốn anh theo những vụ lớn hơn.”

Anh ta gấp tờ giấy và thờ ơ cho nó vào túi mình.

“Này, anh đừng có lấy cái đó bỏ vào túi mình chứ!” Tôi vội vã cản Konan.

“Ơ? Ý em là sao? Cái này - của anh mà, phải không?”

“Không, của em cơ. Trả lại cho em đi.”

“Miễn.”

“Nhưng anh giữ nó có nghĩa lý gì chứ?”

“Nó là kho báu anh tìm được lần này. Là một ký ức không thể thay thế được của em nên anh sẽ đọc đi đọc lại tờ giấy này để nhớ về những ngày vui của anh em ta.”

“Nói dối. Anh muốn bêu rếu em thì có.”

“Ô? Bị lộ rồi.”

Tôi chán nản thở dài, anh ta vẫn ngoan cố như thường lệ.

“Thôi nào, chẳng phải thế này tốt lắm sao? Chỉ vì một tờ giấy nhỏ mà anh phải từ bỏ một vụ án! Nếu không muốn nói rằng thế là quá hào phóng.”

“Đây không phải vấn đề thể xác nữa, mà là tinh thần đó.”

“À, là đàn ông con trai nên có vài vết sẹo chứ nhỉ.”

Konan mỉm cười trong khi châm điếu thuốc.

“... Em biết không, đôi lúc anh lại nghĩ rằng tính cách anh thật phiền phức. Nhưng giá trị sống và những thói quen đâu dễ thay đổi, đúng không?”

Tôi thầm đồng ý với Konan đang suy tư trước mặt.

“Người ta nói một người có thể chọn được con đường cho mình, nhưng anh thấy đó như một lời nói dối hào nhoáng thôi. Ít nhất anh không muốn chọn hướng khác. Chọn cách sống khác tức là ném đi những gì mình đã gây dựng và tạo ra một bản thể mới, em đồng ý chứ? Anh thích con người anh lúc này. Vậy nên anh chẳng còn cách nào khác là khư khư giữ lấy phong cách sống của mình!”

Rồi Konan nở một nụ cười rất hợp với anh ta.

“Một người quen của em cũng nói một câu giống vậy. Đại loại là thế giới được tạo thành đã là “rác rưởi” nên ai cũng phải sống theo luật lệ của chính mình.”

“Ồ, anh và người đó hẳn rất hợp nhau.”

“Ừ, hẳn rồi. Không biết phía chị ta ra sao, nhưng hẳn anh sẽ thích chị ta.”

“Ra là con gái sao?”

“Vâng.”

“Oho, khi nào có dịp giới thiệu cho anh nhé.”

“Nếu em có thời gian.”

“Mà nè...”

“Dạ?”

“Thực sự là em đang che giấu điều gì?”

Tôi không thể trả lời câu hỏi của anh ta ngay được.

Konan đảm bảo với tôi anh ta sẽ bỏ vụ này. Và chắc chắn anh ta không phải người bội tín.

Nhưng tôi vẫn không muốn để ai khác biết về công thức sát nhân.

Dù vậy, Konan chợt lấy bàn tay gân guốc xoa đầu tôi.

“Anh xin lỗi, thôi quên đi nhé. Câu hỏi đó hẳn sẽ bị em gọi là “thiếu

suy nghĩ” nhỉ?”

Anh ta phả một hơi khói lên trần nhà.

Đoàn tàu lại đi qua, khiến cả đường hầm rung động và xóa bỏ mọi âm thanh quanh chúng tôi.

Trong quãng thời gian không có âm thanh nào khác, Konan cứ tự nhiên như ở nhà và thoải mái rít thuốc, còn tôi như đang thưởng thức cái thú đọc sách giữa khuya, ngắm nhìn bầu trời trong xanh ở phía xa.

Cuối cùng đoàn tàu cũng chạy đi, mang theo thứ âm thanh như sấm rền kia.

“Chúc em may mắn, Nonomiya. Dù chỉ làm việc với em một thời gian ngắn nhưng anh rất vui.”

Lần đầu tiên tôi nghe Konan nói thế.

“Em cũng vậy... những ngày đó cũng khá vui.”

“Khá thôi ư? Ôi trời...” anh ta nói và thông thả bước về phía lối ra, đôi giày nghiền ken két. Tôi lặng lẽ nhìn sau lưng Konan khi anh ta vẫy tay chào đầy kiêu cách.”

“... À, cuối cùng anh phải chữa lại một điều đã.” Tiếng bước chân ngừng lại ở cuối đường hầm. “Nói cho mà biết! Thỏa mãn con khi mồi! Anh chưa thỏa mãn đâu! Anh muốn đùa với em và Youko-chan thêm chút nữa!”.

Trông anh ta cứ như một thằng nhóc kêu gào vì không muốn kỳ nghỉ hè kết thúc, khiến tôi phải bật cười “Ôi trời...!”

“Tạm biệt”

“Vâng ạ!”

Không phải là mãi mãi không gặp lại, chỉ là chúng tôi sẽ không gặp nhau trong một khoảng thời gian thôi. Chúng tôi có thể ở chung một thành phố, nhưng cơ hội để gặp lại không nhiều. Hai con đường riêng rẽ đơn giản chỉ giao nhau nhờ nhân duyên mà thôi. Đó chính là mối quan hệ của chúng tôi, giữa tôi và Konan, hai người ở hai độ tuổi khác nhau, hai vị trí khác nhau.

“À, anh quên mất...”

Anh ta nhanh chóng quay lại và nháy mắt với tôi một cái.

“Thực ra ấn tượng của anh về nam và nữ là như nhau!”

“... Ờ?”

Anh ta vẫy tay rồi “Chào nhé!” và biến mất dưới ánh sáng mặt trời, để lại tôi đang sửng ngờ vì sốc.

“... Hifi à? Đừng có chơi nhau chứ!”

Tôi dám chắc Konan lại trêu tôi lần nữa và anh ta rất khoái điều đó.

“Nhảm thật,” Tôi lắc đầu.

Tôi cố tin rằng đó chỉ là chuyện đùa, nhưng lại không thể ngăn mình nổi da gà được.

Dào, Konan cho đến phút cuối cùng vẫn là một tên không ra gì. Cả đời tôi chưa từng gặp kẻ không ra gì nào như anh ta. Mà trên đời chắc cũng chẳng có nhiều người như thế. Tôi nhận ra rằng khó có thể gặp thêm ai đó giống Konan.

Vì vậy đây là một cuộc chia tay để lại cho tôi khá nhiều tiếc nuối.

Tôi giơ một cánh tay lên, rồi quay lưng lại và bước về phía lối ra đối diện.

Khi bước ra khỏi đường hầm, trong tâm trí tôi chỉ còn lại người con gái ấy mà thôi.

[Ánh trăng]

Tối đến, tôi gọi điện cho cô ấy.

— Tôi muốn nói chuyện với cậu.

Tôi sắp xếp một cuộc hẹn để có thể gặp riêng cô ấy.

Do việc đó cần có thời gian nên cuộc gặp được thống nhất là vào thứ Bảy sau giờ làm việc. Tsukimori đề nghị gặp ở nhà cô ấy, nhưng tôi từ chối. Ở đó tôi có những kỷ ức không vui.

Vì vậy Tsukimori hẹn gặp nhau ở công viên trên đồi. Đó là nơi mà mẹ cô ấy đã ngã xuống. Tôi trả lời ngay.

— Được.

Tất nhiên tôi cũng dao động đôi chút vì cô ấy lại chọn đúng cái công viên đó, nhưng sự hứng thú của tôi với góc nhìn tại đây đã chiến thắng.

Nhắc mới nhớ, Tsukimori không hề ngạc nhiên trước đề nghị bất ngờ này. Cô ấy chấp nhận ngay.

Tôi ngờ rằng cô ấy đã biết ngày này rồi cũng sẽ tới.

Không, chưa hẳn là vậy.

Phải nói là cô ấy đã trông đợi cuộc hẹn này từ lâu rồi.

Chính vì thế giọng cô ấy rất vui — cứ như thể đang nói về một cuộc hẹn hò.

Đó là một đêm trăng sáng.

Ánh trăng vàng treo trên bầu trời, trĩu trĩu trên đỉnh ngàn sao và chiếu sáng trái đất bằng thứ ánh sáng mạnh đến mức khiến người ta quên đi cả thời gian.

Từ căn hộ của Tsukimori đi ra công viên chỉ mất vài phút.

Lúc màu xanh của hàng rào lọt vào đến tầm mắt, hơi thở của tôi yếu và rối loạn đến mức tôi có thể ngất bất kỳ lúc nào.

Tôi kiểm tra giờ trên đồng hồ. Chỉ mới hơn mười một giờ, cũng không tệ vì tôi phải chạy tạt về nhà, tắm gội sạch sẽ và thay đồ nữa.

Thật ra tôi muốn đến công viên ngay sau khi tan ca, nhưng Tsukimori ngăn tôi lại.

Cô ấy muốn tôi ăn mặc chải chuốt cho buổi hẹn hò đầu tiên.

Đẹp sang bên điều quan trọng nhất rằng đây không phải buổi hẹn hò, tôi vẫn chấp nhận đề nghị của Tsukimori. Và đó cũng là điều nên làm.

Tôi cần thời gian để vạch một đường kẻ rõ ràng giữa bản thân và cuộc sống hàng ngày.

Tôi đến cổng vào công viên. Chẳng có gì đặc biệt, chỉ là một khoảng đất nhỏ với vài cái cây, một sân chơi với vài món đồ chơi thừa thớt. Thứ duy nhất nổi bật chính là tháp đồng hồ màu trắng bằng gỗ ở sát đồi.

Nhắm mắt lại, tôi thở thật sâu. Không khí mát lạnh tràn vào phổi. Tôi từ từ thở ra, kiểm tra túi áo lần cuối rồi vào công viên.

“... Mình mệt vì chờ đợi rồi đấy.”

Tôi liếc về phía có giọng nói.

“Nhưng chắc mình phải cảm ơn vì lần này cậu đến thật.”

Khi hình dáng của cô ấy lọt vào mắt mình, tôi không còn cách nào khác hơn là nín thở. Cô công chúa tuyết Tsukimori đang ngồi trên đỉnh xà màu đỏ.

“Bộ đồ đen tuyền này rất hợp với dáng cậu, Nonomiya ạ.”

Ngoại trừ chiếc áo trắng tôi mặc phía trong thì tôi nhuộm đen toàn bộ cơ thể mình.

Tsukimori khúc khích: “Nhưng đó là điều mình đoán trước được, vì thế mình chọn đồ để khớp với cậu và mặc đồ toàn trắng thế này đây.”

Cô ấy mặc một chiếc đầm trắng, mang giày trắng, choàng một chiếc khăn gần như trong suốt qua vai và điểm xuyết mái tóc với một chiếc kẹp màu trắng.

Từ chỗ tôi nhìn, cô công chúa tuyết Tsukimori cứ như đang giữ mặt trắng trên vai vậy.

“Chúng ta bắt đầu cuộc hẹn chứ nhỉ?”

Tsukimori Youko gác chân và tựa đầu vào khuỷu tay, đầu khẽ nghiêng. Một lọn tóc đen chạm vào môi cô ấy.

Cảnh tượng cứ như trong mơ. Tôi nhanh chóng lắc đầu để xua đi ấn tượng đó.

“... Ngày mà cậu yêu cầu tớ hẹn hò với cậu, cậu đã bảo hai chúng ta cần hiểu nhau nhiều hơn, đúng chứ?”

“Ừ,” Cô ấy gật đầu.

“Cậu cũng nói sau khi chúng ta hiểu nhau hơn thì tớ quyết định thế nào cũng được, phải không?”

“Ừ,” Cô ấy nháy mắt.

“Thật không may, tớ vẫn chưa thực sự hiểu cậu. Chúng ta vẫn còn xa lắm mới tới giai đoạn hẹn hò.”

“Vậy cậu muốn biết chính xác điều gì về mình nào?”

“Tất cả mọi thứ,” Suýt chút nữa thì tôi buột miệng nói như vậy. Nhưng trước nụ cười tự tin của Tsukimori, chỉ có duy nhất một điều tôi phải nói.

“Cậu đã giết bà ấy phải không?”

Khoảnh khắc kế tiếp, Tsukimori nhảy từ trên xà lên khoảng không xanh thẫm.

Váy cô ấy bung xòe ra hai bên như đôi cánh thiên nga, sau đó Tsukimori tiếp đất nhẹ tựa lông hồng.

“Vậy cậu định sẽ nói chuyện gì thế?”

“À, cậu có thể gọi nó là...” Tôi vờ ngẫm nghĩ, vẫn giữ nguyên gương mặt vô cảm thường lệ, “... đáp án cho câu đố mang tên Tsukimori Youko”.

Không hề dao động, Tsukimori vẫn mỉm cười như mọi khi.

“Ra thế, nghe có vẻ thú vị hơn một cuộc hẹn hò đấy.”

Nhưng cô ấy tỏ ra như vậy mới chính là điều tôi muốn, một đối thủ xứng đáng.

Tôi đã từng kết luận rằng Tsukimori không giết ai cả, vì đoán chắc cô ấy sẽ không làm điều xuẩn ngốc như thế.

Tuy nhiên tình thế đã đột ngột thay đổi với sự xuất hiện của một người với khả năng suy luận xuất chúng. Không cần mất quá nhiều thời gian để lý thuyết của tôi bị bác bỏ trước những tình tiết mâu thuẫn và nghi vấn được Konan lần lượt đưa ra ánh sáng.

Nói cách khác, những nghi ngờ của tôi sống lại là điều không thể tránh được, tính luôn cả việc tôi hiểu rõ cô ấy như thế nào và cả công thức sát nhân trong tay tôi nữa.

Sẽ có thắc mắc rằng vì sao ngay từ đầu tôi kết luận Tsukimori vô tội.

Quả thật trong tay tôi có một số chứng cứ cho rằng chính mẹ cô ấy mới có lỗi, chẳng hạn như chính bà là người đã viết ra công thức sát nhân. Tuy nhiên cùng thời điểm đó, tôi cũng nhận thức được những chứng cứ đó chưa đủ để chứng minh cho sự trong sạch của Tsukimori.

Cá nhân tôi mới chính là yếu tố quyết định khiến tôi tin rằng cô ấy vô tội.

Chỉ đến bây giờ tôi mới nhận ra lúc đó mình ao ước Tsukimori không giết người đến thế nào. Có thể nói là trí tưởng tượng của tôi được lái theo hướng đó, bởi vì tôi không muốn mất đi người mình yêu thích.

Nói cách khác, chính khát khao của tôi đã khẳng định cô ấy vô tội.

Tôi ngồi trên một thanh sắt, còn Tsukimori ngồi trên chiếc xích đu màu xanh.

Tôi bắt đầu giải thích lần lượt từng điều một vì sao mình nghi ngờ cô ấy.

Cuộc gọi trùng hợp đến đáng ngờ từ trường dạy nấu ăn, rồi điện thoại của cô ấy để ở chế độ yên lặng, hành vi thiếu tự nhiên của cô ấy khi đưa tôi khăn tắm thay vì kiếm mẹ, và lời nhắn trời được viết bằng máy tính chứ không phải viết tay. Hơn thế nữa, tôi cho Tsukimori biết về giả thiết cô ấy muốn tôi là người tìm ra công thức giết người đó.

Tsukimori yên lặng lắng nghe tất cả, và đôi khi lại gật đầu, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

Khi nghe tôi nói xong, cô ấy ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm, ra chiều suy nghĩ mông lung trước khi hỏi tôi “Cậu mượn những lý thuyết đấy từ anh Konan à?”

Tôi gật đầu. Đúng như cô ấy đoán, hầu hết những điều tôi đưa ra đều từ những lần nói chuyện với Konan.

“Nhưng tớ đã đồng ý với chúng, nên cậu cứ cho rằng đó là của tớ cũng được.”

Tsukimori tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đó là những thứ cậu nói khi mình vắng mặt sao?” Cô ấy nhìn tôi trách móc và cong môi nhẹ “Cậu ác lắm! Cả hai đều nghi ngờ mình à?”

“Không”. Tôi lắc đầu. “Anh Konan không liên quan đến vụ này nữa. Chỉ còn mình tớ nghi ngờ cậu thôi.”

Cô ấy nói đầy thán phục: “Thật ngạc nhiên khi biết anh Konan không còn nghi ngờ mình nữa, dù anh ấy kiên trì đến thế. Nonomiya-kun dùng phép thuật nào vậy?”

“Tất cả đều nhờ vào chỉ dẫn mà cậu cho tớ đấy”. Tôi lập lờ để tránh nhắc đến công thức tình yêu.

‘Nếu cậu muốn biết anh ta nghĩ gì, hãy nghĩ rằng nếu cậu là anh ta cậu sẽ làm gì.’

Đúng là nếu không có những từ ấy, tôi vẫn chưa biết được mình nên xử lý Konan bằng cách nào.

“Ô, thế ra mình đã vô tình giúp cậu sao?” Tsukimori mỉm cười. Cái nhìn êm ái của cô nàng giống như của một người chị dịu dàng vui mừng trước thành công của em trai.

Điều đó khiến tôi thở dài nặng nhọc.

“... Ra thế... đúng là cô ấy đã chỉ dẫn cho mình,” Tôi nghĩ vậy.

Nếu ngay lập tức nhận ra tôi đã mượn những luận điểm của Konan, hẳn Tsukimori cũng biết thừa rằng tôi và Konan đã nghi ngờ cô ấy trong suốt thời gian qua.

Nếu đã nắm rõ điều đó trong đầu, cô ấy quả là một diễn viên xuất sắc, giờ nhớ lại buổi tối Mirai-san ném cả hai chúng tôi ra cửa, thái độ hung hăng của cô ấy với tôi hoàn toàn bất thường, và cái cách cô ấy nhắc đến Konan cũng bất thường nữa.

Tôi đã chẳng để tâm từ lâu, nhưng có vẻ cô ấy lại đùa với tôi nữa rồi. Tôi buộc phải thừa nhận: Tsukimori diễn kịch giỏi hơn tôi rất nhiều.

Thấy tôi yên lặng, Tsukimori khẽ nghiêng đầu, “Ờ?”

Từ đầu đến giờ, trong nụ cười của cô ấy không hề có sự phật ý nào, dù tôi đã gán cho cô ấy tội “sát nhân”.

Nụ cười của Tsukimori giống như thương hiệu vậy. Trong tâm tưởng của những người khác, Tsukimori Youko hẳn được tôn sùng như một thánh nữ luôn tươi cười.

Tuy nhiên, đó không phải Tsukimori Youko mà tôi muốn thấy. Hiện giờ tôi đang nghiền ngẫm làm cách nào để khiến cho nụ cười ấy chết cứng.

Ngón tay của tôi vô thức chạm vào túi áo bên ngực trái.

“... Phải rồi, tớ có một thứ muốn gửi lại cậu.”

Giờ thì nó cũng chẳng còn công dụng gì nữa. Tôi thọc tay vào túi.

Và đưa ra một mảnh giấy gấp tư. “Cái gì thế?”. Tsukimori hỏi trong khi lấy tờ giấy khỏi tay tôi.

Tôi nhìn Tsukimori đọc tờ giấy đã mở.

Cô ấy lẩm bẩm trong khi vẫn cúi đầu đọc: “... Cậu tặng mình thứ gì mình cũng vui cả, nhưng đây không phải một món quà thấu hiểu lắm đâu.”

“Tớ đâu thể làm gì được: Suy cho cùng nó chẳng phải là một món quà. Tớ chỉ gửi trả đồ thất lạc cho chủ nó mà thôi”. Tôi nhìn thẳng vào cô ấy, “... Của cậu, đúng không?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tsukimori, chẳng dám thờ hay cả nháy mắt. Cũng có thể nói rằng tôi đã bảo vệ nó chính là vì giây phút này. Do vậy tôi sẽ không đời nào bỏ lỡ phản ứng của Tsukimori.

Cô ấy ngẩng đầu lên với một nụ cười như vàng trắng khuyết.

“Ừ, của mình đây!” Điều ngạc nhiên là cô ấy nhanh nhẩu thừa nhận.

“Thế thì chúng ta nói về thứ này — ‘công thức sát nhân’ này đi.”

Đây chính là con bài tẩy tôi đã cố bảo vệ khỏi Konan.

Cô ấy mỉm cười khô khốc “Không còn cách nào khác, nhỉ? Mà dĩ nhiên cậu không thể bỏ qua được một chủ đề hứng thú thế này, đúng không?”

Mới nhìn qua, trông Tsukimori vẫn như mọi lần.

“Nói thật lòng thì mình không thích đâu, nhưng nếu cậu muốn mình có thể giải thích rõ ngọn ngành. Nhưng cậu phải hứa —”

Nhưng tôi tự hỏi: Có khi nào cô ấy nhận ra được cơ hội nhỏ nhoi của mình không?

“— Cậu không được ghét mình, nhé?”

Tsukimori vẫn mỉm cười như thường lệ, thế nhưng ánh mắt của cô ấy hoàn toàn nghiêm túc.

Tôi đang được quan sát một khía cạnh khác của Tsukimori mà không ai khác biết đến. Có vẻ tôi đã tiến gần với cô ấy thêm bước nữa. Dĩ nhiên là tôi không thỏa mãn chỉ với bằng đó.

Tôi muốn thấy nhiều hơn, về mảng tối của cô ấy.

Nhưng không việc gì phải vội; vẫn còn rất nhiều thời gian từ đây đến khi mặt trời mọc.

“... Cậu đã biết hết rồi, đúng không?”

“Sao cơ?”

“Là tờ công thức sát nhân ở trong tay tớ.”

Tôi vẫn luôn thấy vướng mắc. Vì bất thành linh Tsukimori muốn hẹn hò với tôi, dù bọn tôi chẳng mấy khi nói chuyện mà chỉ chào nhau. Cô ấy đã mau chóng tiếp cận sau khi tôi có được công thức sát nhân.

Nhưng chỉ đến giờ tôi mới chắc chắn điều đó. Phản ứng của Tsukimori cho thấy cô ấy chẳng mấy may ngạc nhiên.

Tsukimori nhướn mày rồi lại cau mày xuống hàng chục lần.

“Đúng là mình đã chú ý đến việc đó,” Cuối cùng cô nàng bình thản gạt đầu. “Cậu có nhớ điều gì xảy ra trong lớp vào buổi sáng, sau ngày

mình mất công thức sát nhân không?”

Tôi nhớ lại buổi sáng hôm đó.

“Buổi sáng mà cậu gọi mình ấy, Nonomiya-kun. Mình đã rất ngạc nhiên. Thành ra mình đã nghĩ đến lý do của nó, và chẳng mấy chốc là có câu trả lời.”

“... Vậy ra tớ đã tự đào hố chôn mình sao,” Tôi vô thức làm một động tác ôm mặt.

Thật ngốc khi tự tổ giác mình! Do không thể ngăn nỗi sợ tò mò của mình, tôi đã gọi cô ấy sáng hôm đó, quả thật chuyện này so với mối quan hệ của chúng tôi ở thời điểm ấy thì bất bình thường.

Tôi lắc đầu thật mạnh để dẹp bỏ những suy nghĩ mông lung, thở sâu và tiếp tục, cố tỏ ra bình thản nhất có thể.

“... Khi mới có được công thức sát nhân,” Tôi nói tiếp như muốn lấp sai lầm đã phạm phải, “... Tớ cứ ngỡ cậu đã viết nó. Tớ còn chẳng nghi ngờ rằng tác giả chính là người sở hữu. Tuy nhiên cách dùng từ “công thức” cứ làm tớ khó hiểu. Chẳng phải bình thường ai cũng gọi đó là “kế hoạch giết người” sao?”

Trong công viên ánh trăng soi sáng, chỉ có giọng nói của tôi vang vọng.

“Nhưng khi biết được mẹ cậu làm việc ở trường dạy nấu ăn, tớ nhận ra rằng từ “công thức” hẳn bà ấy rất thường gặp — và đoán chắc mẹ cậu đã viết ra nó. Khi đến nhà cậu tớ đã mượn một bản viết tay của bà để làm mẫu, và nó khớp với nét chữ trên tờ công thức.”

“Cậu không hề làm mình thất vọng, Nonomiya ạ”. Cô ấy chen vào và lại im lặng ngay sau đó.

Một lời khen đầy ý nghĩa, và cũng không hề phủ nhận những điều tôi vừa nói.

“Vì thế tớ muốn hỏi là vì sao cậu có công thức sát nhân của mẹ mình?”

Tôi hơi rướn lên một chút để quan sát rõ hơn biểu cảm của cô ấy.

“Không lâu sau khi vào cấp ba thì mình tình cờ thấy công thức của mẹ...”

Giọng Tsukimori mơ màng

“Mình lập tức nhận ra mẹ muốn giết ai.”

“Bố cậu”.

“Ừ. Với lại đó không phải công thức duy nhất đâu, còn nhiều nữa. Có lẽ vẫn còn vài cái mình chưa tìm ra được.”

“...Thật không ngờ”.

Tôi cũng rất muốn đọc hết những công thức đó.

“Mình nghĩ mẹ không hề nhận ra mình biết rõ về những công thức giết người cho đến tận khi bà mất. Mình đã giữ bí mật với mẹ.”

“Cậu nghĩ sao về nó? Cậu muốn làm gì sau khi cầm công thức đó?”

“À...”

Nhìn vào khoảng không trống rỗng, Tsukimori lấy tay hất một lọn tóc quanh tai. Có lẽ cô ấy đang tìm lời thích hợp để nói.

“... Khi lần đầu đọc được tờ công thức sát nhân, mình rất ngạc nhiên vì mẹ cũng có mặt “xấu xa” như thế.”

Tôi chợt nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào cô ấy.

“Mình cứ nghĩ bà như một người nội trợ điển hình. Một người phụ nữ luôn chú ý đến ngoại hình và cách hành xử.”

“... Thật khó hình dung ra điều đó từ ấn tượng mà tớ có về bà trong buổi tang lễ.”

Hình ảnh về người mẹ suy sụp được Tsukimori trong bộ trang phục đen tuyền an ủi thoáng qua óc tôi. Tôi bị phân tâm vì hình tượng người phụ nữ mong manh mà tôi thấy ở bà giờ đây đã tan vỡ.

“Mình không rõ bà trông như thế nào trong mắt cậu, nhưng cậu không nên quên bà là ai,” Tsukimori nở một nụ cười xứng đáng được đăng trên trang bìa tạp chí thời trang, “Đó là mẹ của mình.”

Con nào mẹ nấy chẳng? Không, thứ tự chính xác phải là “mẹ nào con nấy chứ?”. Mà ngay từ lúc tôi nhận ra điều đó, thật dễ để có một hình ảnh mới về mẹ Tsukimori. Từ phép tương đồng, điều này cũng có thể áp dụng với bố cô ấy.

“Mẹ mình là giảng viên của ngôi trường dạy nấu ăn lớn nhất trong vùng. Bà lên lớp hàng ngày. Và cũng thường xuất hiện trên chuyên mục nội trợ trên TV, lại còn xuất bản vài cuốn sách dạy nấu ăn. Mình nghe nói bà khá nổi tiếng trong giới ẩm thực, với danh hiệu “khoa học gia xinh đẹp của việc bếp núc.”

Hình ảnh về mẹ Tsukimori của tôi dần dần thay đổi.

“Thử hình dung xem một người như vậy lại viết ra điều rẻ rúm ấy. Mình đã hoàn toàn bị sốc”. Cô ấy khẽ run, biểu lộ sự kinh ngạc.

“Rẻ rúm ư?” Tôi lặp lại cụm từ đa nghĩa cô ấy vừa thốt ra.

“Nhưng cậu cũng nghĩ vậy mà, đúng không? Sau khi đọc nó mình đã băn khoăn không biết liệu bà ấy có thực sự muốn giết ai đó. Thậm chí nó còn không ra dáng một kế hoạch. Giờ mình mới để ý tại sao bà lại dùng từ “công thức”. Vì nó quá thô thiển để gọi là “kế hoạch”.

“À à, hiểu rồi.”

Tôi cũng nghĩ như vậy.

“Đúng là so với một kế hoạch giết người, trông nó rất vụng về và thiếu hoàn chỉnh. Cậu sẽ phải công nhận là rất may mắn nếu nó thành công được một trong cả trăm lần thử nghiệm.”

“Ừm,” Thoạt tiên Tsukimori đồng ý, nhưng câu nói tiếp đó của tôi khiến cô ấy nhưởng mày.

“Nhưng tớ lại cho rằng chính sự thiếu trau chuốt đã khiến cho công thức này trở nên hữu ích.”

“Ý cậu là sao?”

Tôi nhìn nhận những nội dung nghiệp dư này theo một cách khác với Tsukimori. Tôi đã nghĩ đến nó ngay từ lúc ban đầu.

“Ai có thể hình dung được một kế hoạch giết người hoàn toàn dựa vào may mắn ấy tồn tại chứ?”

Tsukimori không nói được gì, dĩ nhiên là thế rồi. Vài phút trước cô ấy còn nói rằng không thể hình dung được mẹ mình có thể viết ra một thứ như thế.

“Giả như kế hoạch tiến hành thuận lợi chẳng phải trông nó sẽ như một tai nạn sao?”

“Quả là một góc nhìn khác đầy thú vị,” Cô ấy gật đầu, nói bằng giọng nói đầy thán phục.

Tôi tiếp tục: “Và tớ biết một tai nạn đã chứng minh cho giả thuyết này...”

“Cái chết của bố mình, phải không?” Cô ấy trả lời trước khi tôi kịp nói tiếp.

“... Cậu thừa nhận?”

Tôi có đôi chút hoang mang trước phản ứng bất chợt của cô ấy.

“Tại sao mình phải chối? Là lẽ thường khi nghi ngờ về tai nạn đó dù chỉ mới đọc qua công thức giết người một lần.”

Tsukimori lấy tay xoay qua xoay lại mảnh giấy.

Tôi cuối cùng cũng nhận ra điều gì khiến mình quan tâm đến cô ấy.

“Cho đến trước khi tìm thấy công thức, mình vẫn không biết rằng mẹ mình lại có một bộ mặt dữ tợn đến thế. Mình nghĩ động cơ của bà là sự ghen tuông - dù cho bố mẹ chẳng hề quan tâm đến nhau - vì gần đây bố mình có bồ nhí. Có thể bà không chấp nhận được việc ông có người đàn bà khác. Ở góc độ đó, rõ ràng phụ nữ dễ ghen hơn phái mạnh. Cậu cũng nên cẩn thận đấy, Nonomiya-kun.”

Dù đó là chuyện về mẹ cô ấy, về gia đình cô ấy nhưng trong giọng nói bình thản của Tsukimori có một khoảng cách nhất định. Kiểu như cô ấy không hề bận tâm đến chúng. Như thể cô ấy đang nói về chuyện hàng xóm nhà mình.

Niềm tin của tôi càng được củng cố.

“Tớ không thể bỏ qua nghi vấn cậu là thủ phạm đã sát hại cha mẹ được”. Tôi nói thẳng, còn Tsukimori trừng mắt nhìn tôi:

“Ngay cả khi mình không có lý do nào?”

Cô ấy cười, khẽ nghiêng đầu.

“Không phải tớ không chú ý đến động cơ của cậu. Thực ra tớ rất hứng thú với điều đó. Nhưng nếu nhìn ở góc độ đơn thuần là có thể hay không thể — thì từ lâu tớ đã kết luận rằng cậu hoàn toàn có thể.”

Tsukimori nheo mắt, đôi mắt to tròn tạo thành hình nửa vầng trăng trong một thoáng.

“Cậu đã thừa nhận những gì được viết trong công thức rất gần với tai nạn xảy ra cho bố cậu. Giờ nếu cho rằng đó không phải tai nạn tình cờ mà là một sự kiện có chủ đích thì những ai chưa đọc nó hẳn sẽ không thể thực hiện được.”

Tsukimori lấy tay chống cằm, cặp mắt như nhìn thấu con người tôi.

“Hay nói cách khác, chỉ những ai từng đọc công thức sát nhân mới có thể thực hiện được việc đó, đúng chứ?”

Tôi nhắm mắt lại và hít một hơi.

“Tớ biết chính xác có ba người đọc được tờ công thức trước khi bố cậu bị tai nạn. Đầu tiên là tác giả, mẹ cậu, tiếp sau đó là tớ, người vô tình nhặt được, và cuối cùng...”

Tôi chỉ về phía tờ giấy cô ấy đang cầm trên tay.

“... Người làm mất tờ công thức... chính là cậu — Tsukimori Youko.”

Tsukimori vẫn im lặng.

“Tớ tin là cậu, Tsukimori Youko, có khả năng thực hiện kế hoạch như thế, bất kể nó thô thiển và rẻ tiền đến thế nào.”

Cô ấy gỡ bỏ sự vô cảm và yên lặng bằng một lời thì thầm:

“... Cậu có biết hiện giờ mình nghĩ gì không?”

“Nếu hiểu được cảm xúc của cậu dễ đến thế, tớ đã không là con rối trong tay cậu từ đó giờ.”

“Hiện giờ mình rất xúc động. Mình có thể cảm nhận được tình yêu cậu dành cho mình khi đã hiểu mình nhiều như thế, dù có lẽ cậu sẽ phủ nhận điều đó bằng cái giọng lạnh lẽo quen thuộc ấy.”

“Cậu sai rồi”.

Tôi thỏa mãn tâm nguyện của cô ấy bằng cách tăng thêm sự lạnh lẽo trong câu nói đó.

Với tôi, Tsukimori luôn hành xử khó hiểu. Dù tôi đã gán cho cô ấy tội giết người, nụ cười của Tsukimori vẫn không lay chuyển, chẳng hề tỏ ý kích động hay sợ hãi. Hành vi điềm đạm của cô ấy khiến tôi chợt nghĩ rằng Tsukimori chẳng có gì để giấu cả.

Có phải hành động của cô ấy bắt nguồn từ sự tự tin tuyệt đối? Phải chăng cô ấy đủ tự tin để bác bỏ những cáo buộc tôi đã nêu ra?

Chứng này vẫn chưa đủ. Chỉ khi đào sâu hơn và bề gãy lớp mặt nạ của cô ấy từ bên trong, tôi mới có thể thấy điều mình muốn.

“... Có một điều từ đầu đã khiến tớ bận tâm.” Tôi bắt đầu nói: “Chẳng phải cậu quá thờ ơ với bố mẹ mình sao? Cậu nói cứ như thể đó là hai người xa lạ vậy.”

Gương mặt Tsukimori tỏ ra đôi chút ngờ vực.

“Cậu nghĩ vậy à? Mình đã mười bảy tuổi, không còn ở lứa tuổi phụ

thuộc vào bố mẹ nữa, đúng không? Chẳng phải ở gia đình nào thì giữa cha mẹ và đứa con tuổi teen sẽ luôn có khoảng cách sao?”

Tôi gay gắt bác bỏ ngay: “Không, không phải thế.”

Tsukimori ngậm miệng lại và nhìn tôi trách móc.

“Thôi nào, rõ ràng có gì đó kỳ lạ ở đây. Ý tớ là, mẹ cậu vạch ra kế hoạch để giết bố cậu! Nếu là một thành viên trong gia đình hẳn cậu sẽ tìm cách ngăn cản bà lại, phải không?”

Tsukimori mở to mắt ra trong thoáng chốc.

“Cậu có biết vì sao ngay từ đầu tớ đã hỏi về hành vi của cậu sau khi tìm thấy công thức sát nhân không? Đó là vì tớ hi vọng cậu sẽ nói cậu không khuyến khích bà ấy. Nhưng cậu chỉ nói cảm nghĩ của mình về tờ công thức đó —”

Cô ấy khẽ mở miệng, định nói gì đó...

“... Đã bao giờ cậu nghĩ sẽ ngăn cản bà ấy chưa?”

Biểu hiện vô vọng của Tsukimori chính là câu trả lời tốt nhất thay cho bất kỳ từ ngữ nào.

Cô ấy co người lại, ôm lấy cặp chân thon.

“Hiển nhiên cậu có một mối quan hệ hờ hững với bố mẹ mình, nhưng điều lạ lùng nhất là cậu và họ cũng chẳng tỏ ra bất hòa.”

Xem xét lại tất cả các phản ứng của Tsukimori tôi nhận được trong quá khứ, tôi thấy được rằng không phải cô ấy không quan tâm tới việc mất đi cái “cộng đồng nhỏ” với danh nghĩa “gia đình cô ấy”. Sau khi mất hết cả bố mẹ, có lúc trông Tsukimori rất mong manh. Tôi đoán chắc cô ấy không hề muốn mất cả gia đình mình.

“Cậu cảm thấy họ không hề thú vị, đúng không?”

Đó là kết luận tôi đã rút ra.

Nếu bị buộc phải nói về một điều mình không thích, hẳn tôi cũng đề cập nó với một khoảng cách nhất định...

“... Thay vì nói là mình không có hứng thú, chính xác hơn thì mọi người trong nhà mình chẳng cần phải hứng thú với nhau.” Cô ấy lẩm bẩm “Mình không hề ghét bố mẹ, cậu biết không? Thật đấy. Chỉ là nhà Tsukimori được dựng nên từ chủ nghĩa cá nhân. Chúng mình có một quy luật bất thành văn là không ai được can thiệp vào việc người khác. Cũng chính vì điều đó mà nhà mình vẫn còn là một gia đình hòa

thuận.”

Tsukimori khép nhẹ mắt như đang hồi tưởng.

“Từ khi còn rất bé mình đã có thể tự mình làm bất kỳ điều gì. Cả mẹ nữa, bà cũng chẳng có chút vấn đề gì khi sống thiếu bố. Còn bố chỉ việc kiếm tiền chu cấp cho gia đình đúng vai trò của người đàn ông trụ cột, ông ấy không hề bận tâm gì đến việc trong nhà. Tin hay không thì tùy, khi còn nhỏ mình từng nghĩ ông chỉ là một người xa lạ tốt bụng hay đưa tiền cho hai mẹ con.”

Nụ cười của cô ấy thoáng nét tự ti.

“Như cậu đã chỉ ra, quả thực mình không hề nghĩ đến việc ngăn mẹ lại.”

Với một nụ cười yếu ớt, Tsukimori ngược xuống nền đất.

“Mình có thể dễ dàng chấp nhận công thức giết người, vì cho rằng mẹ có cách nghĩ riêng, có cuộc sống riêng. Nhưng có lẽ mình nên ngăn bà lại, đúng như cậu nói.”

Tsukimori nắm chặt tay, những ngón tay trắng trẻo của cô ấy cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Nếu được nuôi dạy ở một gia đình khác, hẳn mình đã hành động khác đi.”

Tsukimori ngẩng mặt lên.

“Nhưng cậu biết không,” cô ấy nói với một giọng trống rỗng. “Đó là cách mình đã sống, ngay từ khi sinh ra.”

Đôi mắt ấy lúc này trong vắt đến lạ thường. Không hề có chút hối tiếc trong vẻ đẹp trang nghiêm và trong trắng của cô ấy. Với tôi, Tsukimori Youko thực sự rất mạnh mẽ.

Nhưng đồng thời, cô ấy cũng là một người rất cô đơn.

Trong khoảnh khắc đó, Tsukimori thật đẹp và mong manh như một ảo ảnh, khiến tâm can tôi xao động.

“Chẳng phải cậu rất cô đơn sao?”

Cô ấy trả lời câu hỏi của tôi bằng cách lắc đầu: “Không hề”, rồi mỉm cười.

Không dựa dẫm vào ai cả, đối với tôi nó chẳng khác gì sống một đời cô độc. Thế nhưng bản thân Tsukimori lại bảo rằng mình không cô

đọc.

“Ngay cả lúc này?” Tôi nhắc lại câu hỏi lần nữa. “Cậu không hề thấy cô đơn ngay cả khi bố mẹ mình qua đời ư?”

Tôi nghĩ rằng đó là một cuộc sống cô lập thật đáng buồn. Có lẽ do tôi tưởng tượng, nhưng nhìn Tsukimori câm lặng ngồi ở kia trông rất cô đơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy khẽ gượng cười và ngược nhìn bầu trời đêm. Ánh trăng phản chiếu trong mắt cô ấy thành một thứ ánh sáng vàng chói.

Khi quay lại nhìn tôi, Tsukimori tuyên bố “Mình không hề cô đơn —”

Thái độ đùa cợt cô ấy hay thể hiện với tôi giờ đã hoàn toàn biến mất.

“... Vì giờ Nonomiya-kun đang ở bên mình mà...”

Tôi không thấy nụ cười nào trên môi, cũng như trong ánh mắt cô ấy. Tsukimori hoàn toàn nghiêm túc.

Đây là khoảnh khắc đáng nhớ nhất, vì nụ cười của cô ấy không còn nữa.

Tháp đồng hồ giờ sắp chỉ mười hai giờ.

Cô ấy không hề có động lực nào để sát hại bố mẹ. Ít nhất thì tôi không tìm thấy điều đó.

Hơn thế nữa, nhận định của tôi rằng Tsukimori Youko không phải một cô gái làm ra điều ngu xuẩn như giết người giờ đã trở thành điều không thể lay chuyển nổi.

Vậy mà giờ bố mẹ cô ấy không còn nữa.

Tôi thì thầm: “Tớ chẳng biết nên diễn tả cảm xúc này thế nào...”

Từ ngữ nào thể hiện chính xác nhất đây?

Giờ thì không thể chỉ ngồi nhìn, tôi đứng dậy và đi quanh công viên, để lại cô ấy phía sau.

Trong khi sắp xếp lại những suy nghĩ của mình, tôi bước đi chậm rãi và cảm nhận được mặt đất dưới chân mình qua từng bước chân. Chân tôi vô thức hướng tới ngọn đồi mà ở đó có thể thấy rõ cả thành phố.

Cuối cùng tôi cũng đến được điểm phân cách giữa công viên và ngọn đồi.

Ranh giới đó được đánh dấu bằng một hàng rào hoen rỉ bám đầy dây leo xanh cao hơn đầu tôi một chút. Tôi hơi cong người và nhìn xuống, chợt nhận ra không cần quá tốn sức để ngã xuống dưới.

Khoanh tay chống cằm lên hàng rào khiến cho hàng rào bao quanh công viên nghiêng đi một chút, tôi nhìn xuống thành phố.

Cõi phố thị lấp đầy tầm nhìn của tôi bằng thứ ánh sáng rực rỡ của nó. Còn xa mới bằng đường chân trời hào nhoáng ở các đô thị vào ban đêm, nhưng tôi vẫn xúc động khi thấy cảnh tượng đó ở quê mình.

Dù nhỏ, nhưng vẫn luôn có điều gì đó xảy ra. Đêm nay cũng vậy, chắc chắn chiếc xe thể thao màu đỏ do người đàn ông đó lái đang ở đâu đó dưới kia. Bà chần nghiệm sô cô la đó còn thức không? Cô nàng nhỏ nhắn như một chú khỉ đuôi sóc ấy hẳn giờ đây đã trở thành một cư dân của cõi mộng rồi.

Gương mặt của những người tôi quen trôi qua trí óc tôi như một bộ phim quay chậm.

“Nó thu hút nhỉ? Đó chính là thứ mình muốn Nonomiya-kun thấy đó.”

Người cuối cùng, xuất hiện rõ ràng nhất trong đoạn phim đó giờ đây đồng bộ hóa với người đang đứng bên cạnh, cùng nhìn xuống thị trấn với tôi.

Một cơn gió lạnh thổi qua tóc Tsukimori. Cô ấy co rúm lại vì lạnh.

Cảnh tượng đó làm tôi nhớ lại ngày mưa, khi cô ấy trong bộ đồng phục ướt sũng.

Không thể nào tôi quên được cái đêm mình hỏi Tsukimori lý do khiến con người giết hại lẫn nhau. Dĩ nhiên, tôi vẫn không quên câu trả lời của cô ấy.

Khoảnh khắc tôi nhớ lại câu trả lời đó, thân thể của tôi run lên nhẹ, tiếp theo đó là tiếng cười của tôi.

“... Cuối cùng tớ cũng tìm ra câu trả lời. Rốt cuộc tớ cũng nhận ra điều gì khiến cậu giết bố mẹ mình!” Tôi thì thầm.

Tsukimori chỉ thêm vào “Vậy ư.”

Cô ấy đang ở khóe mắt của tôi, và tôi cũng đang ở một phần tầm

nhìn của cô ấy, tôi để ý thấy vậy.

“Vì cậu thích thế”.

Tôi tươi cười nói, còn cô ấy trả lời như một cô bé vừa được nhận kẹo. “Cậu tuyệt lắm.”

Như cô ấy đã nói với tôi đêm đó, “thích làm thế” là cách giải thích duy nhất cho những hành vi không rõ lý do.

Tôi đã cười vì đó là một câu trả lời ngớ ngẩn. Ai có thể tin vào câu nói đó chứ?

Chỉ có tôi và một người nữa có thể hiểu nó — Tsukimori Youko.

Bất thành linh, cô ấy tiến lại gần hơn.

“... Nếu tất cả những gì cậu nói là thật, mình quả là một phụ nữ đáng sợ”. Cô ấy khẽ thì thầm bên tai tôi, “Giết bố mẹ, lừa tất cả mọi người, lừa cậu mà sống chẳng lo lắng gì.”

Và rồi — chiếc khăn choàng bán trong suốt của cô ấy rơi xuống đất.

“Nhưng mình không thể bác bỏ điều đó: có những trường hợp rất hiếm về những người không bị trói buộc bởi lẽ thường. Những người không hề bị giới hạn bởi bất kỳ điều gì, tự do một cách kỳ lạ...”

Tôi phải hoảng hốt một phen. Tsukimori nhảy lên thành rào không hề do dự, khiến nó nghiêng nhiều hơn xuống phía vực sâu, kéo theo cô ấy.

“Nonomiya-kun, cậu quyết định đi! Nếu cậu không trừng phạt mình, người phụ nữ đáng sợ tên Tsukimori Youko sẽ tiếp tục tồn tại.”

Ngồi trên hàng rào, cô ấy làm một điều khó tin: cô ấy đuổi người về phía ngoài. Mái tóc của Tsukimori gần như chạm vào bóng đen vô tận. Chỉ còn bàn tay thon mảnh để giữ cơ thể nhỏ nhắn kia lại mà thôi. Đường cong tuyệt đẹp trên cái cổ trắng ngần của cô ấy giờ đây hiển hiện trước mắt tôi.

“Cậu có quyền phán xét mình có được sống hay không... cậu hiểu mà, phải không?”

Chỉ cần một cái chạm nhẹ vào người cô ấy cũng đủ để đẩy cô ấy xuống dưới.

“... Cậu làm sao thế? Cậu có hiểu mình đang nói gì không?”

Tôi chẳng biết cô ấy còn sáng suốt không nữa.

“Ai mà biết được? Mình thấy đầu óc mình rất bình thường. Mà cũng đúng, có lẽ mình hơi bất thường một chút khi thích một kẻ bất thường như cậu.”

Như thể đang thích thú ngắm mình trong ánh trăng, Tsukimori nhắm mắt lại với vẻ thanh thản.

“Đã từ lâu, mình quyết định sẽ dâng hiến tất cả cho người “trong mộng”. Cậu có thể tin mình điều đó.”

Có vẻ như “tất cả” bao gồm cả tính mạng cô ấy.

“... Tớ hoàn toàn không hiểu suy nghĩ hiện tại của cậu. Thế người trong mộng của cậu là gì thế?”

Câu trả lời của cô ấy ngắn gọn, và rõ ràng.

“Là vị hoàng tử của mình.”

Lời nói của cô ấy được điểm xuyết thêm bởi một nụ cười thanh thoát. Trông gương mặt không hề có chút sợ hãi kia, ắt hẳn Tsukimori thực sự nghiêm túc.

Đột nhiên, giây phút cuối cùng của mẹ cô ấy, hình ảnh mà Konan đã miêu tả cho tôi chợt thoáng qua tâm trí. Một cơn lạnh nhẹ chạy dọc sống lưng tôi. Tôi vô tình đã nghĩ đến một khung cảnh vô cùng đặc biệt.

Tử thi xinh đẹp của Tsukimori Youko nằm giữa rừng đổ quỳn tím nở rộ — là những gì tôi hình dung ra trong tâm trí.

Tôi vô thức nuốt khan, và xúc động đến tận sâu tâm can. Trước khi kịp nhận ra, tôi đưa tay với tới ngực cô ấy.

Ngón tay của tôi chạm vào phần ngực cô ấy. Tsukimori thở nhẹ một tiếng, các ngón chân cô ấy duỗi ra.

Máu tôi sôi lên bởi sự phấn khích bao trùm. Ôi, một sự cảm dỗ ngọt ngào làm sao! Chỉ cần ngón tay tôi đi sâu chút nữa là có thể đặt dấu chấm hết cho cuộc đời Tsukimori Youko.

Bộ váy trắng tinh của cô ấy trông như chiếc áo liệm trong mắt tôi lúc đó.

Không nghi ngờ gì về việc Tsukimori đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Tôi ngờ rằng kịch bản mà cô ấy tạo ra có thể là “một cô gái đau khổ mà theo chân cha mẹ xuống suối vàng.”

Nói cách khác, sẽ chẳng ai trừng phạt nếu tôi đẩy cô ấy xuống.

Tsukimori đã gọi tôi là hoàng tử của lòng mình. Nếu đúng là hoàng tử, vai trò định sẵn của tôi phải là giải cứu cô công chúa đang bị giam cầm trong tòa lâu đài.

... Tsukimori, xin lỗi vì đã phụ lòng tin tưởng của cậu. Nhưng tớ e là mình không thể làm một chàng hoàng tử. Tớ sẽ và chỉ mãi là Thường dân A. Đó là vai trò hợp với tớ nhất.

Tim tôi đập mạnh trong lồng ngực. Hơi thở gấp gáp muốn tôi cứ thả trôi đi. Sau khi hít một hơi thật sâu và cắn chặt răng, tôi chậm rãi rướn đến cô gái đang mang trên mình bộ áo liệm — và vòng tay qua chiếc lưng thon mảnh rồi kéo cô ấy về phía mình bằng hết sức có thể.

Lực quán tính khiến tôi ngã ngược về phía sau với cô ấy trong vòng tay. Trong khi tôi đang vật vã với cơn đau sau lưng, Tsukimori leo lên người tôi.

“... Xin đừng quên”. Cô ấy đặt một tay lên ngực và nói: “Đây là tính mạng cậu đã cứu.”

Con nhặt về một chú cún con, vậy nên hãy chịu trách nhiệm chăm sóc nó — Tôi bỗng nhớ lại lời mẹ tôi nói ngày xưa, và điều đó khiến tôi chùng xuống. Từ khi nào tôi trở nên tốt bụng vậy?

“... Cậu đang thử tớ à?”

“Đừng lo, mình rất tự tin vào bản thân. Cậu sẽ không phải hối hận vì đã cứu mình đâu.”

Cô ấy lạc quan nắm chặt tay đưa lên phía trước. Nụ cười đáng yêu đầy khiêu khích của cô ấy khiến tôi tin rằng cô ấy đã đoán được mọi thứ ngay từ đầu.

Tôi nhếch mép.

“Tớ đã hối hận từ khi...”

— Tớ gặp cậu.

“Xin lỗi, nhưng cậu bước ra được không?”

Tsukimori đang bạo dạn cười lên người tôi. Lúc này tôi muốn làm gì đó để phạt cô nàng cái tội thiếu lễ nghĩa.

Thật không may là cô ấy không hề có ý định bước ra. Tsukimori khụy gối, cúi người xuống trong khi đặt cả hai tay quanh đầu tôi và bắt đầu nói từ phía trên, hai mắt chúng tôi nhìn thẳng vào nhau. “Cậu

định làm gì? Cậu muốn làm gì? Cậu có muốn báo cảnh sát về công thức và về những gì mình và cậu đã trao đổi ban nãy không?”

Khi cặp môi duyên dáng của cô nàng phát âm thì tóc tôi được vuốt ve bởi hơi thở nhẹ nhẹ của cô ấy.

“Mình sẽ không ngăn cản nếu đó là điều cậu muốn!”

Rõ ràng Tsukimori không hề có ý khiêu khích, giọng cô ấy rất chân thành và thái độ vẫn dịu dàng như mọi lần.

“Cậu rất dạn dĩ đấy, cậu biết không?”

Tôi trách cô ấy.

“Hay do cậu tự tin có thể qua mặt cảnh sát? Hay là cậu đánh giá thấp tớ?”

“Cả hai đều sai!” Tsukimori lắc đầu “Vì mình biết rõ hơn ai hết là mình vô tội.”

Cô ấy rất bình tĩnh.

“Chúng ta làm một bài kiểm tra nhỏ nhé... Nếu có một vụ việc rõ ràng có dấu vết giết người và mình nói với cậu rằng đó chỉ là một tai nạn xảy ra bởi một loạt sự trùng hợp, liệu cậu có tin mình không?”

Mái tóc trượt dài xuống từ bên trên hòa nhịp cùng gió đêm và chạm nhẹ vào đầu mũi tôi.

“... Dĩ nhiên là không!”

Bởi vì Tsukimori vẫn giữ thái độ bình thản nên tôi hơi do dự.

“Cậu không hề tin mình, đúng không? Vì vậy mình đã để cậu làm những gì cậu muốn.”

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy cười nhẹ, khiến tôi tưởng tượng có thêm những chiếc lông vũ điểm xuyết chung quanh.

“Nhưng xin hãy nhớ chỉ có duy nhất một sự thật về tớ.”

Một người có nụ cười thanh khiết thế kia lại nói dối ư?

Tôi cũng không biết nữa.

“Hơn nữa, vì cậu là người mình đã chọn. Không có gì lạ nếu mình tôn trọng quyết định của cậu cả, dù cho nó có khác hẳn với câu trả lời mà mình muốn.”

“Chọn ư?” Tôi hỏi đầy ngờ vực.

Nghe khác hẳn với “chàng trai trong mộng” mà cô ấy nói ban nãy. Tôi đoán là sắc thái của nó gần với từ “trao gửi” hơn.

“Có một điều cậu không đúng ở đây, Nonomiya-kun.”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu tìm thấy công thức sát nhân hoàn toàn không phải tình cờ đâu.”

“... Ờ?”

Tôi cất cao giọng trong kinh ngạc.

“Hãy nhớ cái ngày cậu tìm thấy công thức đó.”

Tôi vẫn còn nhớ rõ, đó là ngay sau giờ tan học, và tôi tìm thấy công thức sát nhân trong quyển vở Tsukimori làm rơi dưới đất.

Thế rồi cô ấy cười khúc khích.

“Mình là một người rất chững chạc, nếu mình được nói thế, phải không nào? Cậu có nghĩ người như mình —”

Gương mặt mà cô gái này biểu lộ trước mặt tôi sẽ còn hiện rõ trong ký ức của tôi rất lâu sau đó. Một gương mặt vô cùng xinh đẹp, mà cũng cực kỳ tàn độc.

“—lại để mất một thứ quan trọng như công thức sát nhân được?”

Không thể nào. Một lỗi lầm như thế với cô ấy là không thể xảy ra được, vì cô ấy là người hoàn hảo nhất trên đời mà tôi biết.

Vào hôm đó, tôi phải tham gia một cuộc họp - cuộc gặp thường nhật của các cán sự lớp. Tôi là nam cán sự của lớp tôi, còn nữ là ai?

Đó chính là người ngay trước mắt tôi.

Nhắc mới nhớ, Tsukimori vội vã quay trở về lớp ngay khi buổi họp kết thúc. Tôi đoán cô ấy làm thế để có thêm thời gian sắp xếp cho công thức sát nhân rơi vào tay tôi một cách “tình cờ”.

Tại sao tôi lại bỏ qua một điều cơ bản thế được? Hành vi của cô ấy khi lục tìm công thức đó vào sáng hôm sau chỉ là đóng kịch để tôi tin mình có được nó một cách “tình cờ”.

Có vẻ như tôi đã trở thành con rối của cô ấy ngay từ đầu. Sự thật mỉa mai đó làm tôi tê cứng và khiến tôi hoảng sợ. Trong trạng thái sốc nặng đó, tôi thậm chí không thể hét lên được tiếng nào.

Tsukimori vừa cười vừa bước ra khỏi người tôi.

“Không có điều gì mà không xuôi theo ý mình. Không có thứ gì mình không đạt được nếu muốn. Ý nguyện của mình định nghĩa cách mọi thứ diễn ra.”

Bình thường, những từ ngữ đó sẽ được xem là ngông cuồng, nhưng nếu người nói là Tsukimori Youko, có vẻ như chúng đã trở nên logic.

“Nhưng cậu không nghĩ rằng cuộc sống như thế chán ngắt và thiếu sức sống ư? Sống một cuộc đời như thế thì có ý nghĩa gì chứ?”

Cô ấy bước về phía chiếc khăn mình đánh rơi trên nền đất.

“Cậu không còn thấy phấn khích trước món quà khi biết có gì trong đó,” hai vai Tsukimori khẽ rũ xuống. “Dù gì mình cũng không phản đối việc trở thành Tsukimori Youko mà mọi người ngưỡng mộ, bởi vì đóng vai một học sinh gương mẫu rất dễ, và làm được như những gì họ kỳ vọng cũng đâu có tệ.”

Sau khi nhặt chiếc khăn lên và quàng nó qua vai, cô ấy khẽ kháng bước về phía tôi với bước chân của một vũ công ba lê rồi hạ xuống ngay cạnh đầu tôi. Rồi một cái bóng đen che phủ toàn bộ tầm nhìn đến mức tôi cứ ngỡ mặt trăng bị một đám mây dày che phủ. Hóa ra bóng cô ấy đè lên người tôi, tay chống ngang hông.

“Nonomiya-kun có biết tại sao mình giao công thức sát nhân cho cậu không?”

Hiển nhiên mỗi khi cô ấy thể hiện thái độ đầy toan tính như vậy thì hẳn kết quả chẳng tốt lành gì cho tôi cả.

“Đó là vì trông cậu chán nản hơn bất kỳ ai mình từng gặp!” Cô ấy nói như thể đã tìm được cho mình thứ gì đó yêu dấu vậy.

Tôi tránh cái nhìn của Tsukimori.

Trúng tim đen.

Đúng như cô ấy đoán, tôi đã luôn than vãn cuộc đời này chán như thế nào. Trí tưởng tượng là nơi tôi trú ẩn để thoát khỏi sự nhàm chán thực tại.

Tôi nhặt lấy công thức sát nhân và đứng lên.

“Nonomiya-kun đã vượt qua tất cả những gì mình kỳ vọng. Mỗi ngày đều trở nên hấp dẫn hơn từ khi cậu bước vào cuộc sống của mình. Tim mình đập rộn rã so với khi có bất kỳ ai khác bên cạnh. Mình

ngay lập tức nhận ra cậu chính là “chàng trai trong mộng”. Vì vậy chẳng có gì khó hiểu nếu mình phát điên lên vì cậu.”

Thế là mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch cô ấy vạch ra, và tên ngốc là tôi đã cắn phải miếng mồi là công thức sát nhân.

Tôi bước những bước chân nặng nhọc về phía hàng rào như bị hút vào nó. Nghe tiếng bước chân tôi biết ngay cô ấy đang đuổi theo tôi.

“... Á!”

Hàng rào kêu lên ken két. Tsukimori nắm chắc vào nó và nhìn xuống khoảng đen vô tận sát bên cạnh tôi. Chợt nhận ra rằng chẳng thể làm được gì hơn nữa, cô ấy đứng thẳng người và quay về phía tôi.

“... cậu không hối tiếc sao?”

Bàn tay phải của tôi đang duỗi thẳng ra ngoài hàng rào.

Một chiếc máy bay giấy màu trắng lượn vòng trên không rồi từ từ hạ xuống màn đêm vô tận. Chiếc máy bay hẳn sẽ rơi ở đâu đó trên đồi, bị bào mòn theo năm tháng và cuối cùng trở về cát bụi.

“Không sao, nó cũng đâu còn tác dụng gì nữa.”

Tôi cũng như Konan, không định tìm hiểu sự thật của vụ án này vì muốn bảo vệ công lý.

“À, thế là cuối cùng cậu cũng tin mình vô tội sao?”

Tôi quay về phía gương mặt tươi cười của cô ấy và lạnh lùng nói “Lỗi tai cậu có bị sao không? Dĩ nhiên tớ vẫn còn nghi ngờ cậu!”

Tsukimori nheo mắt lại ngờ vực.

“Cậu thật vô lý. Nếu vậy tại sao cậu lại ném công thức sát nhân đi?”

“Ai mà tin một câu chuyện vớ vẩn như thế? Ý tớ là tớ phải trả lời thế nào với cảnh sát khi người ta hỏi nguyên do cậu giết bố mẹ mình? Cậu nghĩ rằng sẽ trót lọt nếu tớ trả lời “Vì cậu ấy thích thế!” ư?”

Nếu không hiểu rõ Tsukimori, thật khó để nắm bắt được động cơ của cô ấy. Do đã hiểu rõ Tsukimori Youko nên tôi là người duy nhất gật đầu đồng ý với một lý do như thế.

“Nhưng chẳng phải cậu còn lựa chọn khác sao? Dẹp chuyện họ có tin cậu hay không, đó chính là câu trả lời mà cậu đã tìm ra được còn

gì.” Cô ấy nói với giọng đùa cợt.

“Nghe thật ngu ngốc. Nói ra chỉ làm bản thân tớ thêm xấu hổ,” tôi lắc đầu trả lời.

Phép màu đã mất tác dụng từ lúc tôi đưa ra công thức sát nhân, con bài tẩy của mình, trước mặt cô ấy và nói rõ nội dung của nó.

Tôi đã nhận ra, công thức sát nhân rốt cuộc chỉ là một mẫu giấy vụn không hơn.

Tsukimori đã dạy tôi rằng giá trị không nằm ở tờ công thức, thứ mà tôi vốn giữ như giữ châu báu, mà ở chỗ nó là công thức sát nhân “của Tsukimori Youko”.

Lúc đó, khi đã hồi phục lại sau cú sốc vì bị cô ấy dắt mũi từ đầu đến cuối, một cảm xúc khác xâm chiếm tôi.

Nó chẳng khớp mấy so với tính cách cố hữu của tôi, cảm xúc này chỉ có thể mô tả như bản năng bảo bọc vậy.

Tsukimori đã giao công thức sát nhân cho tôi vì trông tôi ít thỏa mãn với cuộc sống hơn bất kỳ ai khác. Bởi vì cô ấy kết luận rằng tôi sẽ thích thú cái cảm giác hồi hộp mà công thức mang lại.

Dù dĩ nhiên là không nằm trong dự định, nhưng tôi phải thừa nhận nó đã mang lại sự giải trí không nhỏ.

Nói ngắn gọn, Tsukimori cũng đang tìm kiếm điều gì đó hồi hộp để khóa lấp cho cuộc sống nhàm chán hàng ngày. Dưới góc độ này thì sở thích của chúng tôi hòa hợp với nhau mà tôi không hề biết.

Tuy nhiên vấn đề ở chỗ tôi nhìn nhận vấn đề theo một cách khác.

... Với tôi có vẻ như công thức sát nhân đã xâm chiếm lấy cô ấy.

Cô ấy đã dao động. Việc tìm ra công thức sát nhân, và một khía cạnh hoàn toàn không ngờ tới của mẹ đã làm cô ấy chấn động nhiều hơn mình tưởng. Trong vô thức, Tsukimori cứ tìm một cách nào đó để giải tỏa trạng thái tinh thần này và cuối cùng đã trao nhiệm vụ ấy cho tôi sau nhiều lần tìm kiếm, cùng với tờ công thức sát nhân đó.

Tín hiệu đó không đủ mạnh để có thể gọi là “cầu cứu”. Có lẽ cô ấy muốn chia sẻ với một ai đó hơn, muốn một ai đó biết đến.

Gánh nặng đó quá lớn để chịu đựng một mình.

Có khi tôi quá nhập tâm vào chuyện này, nhưng tôi không làm gì hơn được, vì đó là ẩn tượng tôi có. Cảm giác bức dọc trong tôi nhanh

chúng bị quét sạch ngay sau đó.

Ý nghĩ rằng Tsukimori Youko, người duy nhất dám tự hào rằng cô ấy hoàn hảo đã run rẩy như một cô bé yếu ớt và dựa dẫm vào tôi khiến tim tôi đập nhanh hơn bao giờ hết.

Chẳng phải giờ chúng ta là một cặp sao, con tim tôi mách bảo.

Cái nhìn của tôi hướng về con số chỉ trên kim đồng hồ sau lưng cô ấy.

“Quá nửa đêm rồi ư?”

Nghe tôi lầm bầm, Tsukimori quay ngoắt người lại, làm cho bộ váy xòe ra như một chiếc dù. Kim giờ đã báo hiệu quá nửa đêm.

“Sốc quá. Sao mình lại có thể bỏ qua một sự kiện quan trọng thế chứ?”

Một điều hiếm hoi đã xảy ra: cô ấy tỏ ra bực bội.

“Thật ra hôm nay là sinh nhật mình đấy! Ôi, chuyện gì đã xảy ra với kế hoạch nguyện ước vô số thứ mà mình đã chuẩn bị trước khi kim giờ chỉ đúng mười hai chứ...”

“Chúc mừng cậu,” tôi cất giọng ngay trước khi cô ấy kịp nói thêm điều phiền phức gì nữa.

Sau khi Tsukimori chỉnh trang lại diện mạo, sửa lại mái tóc, chỉnh lại váy áo, cô ấy quay lại nhìn tôi với gương mặt hớn hờ. “Nonomiya-kun này, qua ngày mới rồi, hôm nay là sinh nhật mình nữa...”

“Ban nãy tớ vừa chúc mừng cậu rồi còn gì? Cậu có nghe không thế?”

“Có nghe chứ, nên mình sẽ gửi vài lời cảm ơn đến cậu. Nhưng cá nhân thì mình thích những thứ không phải ngôn từ cơ, mà là...”

“Không.”

“Mình đã nói xong đâu Nonomiya-kun. Cậu nên lắng nghe những gì người khác nói đi.”

“Tsukimori, nhớ giúp cho một điều này. Tớ không tốt tính đến mức sẵn sàng nghe những điều mà biết chắc là chẳng tốt lành gì.”

“Đừng lo! Mình chẳng ao ước một món quà đắt tiền đâu. À, dĩ nhiên đó là một món quà rồi, nhưng nó là một kỷ niệm hoặc có thể gọi là kỷ vật”. Cô ấy vừa nói vừa lôi từ trong áo váy của mình ra chiếc

điện thoại di động và chìa ra trước mặt tôi “Mình muốn chụp chung với cậu một tấm ảnh.”

“... Cậu yêu cầu điều đó khi biết rằng tớ không thích chụp ảnh sao?”

“Cậu không thích ư?”

Cô ấy lại còn giả đò. Rõ ràng có lần ở quán café Usami đã muốn chụp ảnh với tôi, Tsukimori không thể nào không biết chuyện đó.

“Xin cậu đấy, nếu cậu đồng ý chuyện này mình sẽ không vò thêm điều gì khác nữa. Cả năm chỉ có một ngày này thôi, nhé!”

Hoàn toàn ngược lại với giọng van nài của cô ấy, Tsukimori trối tôi lại bằng cách ôm lấy khuỷu tay tôi bằng cả hai tay. Cô nàng lại muốn làm mọi thứ theo ý của mình đây.

“... Được rồi! Nhưng một tấm thôi, rõ chứ?”

Tôi nhanh chóng đầu hàng vì biết rằng chẳng đáng để bỏ sức thoát khỏi vòng kèm tỏa đó.

“Cảm ơn cậu rất nhiều!” Tsukimori vỗ tay vui vẻ. “Chụp phía trước tháp đồng hồ nhé!” Cô ấy nói và đi ngay, vừa đi vừa kéo tay tôi.

Cái tháp cao gấp ba chúng tôi và phủ toàn sơn trắng.

“Hừm, góc nào đẹp nhất nhỉ...?” Cô nàng không quyết định được nên chụp ở góc nào. Khi tôi nói chẳng quan trọng thì cô ấy trách tôi, nói rằng chỉ có một cơ hội này.

Sau đó Tsukimori hỏi vậy thì chụp nhiều tấm có được không nên tôi đành ngậm miệng lại, dựa vào tường và đợi đến khi cô ấy chọn được khung cảnh thích hợp.

Tôi chẳng hiểu chỗ này khác với những chỗ khác ở điểm nào, nhưng cô ấy khẳng định, đầy mãn nguyện “Đây, chỗ này. Có vẻ đây là chỗ tốt nhất rồi đấy.”

“Lại đây nào” Tsukimori vẫy tay gọi tôi. Tôi chọn chỗ đứng cạnh cô ấy.

Sau đó cô nàng tiến lại gần tôi như chưa bao giờ gần hơn thế, khiến tôi cảm nhận ngoài trang phục ra còn nhiều thứ khác, chẳng hề liên quan gì đến trang phục của cô ấy.

“Nếu không làm vậy chúng ta sẽ chẳng thể khớp với khung hình đâu,” Cô ấy khẳng định, cánh tay cầm điện thoại duỗi ra hết cỡ trước

khi tôi kịp phản kháng.

Nghĩ rằng tôi nên là người chụp ảnh vì tay mình dài hơn, tôi chụp lấy chiếc điện thoại. Trong khi tôi đang xác định nút chụp, Tsukimori nói đợi đã, và tháo chiếc khăn choàng ra khỏi vai.

Một tay duỗi dài hết cỡ, tôi vừa nhìn Tsukimori vừa tự hỏi bản thân rằng cô ấy đang làm gì, trong khi cô nàng choàng nó qua đầu và cố định nó bằng một bông hoa trắng cô ấy cài lên tóc.

“Được rồi,” cô ấy nói rồi thêm vào, có lẽ vì thấy tôi nhìn cô ấy đầy nghi hoặc “Thế này có dễ thương như một cô công chúa không nào?”

Quả thật nó hợp với cô ấy đến nỗi tôi không còn gì để phản đối.

Tôi ấn nút khi cô ấy ra hiệu, từ chiếc điện thoại một âm thanh khô khốc phát ra. Không đợi được nữa, Tsukimori chụp điện thoại ra khỏi tay tôi để nhìn vào bức ảnh.

Trong khi nhìn bức hình đầy thỏa mãn, cô ấy gật nhẹ “Đúng, chính xác như những gì mình đã hình dung”.

Từ nãy đến giờ cô ấy cứ khúc khích suốt. Thật tốt khi món quà đã khiến cô ấy vui.

“Cảm ơn cậu đã chụp hình cùng mình. Mình sẽ trân trọng nó.”

“Ừ, giữ nó kỹ đến mức đừng để ai thấy nha, như thế tớ sẽ được yên thân”.

Tôi không dám hình dung điều gì sẽ xảy ra vào cái ngày lũ con trai trong trường tìm ra được bức hình này, và điểm khiến tôi ngán ngẩm trước nhất chính là nghĩ đến thái độ của Kamogawa.

“Tiếc thật, mình định khoe tám hình quý giá này cho chị Mirai và Chizuru...”

Thật may là tôi đã cấm Tsukimori làm điều đó.

“... Ôi đành vậy, thế mình sẽ thưởng thức nó một mình, để nó trên hình nền điện thoại và ngắm trong giờ học với nụ cười tươi trên môi. Tặng cho nó một nụ hôn chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ.”

“Có muốn tớ xóa ngay bức hình bây giờ không?”

“Mình đùa thôi mà,” cô ấy mỉm cười tinh nghịch.

Đó là cảm giác bạn sẽ phải trải qua khi gặp một người cao tay hơn.

“Cậu có muốn xem không?”

“Rất vinh hạnh.”

Đó là bức hình của tôi mà từ đây về sau cô ấy sẽ giữ bên mình, nên tôi thấy mình cần phải nhìn qua.

Tôi hơi khuyu gối để ghé sát mặt vào màn hình điện thoại, vốn để trước ngực của Tsukimori. Những lời tiếp theo của cô ấy vọng đến tai tôi khi tai tôi ở kề sát với môi Tsukimori.

Sau khi đợi tôi xem xong bức hình, cô ấy thì thầm.

“Cậu thấy không? Trông chúng ta cứ như cô dâu và chú rể trong một tiệc cưới riêng trước nhà thờ ấy, phải không nào?”

Tôi nhìn trần trối vào màn hình. Trong đó là một chàng trai vận áo đen và một cô gái mặc váy trắng hạnh phúc đứng sát vào nhau.

Chỉ cần một chút tưởng tượng thì chiếc khăn trên đầu cô gái trông giống như khăn voan của cô dâu. Và lạ lùng là một khi tôi có cảm tưởng như thế về cô gái thì chàng trai đứng bên cạnh trông cứ như đang mặc lễ phục chú rể vậy.

Vị trí khớp đến đáng sợ: Tôi để ý thấy chiếc đồng hồ cứ như một phần của nhà thờ. Nếu cô dâu cầm thêm bó hoa nữa thì nhìn thế nào cũng không thể chối cãi rằng đó là một lễ cưới.

Tôi cố chụp chiếc điện thoại khỏi tay Tsukimori, nhưng cô ấy né được và xoay vòng như một bông hoa trong gió mát.

“Đưa điện thoại đây”.

“Không, chắc chắn lúc mình đưa cho cậu thì cậu sẽ xóa nó ngay.”

“Dĩ nhiên rồi!”

Tôi lại chụp lấy cô ấy thêm lần nữa. Tuy nhiên Tsukimori lách được như một nàng tiên nhỏ bé có cánh đang điểm một ngón chân xuống làn nước, thế là khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xa. Sau đó cô ấy trèo lên cầu trượt.

“Nonomiya-kun, mình ở đây cơ mà!” Tsukimori vô tư vẫy tay từ trên cao, cứ như một đứa trẻ.

Tsukimori Youko trở nên hoang dại và tự do khi phơi bày bộ mặt thật của mình. Với một người thiếu nhiệt tình như tôi thì làm sao mà gánh nổi đây chứ.

“Tớ về đây.”

Đêm nay đã khiến tôi mệt mỏi lắm rồi.

“Đợi đã!” cô ấy hét lên bên tai tôi sau khi tôi đi ngang qua cầu trượt để rời công viên. Tôi chỉ quay đầu lại nhìn cô ấy.

“Sao đêm nay cậu lại đến một mình?”

Được ánh trăng chiếu sáng, cô nàng Tsukimori váy trắng trông rạng ngời như Jeanne D’Arc khi còn sinh tiền.

“Tại sao cậu không nói với ai khác về công thức sát nhân? Có quá nhiều cơ hội cho điều đó mà, đúng không? Chẳng hạn như với Konan... Cậu không nghĩ là anh ấy có thể lắng tai nghe câu chuyện bất thường của cậu sao?” Cô ấy hỏi bằng giọng buồn bã.

Trong mắt Tsukimori lúc này chỉ còn lại một mình tôi đứng đó trong yên lặng.

Đột nhiên tôi cong người lại cười rũ rượi.

Tại sao ư? Bởi vì tôi nhận ra lời đáp cho câu hỏi của cô ấy mới dễ dàng làm sao. Nghĩ đến việc chính tôi cũng không hiểu được bản thân mình cho tận gần đây mặc dù tỏ ra cảnh giác trước những người khác, tôi quả đúng là một thằng đàn.

Giờ câu trả lời của tôi đã rõ ràng.

Dù Tsukimori có giết bố mẹ hay một ai khác, dù cô ấy có tội hay trong sạch, dù cho đó có là một tai nạn rõ ràng bắt nguồn từ một vụ giết người chứ không phải vì một chuỗi những sự kiện trùng hợp — những nghi vấn đó có nghĩa lý gì chứ?

Tôi thấy cô ấy nhướn mày lên qua khóe mắt của mình.

“Cậu hỏi thật đơn giản...” Tôi nói với bầu trời đêm.

“... Vì tớ là người duy nhất trên thế giới được quyền nghi ngờ cậu.”

Chúng tôi không cần thêm ai khác. Chỉ một mình tôi biết bản chất thật sự của Tsukimori Youko là quá đủ rồi.

Cuối cùng, cơn gió đêm lạnh lẽo mang đến cho tôi một tiếng thì thầm đầy ấm áp.

“... Ừ, rốt cuộc thì mình đâu có cô đơn.”

Mắt tôi hần phải mở rất to khi tôi ngoái nhìn về phía cầu trượt được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng bàng bạc.

Cô ấy mỉm cười mà nước mắt chảy dài, vì vui sướng.

Chẳng biết nên nói gì nữa, tôi lặng lẽ khắc ghi hình ảnh của Tsukimori Youko mới mẻ này trong tâm khảm.

Cô ấy đột nhiên ngồi chồm hổm, chẳng bận tâm trang phục sẽ bị bẩn hay “hớ hênh” mà trượt xuống rồi bắt đầu chạy và nhảy lên lưng tôi, quàng tay ôm tôi thật chặt.

Úp mặt vào lưng tôi, Tsukimori nói bằng một giọng nghèn nghẹn.

“... Cậu là người duy nhất trên thế giới mình cho phép nghi ngờ mình...”

Giọng cô ấy đầy hạnh phúc.

Tôi không phải người dễ tha thứ cho một ai đó nhảy lên lưng mà chưa được tôi cho phép, nhưng tay Tsukimori quán chặt đến nỗi tôi không thể tách cô ấy ra được. Cô ấy cứ như sợi dây buộc tôi lại, hình ảnh ấy thể hiện rõ mối quan hệ giữa chúng tôi ở thời điểm này.

Tôi thôi chống cự và thờ dài nhìn bầu trời.

Ánh sáng bàng bạc của mặt trăng chiếu xuống như một dải lụa hoàn toàn bị mặt đất hấp thụ. Mặt trăng chiếu sáng không ngừng nghỉ, cứ như muốn nhuộm mọi sinh linh trên quả địa cầu bằng ánh bạc của nó.

So với ánh trăng, những nguồn sáng khác dường như quá yếu ớt. Dù các ngôi sao có tỏa sáng thế nào, dù phố thị có phát ra ánh sáng rạng rỡ thế nào, không gì có thể sánh được với ánh trăng cả.

Tôi vươn tay về phía mặt trăng trong vô thức — dù biết rõ rằng mình không thể nào chạm được đến nó.

Quyết định của tôi trong tối hôm nay có thể sai. Có thể rất lâu sau này tôi sẽ còn phải hối hận vì nó.

Không, có lẽ tôi chẳng còn chút cơ hội nào để hối tiếc ấy chứ.

Vì tôi đã biết rõ Tsukimori Youko.

Tôi nhắm mắt lại, vẫn nhìn lên bầu trời đêm.

Ánh trăng đêm nay thật mềm mại và ấm áp.

[Lời bạt]

80% là một khả năng khá cao.

Ví dụ như bạn được 80/100 trong bài kiểm tra thì chẳng ai cần nhằn gì, nhưng nếu bạn đi ra ngoài không mang theo dù mặc cho

chương trình dự báo thời tiết bảo 80% sẽ mưa, bạn sẽ bị chê là bất cần. Vậy nếu nói thế này:

8/10 ứng viên sẽ được trao giải ở vòng chung kết. Nếu chẳng có ai lại không mơ mộng thì mới là chuyện không tưởng, phải không?

"Nếu thắng, mình sẽ dùng số tiền thưởng để đặt cọc mua xe hơi mới!" "Bằng ấy dư sức mua đĩa Blu-ray anime Stellvia rồi!" Chắc không ai quở trách những ước mơ trống rỗng ấy của tôi nhỉ?

Rồi bạn biết đấy, kết quả rốt cuộc lại thành "Chúng tôi rất hối tiếc khi phải..." và giấc mơ khiêm tốn của một phó thường dân thế là tan tành dưới sức mạnh hủy diệt của cú đâm sắt.

Thế nhưng, người xưa vẫn nói rằng: Trong cái rủi có cái may.

"Chúng tôi rất tiếc phải báo rằng tác phẩm dự thi của anh bị loại. Tuy nhiên chúng tôi đã xem xét và rất muốn xuất bản tác phẩm này."

Không hề do dự. Tôi nhanh chóng cao giọng tuyên bố rõ ràng:

"Tôi từ chối".

Quả thật đó là một lời đề nghị vô cùng hấp dẫn. Được một nhà xuất bản lớn như Dengeki Bunko đỡ đầu tác phẩm của mình là giấc mơ đối với người cầm bút như tôi. Tuy nhiên, đây là vấn đề liên quan đến thể diện. Tôi muốn được ở phía mộng mơ dù xảy ra điều gì đi nữa. Một ngày nào đó, tôi sẽ thắng giải bằng chính sức mình và mở ra cánh cửa đến với ASCII Media Works. Đó là quyết tâm không thể lay chuyển của tôi.

À, nhắc mới nhớ. Tôi vẫn chưa tự giới thiệu nhỉ. Thật thiếu suy nghĩ. Tên tôi là Mamiya Natsuki, người đã vinh hạnh được xuất bản tác phẩm đầu tay, "Gekkou", trên Dengeki Bunko.

... Ờ, thôi nào! Thể diện có giúp ta no không? Có mua được xe bằng thể diện không? Nếu bạn ở trong trường hợp của tôi thì sao, các độc giả thân yêu?

Cứ ném quách cái thể diện nhằm chán ấy vào sọt rác thôi.

Dưới đây là phần cảm ơn.

Nhờ có Yuzame-sama và Kumeta-sama mà Gekkou mới tồn tại. Nhân đây tôi xin chân thành cảm ơn hai anh. Mà tôi sẽ nhận tiền mua Blu-ray Stevilla của ai nhỉ? Tôi sẽ đợi tin của các anh.

Tôi cũng muốn nói lời cảm ơn đến Shiromiso và những người đã

tham gia tạo nên những minh họa tuyệt đẹp cho tác phẩm.

Mặt khác, tôi cũng muốn cảm ơn đến cha mẹ, em gái, bạn bè và tất cả những người tôi quen ở Euryalos... Thực ra đây chỉ là ý tưởng thoáng qua, tôi sẽ báo với họ sau khi tác phẩm hoàn thành, như thế tiện hơn.

Cuối cùng tôi muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc đến các bạn, những độc giả đã theo đến tận từng dòng cuối của cuốn sách. Các bạn làm tôi hạnh phúc đến mức có thể khóc ngay được. Rất mong chúng ta sẽ còn gặp lại. Mamiya Natsuki kính bút.

Hết.